

ஜனாயகம்

JPL

C7045

சொங்கை இயற்பா

20

156177

தேசிய நூலகப் பரிந்துரை
யொது சன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்:

7045cc

ஜன்மபூமி

தேசிய நூலகப் பரிந்துரை
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

சொங்கை ஆழியான்

கமலம் பதிப்பகம்
யாழ்ப்பாணம்.

813

JANMA BHOOMI (BIRTH LAND)

A Noval in Tamil

Author:

Sengaiyaliam

(Dr. K. Kunarasa, B.A. Hons (Cey), M.A., Ph.D., SLAS)

© Mrs. Kamala Kunarasa
75/10A, Brown Road,
Jaffna

ISBN : 955-1200-05-5

First Edition

April 1991

Second Edition

March 2005

Designing & Printing

KRIBS

Published by

Kamalam Pathippakam,
1, 1st Lane, Brown Road,
Jaffna

Price

Rs. 200.00

வெளியீடு

கமலம் பதிப்பகம்,
75 / 100, பிறவுண் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி : 021 2222337

முன்னுரை

இலங்கையில் தமிழ் நாவலிலக்கியம் நடை பயிலத் தொடங்கி ஏறத்தாழ நூற்றிப்பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இந்த நீண்டகால வரலாற்றில் கால் நூற்றாண்டு காலத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் எனது நாவல்கள் பட்டியல் என்ற வகையில் சேராது பங்களிப்பு என்ற வகையில் கணிக்கப்படுவனவாக கடந்த தசாப்தத்தில் மாறிவிட்டதால், என்னைப் பற்றிய சுயமதிப்பீடு நியாயப்படுத்தக்கூடிய இலக்கியத் தகவல் எனக் கருதுகின்றேன். நான் இதுவரை எழுதிய முப்பத்திமூன்று நாவல்களில் இருபத்தைந்து நூலுருப் பெற்றிருக்கின்றன. இலங்கையில் 1885 இல் வெளிவந்த அறிஞர் சித்தி லெம்பையின் 'அசன்பேயுடைய கதை' தொடக்கம் 1989 இல் வெளிவந்த எனது 'மண்ணின் தாகம்'. வரை ஐநூற்றிப் பன்னிரண்டு நாவல்கள் வெளி வந்திருக்கின்றன. இவற்றில் இருபத்தைந்து நாவல்கள் என்னுடையவை என்ற பட்டியல் கணிப்பு ஆரோக்கியமான இலக்கியக் கணிப்பன்று என்பதை நானே வலியுறுத்திச் சொல்லி விடுகின்றேன்.

ஆக்கவிலக்கியம் இந்த மண் சார்ந்த பிரச்சினைகளைப் பேசுவதாக அமைதல் வேண்டும். இத்துடன் அப்பிரச்சினைகளின் விடிவிற்கு ஒரு மார்க்கம் காட்டு வனவாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று கருதுபவன். இந்த மண்ணின் வாழ்வில் தாங்கொணாச் சமைகளால் அழுந்தும் அவனின் துயரிற்கு அவன் படிக்கும் நூலில் ஓர் ஒளிப்புள்ளி தெரிய வேண்டும். அத்துடன் இலக்கியம் என்று வரும்போது அதற்கொரு கலையழகும், அதில் ஓர் இலக்கியத் தேடலும் இருக்க வேண்டுமென்பதில் எனக்கு மறுப்பிருக்கவில்லை; இரு கருத்துக் களும் இருக்கவில்லை.

'ஜன்மபூமி' என்ற இந்த நாவலில், இலங்கையின் தென்புற மூலையில், புகழ் பெற்ற கதிர்காமக் கந்தன் ஆலயச் சூழலில், மாணிக்க கங்கை நதிக்கரையில் வேட்டையாடுதலைப் பிரதான தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்த வேடுவ மக்களின் மண்சார்ந்த பிரச்சினைகளைக் கதைப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளேன். யால என்ற விலங்குப் புகலரண் அமைக்கப்பட்டபோது, அப் பிரதேசத்திலிருந்து வலுக்கட்டாயமாக இந்தப் பழங்குடி மக்கள்

அகற்றப்பட்டு, கல்லோயா என்ற குடியேற்றத் திட்டத்தில் குடியமர்த்தப் பட்டனர். எஞ்சிய மக்களையும் அவர்களது ஜன்மபூமியிலிருந்து, மகாவலி கங்கைத் திட்டப் பிரதேசத்தில் குடியேற்ற நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப் படுகின்றன. இன்றுகூட அந்தப் பழங்குடி மக்களின் வேடுவத் தலைவர் திசகாமி தங்கள் பூர்வ வனங்களை விட்டு வெளியேற மறுத்து வருகின்றமை கண்கூடு. 'உங்கள் கல்வி யாருக்கு வேண்டும்? கார், வானொலி என்ற நவீனங்கள் யாருக்கு வேண்டும்? இவை இருந்தால்தான் வாழலாமா? வாழ்வதற்கு ஒரு நிலம். அணைக்க ஒரு மனைவி, நல்ல பிள்ளைகள், வயிறார உணவு இவைதாம் வேண்டும். இவற்றிற்காகத்தான் நீங்கள் படிக்கின்றீர்கள். காரில் ஓடுகின்றீர்கள். இவையில்லாத நாங்கள் குடும்பம் நடத்தவில்லையா? பிள்ளைகளைப் பெறவில்லையா?' என்ற திசகாமியின் குரல் இன்றும் ஒலிக்கின்றது. இன்றும் விந்தனைக் காட்டை விட்டு வெளியேற அந்த வேடுவத் தலைவன் மறுத்து வருகின்றான்.

இந்த நாவலின் சமூகச் செய்தி இவைதாம் சூழலோடு இணைந்து வாழ்ந்த வாழ்வின் இனிமையை நாங்கள் இன்று மெல்ல மெல்ல இழந்து வருகின்றோம். நவீன உலகின் அரசியலில் மானிடம் செத்து வருகின்றது. ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளை அடியொற்றி ஆட்சி புரியும் நாடுகளில் கூடுதலான மனித சுதந்திரம் ஆட்சிக் குழப்பங்களுக்கு வழிவகுத்து வருகின்றது. சமதர்மக் கோட்பாடுகளை ஆட்சித் தத்துவங்களாகக் கொண்ட நாடுகளில் கூடுதலான அடக்குமுறைகள் ஆட்சிக் குழப்பங்களுக்கு வழிவகுத்து வருகின்றன. சமதர்மக் கோட்பாடுகளில் மனுக் குலத்திற்கு நன்மை பயப்பனவற்றையும் ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளில் மனுக் குலத்திற்கு நன்மை பயப்பனவற்றையும் ஒருங்கிணைத்து ஜனநாயக சோஷலிச ஆட்சிபுரியும் நாடுகளில் அரசியல்வாதிகளின் சுயநலம் ஆட்சிக் குழப்பங்களுக்கு வழிவகுத்து வருகின்றது. நாம் எங்கே போகின்றோம்? மரணங்கள் மலிந்த மண்ணாக உலகம் மாறி வருகின்றமையும் அமைதிக்கும் சமாதானத்திற்கும் இந்த பூமி ஏங்குவதும் நாட்டிற்கு நாடு இன்று காணப்படுகின்றது. இவற்றிற்குக் காரணம் நாங்கள் படித்தவர்கள். அறிவாளிகள். சூழலை வெற்றி கொள்ளப் புறப்பட்டவர்கள்.

அறிவு ஆக்கத்திற்குப் பயன்படவில்லை. இவ்விடத்தில் தான் திசகாமியின் குரல் திடமாக ஒலிப்பதாக எனக்குப் பட்டது.

இலங்கை நிர்வாக சேவையில் உயர் அதிகாரிகளாகக் கடமையாற்றிய அதிகாரிகள் பலர் இலங்கை மண்ணின் மக்கள் வாழ்க்கை பற்றிய ஆக்க இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர். பிரித்தானியரான லியனாட் ஜூல்ஃப் ஆக்கிய 'தி விலேஜ் இன் த ஜங்கிள்' என்ற நாவல், வேடுவ மக்களின் காட்டு வாழ்க்கையை நன்கு சித்திரிக்கும் நவீனமாகும். சிங்கள நிர்வாக சேவை

உயர் அதிகாரியான லீல் குணசேகரா என்பவர் எழுதிய 'பெத்சம்' (பெட்டிசம்) என்ற நாவல் குடியேற்றக் கிராமம் ஒன்றின் மண்சார்ந்த பிரச்சனைகளைப் பேசும் நூலாகும். அவ்வகையில் எனது ஜன்மபூமி என்ற நாவல் அமைகின்றது. 1971 / 72 களில் நிர்வாக சேவைப் பயிற்சி பெற்ற காலத்தில் மாத்தறை, அம்பாந்தோட்டை அரசாங்க அதிபர்களின் நிர்வாகக் குறிப்புக்களைப் படிக்க நேர்ந்தது. இலங்கை நிலவளவைத் திணைக்களத்தின் நிலவளவைப் பணிப்பாளராக விளங்கிய திரு. ஜே. சி. சண்முகம் எழுதிய 'கல்லோயா ஓடிசி' என்ற விபரணம் பின்னர் படிக்க நேர்ந்தது. இவற்றிலிருந்து பெற்ற செய்திகளே இந்த நாவலைப் படைக்கத் தூண்டின.

அவற்றோடு எனது நண்பன் இன்று முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் மேலதிக அரசாங்க அதிபராக விளங்கும் திரு. க. சண்முகலிங்கம் இத்தகைய நாவலொன்றினை எழுதுமாறு வற்புறுத்தியதும் ஒரு காரணமென்பேன்.

ஜன்மபூமி என்ற இந்த நவீனம் நாவல் என்ற வரைவிலக்கணத்தினுள் அடங்குமோ தெரியாது. உண்மையில் நூலொன்றிற்கான வரைவிலக்கணம் கிடையாது என்பார். வெளிவந்த வரைவிலக்கணங்களிற் பலவும் ஒரு நூலின் உள்ளடக்கத்தைக் கருத்திற்கொள்கின்றனவெனினும், அவற்றில் ஒன்றேனும் அதன் பயன்பாட்டைக் கருதவில்லை என ஆய்வாளர் கருதுவர். ஆனால் ஒரு நூல் வாசிக்கப்படவேண்டியதொன்றாகும். இந்த நாவலின் நோக்கமும் இதுவே.

இந்த நாவல் இலங்கையின் பிரபல தினசரியான தினகரன் வாரமலரில் 1982 களில் வெளிவந்தது. இந்த நாவலை வெளியிட்ட தினகரன் ஆசிரியருக்கும் அட்டை ஒவியத்தை வரைந்த ஒவியர் ஸ்ரீஸ் அவர்களுக்கும் மிக்க நன்றிகள்.

செங்கை ஆழியான்

(க. குணராசா)

மேலதிக அரசாங்க அதிபர் (காணி)

கச்சேரி, கிளிநொச்சி

இலங்கை

10. 11. 90

பொது சன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

ஐன்ஸ்டீன்

முன்னிகழ்வு

யாழ்ப்பாணத்துக் கையல்முத்து

ஒன்று

ஆயிரத்து எண்ணூற்று எழுபத்தொன்பதாம் ஆண்டு ஒரு நாள் அதிகாலை.

பனை வடலிக்குள் போய்விட்டு, கிணற்றில் பட்டையால் அள்ளி, கால்முகம் கழுவி விட்டு, வீட்டை நோக்கி வந்த கந்தப்பு, தன் கண்களையே நம்ப முடியாமல் சில கணங்கள் அப்படியே நின்று விட்டார். வீட்டு முற்றத்தில் செம்பிழம்பாக அத்துறவி நின்றிருந்தார். காவியுடை, உருத்திராக்கம், சடை, கண்களில் பார்த்தோரைத் தம்வசப்படுத்தும் ஒளி.

“சாமி.....” என்றபடி ஓடிவந்து அவர் கால்களில் கந்தப்பு விழுந்தார்.

“எழுந்திரு அப்பா.....”

கந்தப்பு எழுந்து கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்றார்.

கந்தப்பு வருடாவருடம் கால்நடையாகக் கதிர்காமத்திற்குச் செல்கின்ற பக்தர் கூட்டத்துடன் நடந்து சென்று, கதிர்காமக் கந்தனைத் தரிசித்து வருபவர். கந்தனுக்கு அடுத்ததாக அவர் கதிர்காமத்தில் இன்னொரு வரையும் தரிசித்து வந்தார். அவர்தான் இத்துறவி. கதிர்காமக் குன்றில் இத்துறவி அமர்ந்திருப்பார். பத்தாண்டுகளுக்கு முன் அவரை முதன்முதல் கண்டபோது அவர் பார்வையால் கந்தப்பு வசீகரிக்கப்பட்டு அவர்முன் சாட்டாங்கமாக விழுந்தார்.

“இந்தா, இதைச் சிறிது வாயிலிட்டு நெற்றியில் அணிந்து கொள். உன் பிணி தீரும்” - அத்துறவி நீட்டிய திருநீறைப் பயபக்தியோடு வாங்கி அவர் சொன்னபடி வாயிலிட்டு நெற்றியில் அணிந்துகொண்டார்.

அதன் பின்னர் அவருக்கு இருந்த வயிற்றுவலி, குளிரைக் கண்டால் இருக்கும் இழுப்பு இரண்டும் அடியோடு இல்லாமல் போய்விட்டன. அந்நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு கந்தப்பு அத்துறவியின் பக்தரானார்.

இவ்வாண்டு கதிர்காமத்திற்குக் கால்நடையாகப் புறப்படுகின்ற பக்தர் கூட்டம் புறப்பட்டுச் சென்று ஒரு வாரம் ஆகின்றது. கந்தப்புவால் இவ்வாண்டு கூடவே செல்ல முடியவில்லை. காரணம் -

அவர் மனைவி கர்ப்பவதியாக இருந்தாள். அவருக்கு அறுபது வயது. அவர் மனைவிக்கு நாற்பத்தைந்து வயது. கல்யாணமாகி இருபத்தொன்பது வருடங்கள். கலியாணமாகி இருபத்தொன்பது வருடங்கள் அவர்களுக்குக் கிடைக்காத பிள்ளைச் செல்வம் அவர்களின் அந்திம காலத்தில் கிடைத்திருக்கின்றது.

கூனிக்குறுகி நின்றிருந்தார் கந்தப்பு.

“சாமி, இம்முறை என்னால் தங்களை வந்து தரிசிக்க முடியவில்லை. நான் கொடுத்து வைக்கவில்லை” என்ற கந்தப்பு கலங்கி அழுதார்.

“அதுதானடா, உன்னைக் கண்டுபோக நானே வந்திருக்கிறேன்” என்றார் துறவி.

“சாமி.....” என்றபடி கந்தப்பு அவர் கால்களில் விழுந்தார்.

அன்று முழுவதும் அத்துறவி அவர் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். கந்தப்புவும் அவர் மனைவி தையல்முத்துவும் அவரைப் பக்தியோடு உபசரித்தார்கள். கந்தப்பு அவர் காலடியில் அமர்ந்திருந்தார். துறவியின் கண்களே கந்தப்புவிடம் பேசின.

“என்னிடம் வந்திடு. உன் குழந்தையைக் கண்ட உடனேயே என்னிடம் வந்துவிடு. உனக்காக இன்னொரு வாழ்வு காத்திருக்குது, அப்பா.”

“வருகிறேன் சாமி. தாங்கள் தருகின்ற காசாயத்தை ஏற்க நான் வருகிறேன்.”

அன்றிரவு அவர் வீட்டுத் திண்ணையில் துறவி படுத்தார். அதிகாலை அவர்கள் எழுந்து பார்த்தபோது அவரைக் காணவில்லை.

கதிர்காமத் துறவி தன் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார் என்று கந்தப்புவோ அவர் மனைவியோ சொல்லிய செய்தியை மாவிட்டபுரத்தில் எவரும் நம்பத் தயாராகவில்லை. துறவி வந்ததையோ போனதையோ எவரும் காணவில்லையாம்.

“கந்தா.....” என்றபடி மாவிட்டபுரக் கந்தனின் வாசலில் விழந்து அழுதார் கந்தப்பு.

திரண்டு

துறவியின் வருகைக்குப் பின்னர் கந்தப்பு உன்மத்தம் பிடித்தவரானார். நாட்களை எண்ணத் தலைப்பட்டார். தாடி நெஞ்சிற்குக் கீழ் வளர்ந்து முறுகியது. நெற்றியில் திருநீறும் சந்தனப் பொட்டும் அப்பிய கோலம் மாவிட்டபுரம் முருகனின் கால்களே தஞ்சமெனக் கிடந்தார்.

நாட்கள் கழிந்தன. தையல்முத்து ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள்.

“அன்னம்...” - தன் குழந்தைக்கு அவர் வைத்த பெயர். அன்றிரவே அவர் ஊரில் காணாமல் போனார். அவர் காணாமல் போன செய்தியை அறிந்து தையல்முத்து திடுக்கிடவில்லை. அழவில்லை. அவள் எதிர்பார்த்ததுதான்.

“கந்தப்பு அண்ணரை நான் பளையில் கண்டேன் அக்கை. விசரன், பைத்தியக்காரன் போல ஒன்றையும் கவனியாமல் போய்க் கொண்டிருந்தார்” என்ற செய்தியுடன் புகையிலைத் தரகு கந்தையா வந்தார்.

“முல்லைத்தீவில் கண்டன்....”

“திருகோணமலையில் கண்டன்...: மடத்தில்..”

கந்தப்புவைப் பற்றிய செய்திகள் வந்தன. அவர் இலட்சியம் கதிரமலையில் இருந்தது. பசி தாகம் எதுவும் அவரை ஒன்றும் செய்யவில்லை. அவர் கண்களின் முன் கதிர்காமத் துறவியின் வசீகரமான முகம் காட்சி தந்துகொண்டிருந்தது.

“வா, மகனே.... கெதியாக வந்திடு..... அழைப்பது போல அவருக்கு ஓர் உணர்வு. உணர்வின் உந்தலில் அவர் முப்பது நாட்கள் ஓயாமல் நடந்து மட்டக்களப்பை அடைந்தார். கால்கள் ஓயாத நடையால் கொப்பளித்துப் போயின. மட்டக்களப்பிற்கு அப்பால் கதிர்காமத்திற்குச் செல்வதற்கு எதுவித பாதையும் இல்லை. ஒரே காடு. பழக்கமானவர் களால்தான் அக்காடுகளினூடே நடந்து செல்ல முடியும். அவர்களால் தான் அக்காட்டுப் பாதை வழியே கதிர்காமத்தை அடையமுடியும்.

கந்தப்பு தயங்கவில்லை. அவரின் புண்ணான கால்கள் தரித்து நிற்கவில்லை. உள்மனம் வழிகாட்டியது. நடந்தார்.

அவர் கதிர்காமத்தை வந்தடைந்தபோது காலை புலர்ந்து கொண்டிருந்தது. முருகனை வணங்கிவிட்டு மீண்டும் ஒரு தடவை மாணிக்க கங்கையில் இறங்கினார்.

“கதிர்காமத் துறவி அடங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்.”

யாரோ எவருக்கோ சொல்லிய செய்தி அவரின் காதுகளில் விழுந்தது.

“சாமி....” என்று கந்தப்பு அலறினார். ‘ஐயனே! உன்னைத் தரிசிப்பதற்காக நான் காடுமேடெல்லாம் கடந்துவர நீ எனக்குத் தரிசனம் தராமல் அடங்கி விடுவதா?’

மாணிக்க கங்கையிலிருந்து பாய்ந்தெழுந்து கதிரமலையை நாடி கந்தப்பு ஓடத் தொடங்கினார்.

ஈர உடையுடன் அவர் கதிரமலை உச்சியை அடைந்தபோது அங்கு மக்கள் கூட்டம் ஒன்று திரண்டிருந்தது. பழம், பாக்கு, தேன், இளநீர்

என்பன குவிக்கப்பட்டிருந்தன. இரண்டு வெள்ளைக்காரர்கள் கூட பயபக்தியுடன் அவ்விடத்தில் நின்றிருந்தார்கள்.

ஒரு மரத்தின் அடியில் கதிர்காமத் துறவி நிஷ்டையில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் சீடர்கள் கவலையுடன் அருகில் நின்றிருந்தார்கள். அவர் உயிர் அடங்கிக்கொண்டிருந்தது.

“சாமி....” என்று அலறியபடி கந்தப்பு பாய்ந்து வந்து அவர் முன் விழுந்தார்.

“சாமி..... சாமி.... வரச்சொல்லிவிட்டு.... ஐயனே கந்தா....” என்று அவர் அலறினார்.

அடக்கத்தில் சென்றுகொண்டிருந்த துறவியின் விழிகள் மெதுவாகத் திறந்தன.

“அரோகரா.... அரோகரா....” மலைச்சிகரம் தவிடு பொடியாகும் வண்ணம் அங்கு குழுமியிருந்த மக்கள் ஒலியெழுப்பினார்கள்.

“சாமி....”

துறவி தன் அருகில் நின்ற ஒரு சீடனைப் பார்த்தார். சீடன் துறவியின் பார்வையைப் புரிந்துகொண்டான்.

“நீங்கள்தான் கந்தப்பு சுவாமியா? இவற்றை உங்களிடம் வழங்குமாறு ஐயனின் கட்டளை”

சீடன் ஒருவன் நீட்டிய கசாயத்தையும் உருத்திராக்கத்தையும் கந்தப்பு வாங்கிக்கொண்டார். ஆவேசம் வந்தவர் போல, தன்னுடலில் சுற்றியிருந்த ஆடைகளைக் கழற்றி எறிந்தார். சுற்றிவர ஆண்கள், பெண்கள் நிற்பதையே மறந்த நிலை. கழற்றி எறிந்துவிட்டு காசாயத்தை அரையில் கட்டி உருத்திராக்கத்தையும் அணிந்து கொண்டார்.

“சாமி....”

துறவியின் கண்கள் அவரில் சில கணங்கள் நிலைத்தன. பின்னர் மெதுவாக கண்களை மூடி சமாதி நிலையை அடைந்தார்.

உடலில் அசைவில்லை. இயக்கமில்லை.

சீடன் ஒருவன் சட்டி நிறைந்த பசு நெய்யை அவர் உச்சந்தலையில் வைத்தான். கட்டித்து உறைந்திருந்த நெய் உருகி வழியத் தொடங்கியது. அவர் முகம், உடல் எல்லாம் நெய் உருகி வழிந்தது.

“அரோகரா..... கதிர்காமச் சாமிக்கு அரோகரா....”

“ஐயனே, உன் கருணைதான் என்னே? எனக்காகக் காத்திருந்து.... சாமி, சாமி”

அளவிலா அன்பினால் பக்தியால் கந்தப்பு சுவாமி கதறினார்.

அவர் உள்ளத்தில் இருந்து யாரோ அவருக்குக் கட்டளையிட்டார்கள்.

“யக்கோ கந்தவிற்குப் போ.....”

அவர் மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கினார்.

மூன்று

மெனிக் வெவக் கிராமம் காட்டின் நடுவில் அமைதியாக விளங்கியது. அக்கிராமத்தின் தலைவன் புஞ்சிறாலா, வேட்டைக்குப் போய் விட்டு மாணிக்க கங்கைக் கரையோரமாக வரும்போது யக்கோகந்த மலையின் சாய்வில் நின்றிருந்த துறவி தன் பெயர் சொல்லி அழைப்பதைக் கண்டான்.

தனிமையான காட்டில், கொடிய விலங்குகள் வாழ்கின்ற யக்கோகந்த விலிருந்து ஒரு குரல் அழைத்தது. அதுவும் புஞ்சிறாலாவின் பெயரைச் சொல்லி அழைத்தமை, அழைத்த குரலுக்குரியதாக ஒரு துறவி நின்றமை யாவும் புஞ்சிறாலாவிற்குக் கலக்கத்தைத் தோற்றுவித்தன.

யக்கோகந்தவில் ஓர் அழைப்பு. அவன் பயத்துடன் விழித்தான்.

மீண்டும் அத்துறவி அழைத்தார். அவனைத் தன்னிடம் வரும்படி அழைத்தார்.

மெனிக்வெவக் கிராமத் தலைவன் ஆழமாகப் பார்த்தான். அது துறவிதான்.

“சாது.... சாது...”

அவன் மலையேறி அவரை நெருங்கிச் சென்றான். கரும்பாலை மரத்தின் கீழ் ஒரு துறவி சாந்தமாக அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டான்.

அவ்விதமாகத்தான் கந்தப்பு சுவாமி மெனிக் வெவக் கிராமத் தலைவனுக்குப் பழக்கமானார். கந்தப்பு சுவாமி யக்கோ மலைக்கு வந்ததன் பின்னர் அப்பிரதேசத்துப் பருவமழை ஒருபோதும் பொய்க்கவில்லை. மெனிக்வெவக் கிராமத்து மக்களின் நோய்களை, கஷ்டங்களை கந்தப்பு சுவாமி தருகின்ற விபூதி தீர்த்து வைத்தது.

பஞ்சிறாலா

புகழிய நூலகப் பிரிவு
மாண்புமிகு நூலக சேவகர்
யாழ்ப்பாணம்

கிராம மக்கள் அவரை முழுமனதுடன் நம்பினார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் ஒருவேளை அவருக்காக ஏதோ ஒருவகை உணவு அக்கிராம மக்களால் வழங்கப்பட்டது. சிலவேளைகளில் கந்தப்பு சுவாமி மலையிலிருந்து கீழிறங்கிக் கிராமத்திற்குச் செல்வார்.

யக்கோகந்தவில் குடியிருக்கும் பிசாசுகள், சாதுவின் வருகைக்குப் பின்னர் அவ்விடத்தை விட்டே ஓடிவிட்டன, எனக் கிராமத்தவர் நம்பினார்.

மூன்றாண்டுகளுக்குள் ஒரு நாள் நள்ளிரவு புஞ்சிறாலா ஒரு கனவு கண்டான். யக்கோ மலைச்சாது, அவன் கனவில் தோன்றி “உடன் மலைக்கு வா” என்று அழைத்தார். அந்நள்ளிரவில் சிலரைத் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு அவன் மலைக்கு விரைந்து சென்றான்.

கிராமத்தவர்களால் துறவிக்கென இடப்பட்டிருந்த குடிசையில் அவர் சோர்ந்து படுத்திருந்தார்.

“சாது அழைத்தீர்களோ?”

கந்தப்பு சுவாமி எழுந்து அமர்ந்தார். அவர் சிரசிற்கு மேல் ஓர் ஒளிப்பிழம்பு உச்சியிலிருந்து கிளம்பி ஒளி வீசுவதைப் புஞ்சிறாலா கண்டான்.

துறவியின் விழிகள், மெனிக்வெவக் கிராமத் தலைவனின் முகத்தில் சற்று நிலைத்தன.

“புத்தா, ஒரு பந்தம் என்னைத் தொடர்ந்து வருகிறது. நான் இறக்கப் போகின்றேன். அந்தப் பந்தத்தை பொறுப்பெடுத்து என்னை நிம்மதியாக அடங்க விடுவாயா?”

“சாது....” என வீரிட்டான் புஞ்சிறாலா: “நீங்கள் எங்களை விட்டுப் போகப் போகிறீர்களா?”

‘இல்லை’ என்பது போலத் துறவியின் தலை அசைந்தது அவர் புஞ்சிறாலாவை மீண்டும் பார்த்தார். ‘நான் கேட்டதற்குப் பதில் என்ன’ என்பது போல அப்பார்வை இருந்தது.

“சொல்லுங்கள் செய்கிறேன், சாது....”

துறவியின் முகத்தில் மலர்ச்சி.

“புத்தா நீ இப்போதே கதிர்காமத்திற்குப் போ. அங்கே என்னைத் தேடி இரண்டு ஜீவன்கள் அலைந்து கொண்டிருக்கும். அவர்களை இங்கே அழைத்து வா. அவர்களுக்கு உன் கிராமத்தில் இடம் கொடு.”

“அவர்களை எப்படி அடையாளம் காண்பேன் சாது?”

“அவர்களை நீயே கண்டு கொள்வாய்....”

புஞ்சிறாலா மறுமொழி எதுவும் கூறாமல் துணைக்கு இருவரை அழைத்துக்கொண்டு தென்புறமாக நடந்தான். காட்டின் வழியே இருபது மைல்கள் நடந்து காலைப்பொழுதில் கதிர்காமத்தை அடைந்தான்.

அவன் நினைவில் சாதுவின் உச்சியிலிருந்து ஒளிர்ந்த ஒளிப்பிழம்பு தான் நினைவில் இருந்தது. கூட வந்தவர்களிடம் 'ஒளிப்பிழம்பைக் கண்டீர்களா?' என்று கேட்டுப் பார்த்தான். அவர்கள் வியப்புடன் புஞ்சிறாலாவைப் பார்த்தனர்.

கதிர்காமக் கந்தன் கோயிலை அவர்கள் நெருங்கியபோது ஒரு வயோதிப மாது நான்கு வயதுப் பெண் குழந்தையொன்றுடன் கண்ணீர் விட்டபடி கைகூப்பி நிற்பதைக் கண்டனர். வேறு எவரும் கோயில் முன்றலில் காணப்படவில்லை.

“அவர்கள்தான்” என புஞ்சிறாலாவிற்குள் ஒரு குரல் ஒலித்தது.

“கந்தப்பு சாதுவைத் தேடி வந்தீர்களா, அம்மே?”

தையல்முத்துவின் விழிகள் மகிழ்ச்சியால் விரிந்தன. அவர்கள் பின் நடந்தாள்.

அவர்கள் யக்கோ மலைக்கு வந்தபோது மத்தியானம் கழிந்து விட்டது. கந்தப்பு சுவாமி இறுதியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார். அவர் விழிகள் திறந்திருந்தன.

- எதையோ எதிர்பார்த்து

தையல்முத்து சுருண்டு அவர்முன் விழுந்தாள்.

“நீங்கள் வந்ததன் பின்னர் எங்களைப்பற்றி அவதூறு பேசினர். நான் பிற்காலத்தில் தவறி நடந்தேனாம். அதனால்தான் அன்னத்தைப் பெற்றேனாம் சுவாமி. அந்த வசை தாங்காமல்தான் நீங்கள் ஊரைவிட்டே ஓடிவிட்டீர்களாம்....”

அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகியது. கந்தப்பு சுவாமி எதுவித உணர்ச்சியுமின்றிப் பார்த்தார்.

“எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்....” அவர் கரம் ஆசீர்வதிப்பதுபோல உயர்ந்தது. ஓர் ஒளிப்பிழம்பு உச்சியிலிருந்து பீரிட்டு எழுந்து செல்வதைப் புஞ்சிறாலாவும் தையல்முத்துவும் கண்டனர்.

“சாது...” என்று அலறியபடி புஞ்சிறாலா நிலத்தில் விழுந்தாள்.

அன்னம் எல்லாவற்றையும் புதுமையாகப் பார்த்தாள்.

மறுநாள் மெனிக்வேவக் கிராமமே திரண்டு நின்று கந்தப்பு சுவாமியை யக்கோ கந்தவில் அடக்கம் செய்தது. ஆழக்குழி வெட்டி அவர் இருந்த நிலையிலே அக்குழிக்குள் இருத்தி கதிர்காமத் திருநீறால் நிறைத்து

அக்குழியை மூடினர். அவரைக் குழிக்குள் இருந்து தூக்கியபோது அவர் கால்கள் விறைக்காமல் சாதாரண மனிதரின் உயிருள்ள கால்கைகள் போலத் துவண்டதைக் கண்ட புஞ்சிறாலா அதிசயப்படவில்லை.

“அவர் பெரிய மகான்....”

தையல்முத்துவும் அன்னமும் அக்கிரமத்தின் உறுப்பினராயினர்.

முடிவு

யாழ்ப்பாணத்து வாழ்க்கையில் பிறந்ததிலிருந்து ஊறிவிட்ட தையல்முத்துவால் காடுகளால் தழப்பட்ட ஒரு சிறு கிராமத்தின் அமைதியான வாழ்வுக்குத் தன்னைப் பழக்கிக் கொள்ளச் சிலகாலம் எடுத்தது. வெற்றிலைக் கொடித் தோட்டத்திற்கு இடையேயும், காய்கறித் தோட்டத்திற்கு இடையேயும் சுற்றியலைந்து பழக்கப்பட்ட கால்கள், சேனைகளுள் நடக்கத் தயங்கின.

காட்டின் ஒரு மூலையிலிருந்து திடீரென எழும் யானைகளின் பிளிறல் ஒலி அவளுக்கு ஆரம்பத்தில் பயத்தைக் கொடுத்தது. நூற்றுக்கணக்கான மயில்கள் கூட்டம் கூட்டமாகப் பறந்து செல்வது அவளுக்கு வியப்பைக் கொடுத்தது.

பாம்புகள் சர்வசாதாரணமாக ஊர்ந்து செல்வதைக் கண்டு ஆரம்பத்தில் அச்சமடைந்தாள். பெரிய பன்றிகளை அக்கிராம மக்கள் வேட்டையாடித் தூக்கிவந்து வாட்டுவதை அதிசயமாகப் பார்த்தாள்.

அவள் அக்கிராமத்திற்கு வந்தபோது அக்கிராமத்தில் பத்துக் குடும்பங்கள் இருந்தன. எண்பது பேர் வரையில் வாழ்ந்தார்கள். சூது வாதற்ற அக்கிராம மக்களது அன்பு அவளை மிகவும் கவர்ந்தது. அவர்கள் அவள் மீது அதீத பக்தியும் அன்பும் செலுத்தினர்.

கந்தப்பு சுவாமி சமாதியான மறுநாளே, புஞ்சிறாலாவும் கிராமத்தவர்களும் தையல்முத்துவும் மகள் அன்னமும் வாழ்வதற்கென, தனித்த தொரு குடிசையை அமைத்துக் கொடுத்தனர். புஞ்சிறாலாவின் குடிசைக்கு சற்றுவிலகி அக்குடிசை அமைந்திருந்தது.

தையல்முத்துவும் அன்னமும் அக்குடிசையில் குடியேறி அடுப்பு மூட்டிய அன்று என்றும் இல்லாத அதிசயமாகப் பெருமழை பொழிந்து தள்ளியது. குளத்தில் தாராளமாக நீர் தேங்கியது.

கிராமத்து மக்கள் அவர்களை வியப்புடனும் பக்தியுடனும் பார்த்தனர்.

அன்று வேட்டைக்குப் போனவர்களுக்கு ஒருபோதும் இல்லாத மாதிரி மானும் மரையும் பன்றியும் கிடைத்தன. வேட்டைக்குப் போன எவரும் வெறுங்கையுடன் வரவில்லை. இவ்விரு நிகழ்ச்சிகளும் அவர்களின் வருகையின் பயனைக் கிராம மக்கள் நம்பினர்.

தையல்முத்துவிற்கும் அன்னத்திற்கும் சாப்பாட்டுக் கஷ்டம் இருக்கவில்லை.

கிராம மக்கள் அவர்களுக்கு தானியமாகவும் சேனைக் காய்கறிகளாகவும் தாராளமாக வழங்கினர்.

தையல்முத்துவால் ஆரம்பத்தில் மெனிக்வெவக் கிராம மக்களுடன் மனந்திறந்து அளவளாவ அவர்களின் பாஷை தடையாக இருந்தது. அவர்களின் பேச்சில் தமிழ் வார்த்தைகளும் அதிகமாக இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. ஆனால் அன்னத்திற்கு அந்தக் கஷ்டம் இருக்கவில்லை. புஞ்சிறாலாவின் பிள்ளைகளுடன் ஓடி விளையாடி அவர்களின் பாஷையைக் கற்றுக் கொண்டாள். அவள் வாயில் தமிழ் வார்த்தைகளே வரச் சங்கடப்பட்டன.

அவ்வாண்டு வயல்களும் விளைந்து சேனைகளும் தாராளமாக விளைந்து தள்ளின. மெனிக்வெவக் கிராமம் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தது. ஓராண்டு அவர்களுக்குத் தானியப் பஞ்சமில்லை.

“ஒரு வேலையும் செய்யாமல் சும்மா இருந்து சாப்பிடுவதா?”

இப்படியொரு கேள்வி தையல்முத்துவின் அடிமனதில் அடிக்கடி எழுந்து வைத்தது. அவளுக்கு என்ன வேலை தெரியும்?

‘யாழ்ப்பாணத்திற்கே போய்விடுவோமா?’ என்றும் சில வேளைகளில் அவள் எண்ணுவாள். மறுகணமே அந்த எண்ணம் சிதையும். அவளைப் பற்றி எத்தகைய அவதூறுகளைப் பேசிவிட்டார்கள் அவளுக்கு அங்கு யார் இருக்கிறார்கள்?

இக்கிராமத்தின் அமைதியிலும் தூய்மையிலும் படிப்படியாகக் கலக்கத் தொடங்கினாள். ஒரு நாள்-

புஞ்சிறாலாவின் குடிசை வாசலில் நின்றபடி ஒரு கிராமத்தவன் குய்யோ முறையோ எனக் கதறினான். அவன் மனைவிக்குப் பிரசவ வேதனை. அக்கிராமத்தில் பிரசவம் பார்த்த மருத்துவிச்சி கடந்த வாரம் தான் பாம்பு கடித்து மரணமானாள்.

கிராமத்தின் பிரச்சினை அது. கிராமத் தலைவன் புஞ்சிறாலா வழி தெரியாமல் தவித்தான்.

தையல்முத்து

தையல்முத்துவின் மனதில் அவள் எதிர்பார்த்த தொழில் தேடிவந்தது. மாவிட்டபுரத்தில் தையல்முத்து சிறந்ததொரு மருத்துவிச்சியாகப் பெயர் எடுத்திருந்தாள். இவ்வளவு காலமும் தனக்குத் தெரிந்த அத்தொழில் எப்படி நினைவில் வராமல் இருந்ததோ? அவள் மனம் மகிழ்ச்சியில் ஒரு கணம் சிலிர்த்தது. அவள் ஒருவருக்கும் கடமைப்படாமல் சீவிக்க வழி கிடைத்துவிட்டது.

அக்கிராமத்தவன் பெரிதாக ஓலமிட்டான். கிராமமே அங்கு கூடி விட்டது. புஞ்சிறாலாவின் நிலை? அவன் தலைவன். ஏதாவது வழி செய்தாக வேண்டும்.

தையல்முத்து அவ்விடத்திற்கு வந்தாள். அமுது கொண்டிருந்த கிராமத்தவனின் முதுகில் தட்டி தன்னுடன் வரும்படி சைகையால் அழைத்தாள். “எனக்குத் தெரியும் வா” என்றாள் தமிழில்.

தையல்முத்துவின் கைராசியோ திறமையோ முதல் பிரசவமே வெற்றியாக அமைந்தது. பிள்ளைப் பேற்றிற்குப் பின்னர் அவள் செய்த மருத்துவமும் அக்கிராமத்திற்குப் புதிதாக இருந்தது. அக்கிராமத்தவன் தையல்முத்துவின் கால்களைக் குனிந்து தொட்டுக் கும்பிட்டான்.

புஞ்சிறாலா உண்மையில் மகிழ்ந்து போனார். “எல்லாம் யாக்கோ கந்தசாதுவின் அருள்” என்றார்.

தையல்முத்துவை அக்கிராமத்தவர்கள் மிக முக்கியமான ஒரு பொருளைப் பாதுகாப்பதுபோல காக்கத் தொடங்கினர். ஒவ்வொரு பிரசவத்தின் பின்னரும் அவள் வளவிற்குள் ஒவ்வொரு வெள்ளாடு கொண்டுவந்து விடப்பட்டது. அதுதான் கூலி. மூன்றாண்டுகளுள் அவளின் ஆட்டுப்பட்டியில் முப்பது வெள்ளாடுகள் சேர்ந்துவிட்டன.

கிராமத்தவர்களின் ஆடுகளை மேய்ப்போன் காலையில் தையல் முத்துவின் ஆடுகளையும் மேய்ச்சலிற்கு அழைத்துச் செல்வான். மாலையில் கொண்டுவந்து பட்டியில் அடைத்துவிட்டுச் செல்வான். தையல்முத்து மெனிக்வெவக் கிராமத்தின் மருத்துவிச்சியாகப் பெயர் எடுத்ததும் ஒவ்வோர் ஆண்டும் கிராமத்தவர்கள் ஒருங்கே சேர்ந்து அவளின் பெயரில் சேனை வெட்டினர். தாங்கள் வெட்டிய சேனையில் ஒரு சிறு துண்டு நிலம் அவளிற்கு ஒதுக்கப்பட்டது. அதன் விளைவு அவள் வீடுதேடி வரும்.

அவளிற்கு வெட்டிய சேனையில் ஒரு துண்டு ஒதுக்கினால் நல்ல விளைச்சல் வரும் என்ற நம்பிக்கை எல்லாருக்கும் இருந்தது.

தையல்முத்து யாழ்ப்பாணத்தைப் படிப்படியாக மறக்கத் தொடங்கினாள்.

ஜெய்

மெனிக்வெவக் கிராமத்தில் பிரசவ காலத்தில் இறந்து போகின்ற தாய்மாரும் பிள்ளைகளும் அதிகமாக இருந்தனர். பிள்ளைப்பேறு ஒரு மறுபிறப்பாகக் கருதப்பட்டது. தையல்முத்துவின் வருகைக்குப் பின்னர்

பிள்ளைப்பேறு குறித்த பயம் நீங்கியது. சிறிய உயிரைக் காப்பாற்ற முடியாத கட்டத்தில் பெரிய உயிரைத் தையல்முத்து காப்பாற்றினாள்.

ஒருநாள் மெனிக்வெவக் கிராமத்தின் அயல் கிராமத்திலிருந்து அவளைத்தேடி அக்கிராமத் தலைவனும் வேறிருவரும் வந்தனர். அரை நாள் நடைத்தாரத்தில் தான் அக்கிராமம் இருந்தது.

பெரிய சுரக்குடுவைகள் இரண்டில் தேன் நிறைத்து தானியங்கள் நிறைந்த பிரம்புக்கூடையொன்றையும் அவள் முன் வைத்தனர். அவள் திகைப்புடன் நின்றிருந்தாள். செய்தி அறிந்த புஞ்சிறாலா விரைந்து வந்தார்.

கிராமத் தலைவனின் மனைவிக்குப் பிரசவ காலம் நெருங்குகிறதாம். இரண்டு தடவைகள் குழந்தைகள் பிறந்ததும் இறந்துவிட்டனவாம். இம் முறை எப்படியாவது மெனிக்வெவ மருத்துவிச்சி மனம் வைத்துத் தன் குழந்தையைக் காப்பாற்றித் தரும்படி வேண்டினான்.

புஞ்சிறாலா அவன் கோரிக்கையைத் திடமாக மறுத்தார். தங்கள் கிராமத்தின் செல்வத்தை ஒருபோதும் இன்னொரு கிராமத்திற்கு அனுப்ப மாட்டோம் என்றார். வந்தவர்கள் எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தார்கள். புஞ்சிறாலா இணங்கவில்லை.

கடைசியில் இருசாராரும் ஒரு முடிவிற்கு வந்தனர். அதன்படி அக் கிராமத் தலைவன் தன் மனைவியை மெனிக்வெவவிற்கு அழைத்து வந்தான். அதன்பிறகு பல தடவைகள் தையல்முத்துவை நாடி அயல் கிராம மக்கள் வந்தனர்.

தையல்முத்துவினதும் மகள் அன்னத்தினதும் வாழ்க்கை மெனிக் வெவக் கிராமத்தில் அமைதியாகக் கழியத் தொடங்கியது.

காலம் சிறகடித்தது-

அன்னம் பெரியவளானாள். அன்று அவள் வீட்டில் கிராமத்தவர்கள் கூடினார்கள். அவர்கள் யாவருக்கும் அன்று தையல்முத்து விருந்திட்டாள். மெனிக்வெவக் கிராமத்தில் பருவமடைந்த பெண்கள் எண்ணிக்கையில் ஆண்களிலும் குறைவானவர்கள். அதனால் அக்கிராம இளைஞர்கள் வெளிக் கிராமங்களிலும் கலியாணம் செய்து அவ்வக் கிராமங்களிலேயே தங்கிவிட்டனர்.

கலியாணத்திற்குத் தயாராக அக்கிராமத்திற்கு ஒரு பெண் கிடைத்து விட்டாள். வயது வந்த ஆண்களை வைத்திருக்கும் பலரின் மனம் அன்னத்தைப் பெண் எடுக்க விரும்பியது. புஞ்சிறாலாவிற்கு நிலைமை தெரியாமல் இல்லை. அவர் முந்திக்கொண்டார்.

“அன்னம் என் மருமகள். என் கடைசி மகன் திசகாமியின் குழந்தையை அவளே தாங்குவாள்.”

திசகாமிக்கு அப்போது பதினேழு வயது. அன்னத்திற்குப் பதின்மூன்று.

அன்றிரவு புஞ்சிறாலாவின் கனவில் யக்கோ கந்தசாது வந்தார். அவர் கண்களிலிருந்து அருள் பொழிந்தது.

மெனிக்வெவக் தலைவன் அந்த நள்ளிரவே தன் ஆட்களுடன் யக்கோ கந்த மலைக்கு ஓடிவந்தான். கந்தப்பு சுவாமியை அடக்கம் செய்த இடத்தில் மண்டியிட்டுச் சிரசால் மண்ணைத் தொட்டு வணங்கினான்.

ஆறு

பதினாறு வயதில் அன்னத்திற்கும் திசகாமிக்கும் கலியாணம் நடந்தது. அவ்வாண்டு மெனிக்வெவக் கிராம மக்கள் கதிர்காமக் கந்தனைத் தரிசிக்கப் புறப்பட்டார்கள். “கதிறகம தெய்யோ” என அவர்களால் அழைக்கப்பட்ட கதிர்காமக் கந்தன் அவர்களின் மதிப்பிற்குரிய காவல் தெய்வம். அவன் கருணையால்தான் காட்டில் வேட்டைக்கு விலங்குகள் கிடைக்கின்றன என்று அக்காட்டு மக்கள் நம்பினர்.

புஞ்சிறாலா, தையல்முத்துவையும் கதிர்காமத்திற்கு வரும்படி அழைத்தார். வயோதிபம் அவளைத் தடைசெய்தது. தலை நரைத்து, உடல் தள்ளாடத் தொடங்கியிருந்தது.

“காட்டுப் பாதையில் என்னால் நடந்து வர முடியுமா?” என்று மறுத்துப் பார்த்தாள் அவள்.

புஞ்சிறாலா விடவில்லை. அவளால் நடக்க முடியாத கட்டத்தில், பரண் கட்டித் தூக்கிச் செல்வதாகக் கூறினார்.

அது ஒரு புனிதமான பயணம். மாணிக்கங்கைக் கரை வழியே மெனிக்வெவக் கிராமமக்கள் நடந்து சென்றனர். சுரக்குடுவைகளில் தேனும் தினைமாவும் பிசைந்து எடுத்து, தோளில் கண்டக் கோடரியும் கைகளில் வில் அம்பும் ஏந்தி அவர்கள் நடந்தனர்.

மேடு பள்ளங்கள், குறுக்கிட்ட கிளைநதிகள் எல்லாவற்றையும் தாண்டி அவர்கள் நடந்தனர். தனக்காகத்தான் அவர்கள் மிக மெதுவாகப் பயணம் செய்வதாகத் தையல்முத்துவிற்குப் பட்டது.

காடுதான் எவ்வளவு அழகானது? மாணிக்க கங்கையில் நீருந்திக் கொண்டிருந்த மான் கூட்டங்களை அவள் கண்டாள். அவர்களை

கண்டதும் வெருண்டு தறிகெட்டு ஓடும் பன்றிக் கூட்டங்களையும் அவள் கண்டாள். மாணிக்க கங்கையில் மரக்கட்டைகளாக மிதந்து செல்லும் பெரும் முதலைகளையும் கண்டாள்.

களைப்பே தெரியவில்லை.

அவர்கள் கதிர்காமத்தை அடைந்தபோது இரவு படர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அடுத்தநாள் அதிகாலை அவர்கள் மாணிக்க கங்கையில் நீராடினர்.

திருவிழா ஆரம்பமாகிவிட்டது. கால்நடைகளாகவும் வண்டிகளிலும் மக்கள் கதிர்காமத்தில் குழுமியிருந்தனர். யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் பலரை அங்கு தையல்முத்து காண நேர்ந்தது. அப்போது இதயத்தில் ஒருவித வலி படர்ந்தது.

பன்னிரண்டாண்டுகள். எவ்வளவு நீண்ட காலம். அவள் தான் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த இடத்தை மறந்தே விட்டாள்.

அன்று பின்னேரம் அவள் ஒரு மரத்தின் கீழ் இருக்கும்போது அவ் வழியே வந்த ஒருவர் அவளைப் பார்த்தபடி தரித்து நின்றார். தையல் முத்துவுக்கும் அவரை எங்கோ பார்த்ததாக நினைவு. யார்? யார்?

“நீங்கள் தையல்முத்து அக்கையெல்லோ?” என்றார் அவளைப் பார்த்தவர்.

யாழ்ப்பாணத்து மொழி. எவ்வளவு காலத்திற்குப் பின்னர் அவள் கேட்கிறாள்? எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கின்றது?

அவள் தலை மகிழ்வுடன் ஆடியது.

“அக்கை என்னைத் தெரியவில்லையா? நான்தான் செல்லையா.”

அவளுக்கு நினைவு வந்துவிட்டது. செல்லையா அவள் உறவினர். ஒருவகையில் அவள் அவளுக்கு மருமகன் ஆவான்.

“செல்லையா.... செல்லையா....”

தையல்முத்துவின் கண்கள் கலங்கின. தனக்குத் தெரிந்தவர்களைப் பற்றி எல்லாம் அவரிடம் விசாரித்தாள்.

“நீங்கள் அக்கை, இப்ப எங்க இருக்கிறீயள்?”

“மெனிக்வெவ என்ற இடத்தில்... அவர் சாமியாராக அடங்கிவிட்ட பிறகு எனக்கு அக்கிராமம் தான் தஞ்சமளித்தது. நல்ல மனிதர்கள்.”

“உங்களுக்கு ஒரு மகள் இருந்ததெல்லோ?”

அருகில் அமர்ந்திருந்த அன்னத்தைத் தையல்முத்து சுட்டிக் காட்டினாள். அவர்களின் பேச்சுக்கள் அன்னத்திற்கு விளங்கவில்லை.

செல்லையா வியப்புடன் அன்னத்தைப் பார்த்தார்.

“கலியாணம் கட்டிட்டாளோ?”

“ஓ... அங்க இருக்கிது பார், பொடியன்.... அவன்தான்”

தோளில் கண்டக் கோடரியுடன் அருகில் வில் அம்பு கிடக்க அமர்ந்திருந்த அந்தக் காட்டு மனிதனைச் செல்லையா அருவருப்புடன் பார்த்தார்.

“போயும் போயும் அக்கை, வேடுவருக்கையே அன்னத்திற்குக் கட்டி வைத்தாய்? சீச்சீ...” என்று செல்லையா முகஞ் சுளித்தார்.

தையல்முத்து இதனை எதிர்பார்த்ததுதான். யாழ்ப்பாணத்து மக்களை அவளுக்கா தெரியாது? சாதி சனம் பேசிப் பேசி வாழவும் தெரியாமல் வாழவும் விடாமல் பழம் பெருமையில் காலம் கழிப்பவர்கள்.

ஒரு புஞ்சிறாலா.... ஒரு திசுகாமி... அங்கு இருப்பானா?

“அதிலை என்ன செல்லையா”

“என்னண்டாலும் அக்கை... நீ யாழ்ப்பாணத்துக்கே பெரிய அவமானத்தைத் தேடிவிட்டாய்.”

தையல்முத்து சிரித்தாள். மனிதனுக்குள் எத்தனை ஏற்றத்தாழ்வுகள்? வாழ்வு என்பது என்ன? பணம், வீடு, வாசல், காணி, பூமி என்பனவா? அவற்றை மற்றவனைச் சுரண்டிச் சேகரித்து வைப்பதா? அப்படியில்லை.

வயிறார உணவு, மானத்தை மறைக்க உடுத்துணி நிம்மதியான குடும்ப வாழ்வு இவைதான் வாழ்க்கை. யாழ்ப்பாணத்தில் இவை கிடைக்கக் கூடியனவா? ஒரு காட்டின் மத்தியில், இயற்கையின் குழந்தைகளாக, வாழ்கின்ற மெனிக்வெவக் கிராமத்தின் நிம்மதி வேறெங்கு வரும்? என தையல்முத்து எண்ணிக்கொண்டாள். யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பெண்ணிற்கு மாப்பிள்ளை தேடுவது இலேசான காரியமா? அவள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்திருந்தால் சாதிசனம் பார்த்து சீதனம் தேடி அன்னத்திற்கு கலியாணம் நடப்பதற்குள் அவளும் கிழவியாகி விடுவாள். கிடுகு வேலிகளுக்கு அப்பால் எழுகின்ற பெருமூச்சுகளை மெனிக்வெவக் கிராமத்தில் காணமுடியுமா?

செல்லையா அவளைத் திட்டிவிட்டு எழுந்து சென்றார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த நினைவுகள் அன்னத்திற்கு நிழலாக மனதில் இருந்தன. அவளது தந்தை மிகப்பெரிய சாது என்பதும், அவர் யக்கோகந்த மலையில் சமாதியானார் என்பதும் நினைவிருக்கிறது. பல தடவைகள் அவளும் கிராமத்தவர்களுடன் யக்கோகந்தவிற்குச் சென்று, தந்தை சமாதியான இடத்தைப் பார்த்து வணங்கியிருக்கிறாள்.

அன்னத்தின் தந்தையைப் பற்றி, அவளது தாயார் தையல்முத்து கதைகதையாகச் சொல்லியிருக்கிறாள். மாவிட்டபுரம் என்ற கிராமத்தில் அவர் வெற்றிலைத் தோட்டம் செய்திருந்த நேர்த்தியையும், வருடா வருடம் கதிர்காமத்திற்குக் கால்நடையாக வந்து வழிபாடு செய்வதையும் தன்மீது அவர் கொண்டிருந்த அன்பையும் ஓயாமல் அன்னத்திற்குச் சொல்வாள்.

நான்கு வயதில் அவள் மெனிக்வெவக் கிராமத்தில் காலடி எடுத்து வைத்தாள். அன்றிலிருந்து அவள் கிராமத்தின் உறுப்பானாள். அவளுக்குத் தன் கிராமமே உலகமாக இருந்தது. அவள் அறிந்த பெரிய தோர் இடம் கதிர்காமம் மட்டும்தான்.

அவள் ஓடி விளையாடும் சிறுமியானபோது, அவளுக்கு அக் கிராமத்தில் பலர் தோழராயினர். புஞ்சிறாலாவின் மகன் திசகாமி அவளின் இட்ட நண்பனானான். அவள் மனதில் அவன் இடம்கொண்ட சம்பவம் அற்புதமானது.

கிராமத்துச் சிறுவர்கள் பலர் ஒன்றுசேர்ந்து காடெல்லாம் திரிவார்கள். பாலைப்பழங்கள் சேகரிக்கவும் தேன் சேகரிக்கவும் அவர்கள் செல்வார்கள். குளக்கட்டில் நின்று வெகுதூரத்தில் யானைகள் கூட்டமாக நின்று நீர் குடிப்பதைக் காண்பார்கள், மான் கூட்டம் தாவி ஓடி மறைவதைப் பார்த்து மகிழ்வார்கள்.

ஒரு நாள் அவர்கள் மாணிக்க கங்கையின் கிளையாற்றின் ஓரமாக நடந்து காட்டிற்குள் வெகுதூரம் வந்துவிட்டார்கள். பாலைகள் பழங்களாகச் சிலிர்த்திருந்தன. ஒரு பாலையில் நாவற்பழம் அளவினதாகப் பாலைப்பழங்கள் பழுத்திருந்தன.

அன்னம்தான் முதலில் அதைச் சுட்டிக்காட்டினாள்.

அப்பெரிய பாலை மரத்தைச் சுற்றி அடர்ந்த புதர் வளர்ந்திருந்தது. ஒரு சிறுவன் புதர்களை விலக்கியபடி மரத்தில் ஏறப்போனான். மற்றவர்கள் சற்றுத் தூரத்தில் நின்றிருந்தனர்.

புதருக்குக் கீழிருந்த வளையில் தன் குட்டிகளுடன் படுத்திருந்த நரி இச்சிறுவன் புதரை நெருங்கி வருவதைக் கண்டது. தன் குட்டிகளுக்கு

அவனால் ஏதாவது தீங்கு நடந்துவிடும் என்ற பயத்தில் ஒரு தடவை உறுமி எச்சரித்தது. அதன் உறுமல் திசகாமிக்குக் கேட்டது. மரத்தை நோக்கி முன்னேறியவனுக்குக் கேட்கவில்லை.

எச்சரிப்பதற்குள் அத் தாய் நரி கோபத்தோடு பாய்ந்துவிட்டது. உறுமியபடி நரி பாய்ந்ததைக் கண்ட சிறுவர்கள் திக்கிற்கு ஒன்றாகப் பாய்ந்தோடினார்கள்.

“பிக நரியா.... விசர் நரி....”

அன்னம் கால்கள் தயங்க ஓட இயலாமல் நின்றுவிட்டாள். திசகாமி தன் தோளில் இருந்த கண்டக் கோடரியை வேகமாக வலக்காத்தில் எடுத்துக்கொண்டான். அவனை அன்னம் வியப்புடன் பார்த்தாள்.

புதருக்குள் பாலை மரத்தில் ஏறச் சென்ற சிறுவனை நரி குதறியது.

அவன் ஓலமிட்டான். திசுகாமி மின்னல் வேகத்தில் புதருக்குள் பாய்ந்து கண்டக் கோடரியால் நரியின் மண்டையில் வெட்டினான். குறி தவறாத ஆழமான வெட்டு. நரி ஒருபுறமாக மரண ஓலமிட்டபடி சரிந்தது. விழுந்து கிடந்த சிறுவனை அணைத்துத் தூக்கியபடி திசுகாமி வெளியில் வந்தான். அச்சிறுவனின் உடலில் பல இடங்களில் நரி தசையைக் கிழித்திருந்தது.

திக்கிற்கு ஒன்றாக ஓடிப்போனவர்கள் திரும்பி வந்தார்கள். திசுகாமி துணிச்சலுடன் செயல்பட்டதை அன்னம் இன்னமும் மறக்கவில்லை. அவன் அன்று ஓடியிருந்தால் அன்னமும் நரியிடம் அகப்பட்டிருப்பாள்.

அவன் வயதொத்தவர்கள் பயத்தில் ஓட அவன் எதிர்த்து நின்றிருந்தான்.

அவன் துணிச்சல் அன்னத்திற்கு வியப்பைத் தந்தது. திசுகாமி சிறு வயதிலிருந்தே அசாத்திய துணிச்சலும் பயமுற்றவனாக வளர்ந்தான்.

அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு அன்னம் திசுகாமியுடன் ஒட்டிக் கொண்டாள். அவன் அவளைச் சில வேளைகளில் தனித்து காட்டிற்குள் அழைத்துச் செல்வான்.

தேனீக்கள் எங்காவது மரப்பொந்துகளில் நுழைகின்றனவா என்று உற்று அவதானித்துக்கொண்டு செல்வார்கள். ஏதாவது மரப்பொந்தில் ஒரு தேனீ நுழைந்தால் போதும், பொந்திற்குள் கையை நுழைத்து, தேன் அடையை மட்டும் கூட்டைக் கலவரப்படுத்தாமல் எடுக்கும் திறன் திசுகாமிக்கு இருந்தது.

தேன் அடைக்கு ஆசைப்பட்டுத் தேனீக்களால் கொட்டப்பட்டு வலியுடன் திரும்பியவர்கள் பலரை அவள் கண்டிருக்கிறாள். திசுகாமி அப்படிக்கொட்டப்பட்டதை அவள் அறியவில்லை. தேன் அடையைப் பிய்த்து, அவளிடம் கொடுப்பான். மிகுதியைச் சுரக்குடுவைக்குள் திணித்து வைப்பான்.

அவள் ஆசையுடன் தேனடையை உண்பதை அவன் பார்ப்பான்.

சில வேலைகளில் அவளைக் கட்டி அணைத்து கன்னத்தில் முத்தமிடுவான்.

அவள் தடுப்பதில்லை.

அவள் பெரியவளான அன்று புஞ்சிறாலா 'அன்னமே தன் மருமகள்' என்று அறிவித்ததன் பின்னர், அவர்கள் வெகுசுதந்திரமாகப் பழகினார்கள்.

அவர்களுக்குக் கலியாணம் நடந்தது.

மெனிக்வெவக் கிராம மக்கள் தங்கள் உற்பத்திப் பொருட்களைப் பத்தள நகரத்திற்கு எடுத்துச் சென்று, அங்குள்ள வியாபாரிகளிடம் கொடுத்து பண்டமாற்றுச் செய்து கொள்வார்கள். இறைச்சி வற்றல், தேன், சாமி, குரக்கன், தினைவகைகள், காய்கறி என்பன அவர்களின் பண்டமாற்றுப் பொருள்கள், அவற்றைக் கொடுத்து துணிவகைகள், கத்தி, கோடரி என்பனவற்றை வாங்கிக்கொள்வார்கள். சிறுத்தைத் தோல், முதலைத்தோல் என்பனவற்றிற்கும் நகரத்தில் நல்ல கிராக்கி இருந்தது.

அக்கிராம மக்களின் தேவைகள் மிகவும் குறுகியன.

கிராம மக்கள் நகரத்திற்குச் சென்று வருவது இடரானதாக இருந்ததால், நகரத்தில் இருந்து அலிஸ் அப்பு முதலாளி மாதத்தில் ஒரு நாள் வண்டில் கட்டிக்கொண்டு இக்காட்டு கிராமத்திற்கு வருவார். வண்டிலில் துணிவகைகள், உப்பு, சர்க்கரை, கத்தி, கோடரி முதலான அம் மக்களுக்குத் தேவையான பொருட்கள் இருக்கும். அவற்றைக் கொடுத்து, கிராம மக்களிடம் மிக மலிவாக இறைச்சி வற்றல்களையும் தேன் குடுவைகளையும் வாங்கிக்கொள்வார்.

அவரால்தான் கண்ணாடி, பவுடர், சீப்பு என்பனவும் இக்கிராமத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இலங்கையின் வெளியுலகம் நாகரிகத்தில் எவ்வளவோ முன்னேறிச் செல்ல மெனிக்வெவக் கிராமம் அப்படியே இருந்தது. அலிஸ் அப்பு முதலாளி மிளகாய்ச் செய்கையையும் இக் கிராமத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். அவர் சுவையான பேர்வழி. அவர் கிராமத்திற்கு வந்துவிட்டால் கிராமத்தவர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொள்வார்கள். அவர் வெளியுலகத்து நிகழ்ச்சிகளைக் கதைகதையாகச் சொல்வார்.

வெள்ளவாயவில் மாடுகளோ, குதிரைகளோ இழுக்காமல் தானாக ஓடிவந்த வாகனத்தைப் பற்றி அவர் வர்ணிப்பார். பெரும் சத்தமிட்டபடி அது வெள்ளைக்காரத் துரையை ஏற்றிக்கொண்டு, புகைகக்கியபடி எப்படி ஓடியது என்பதையும் தத்ருபமாக விபரிப்பார். வாயைப் பிளந்தபடி கிராம மக்கள் அதனைக் கேட்பர்.

துப்பாக்கியின் உபயோகத்தை அலிஸ் அப்புதான் இக்கிராமத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். ஒருநாள் அலிஸ் அப்பு துப்பாக்கி ஒன்றுடன் வந்தார். கிராம மக்கள் எவரும் அதனை வாங்கத் தயாராகவிருக்கவில்லை. அதற்குரிய பெறுமதியைக் கொடுக்க ஒருவராலும் முடியவில்லை.

துப்பாக்கிக் குழாய்க்குள் மருந்தை வைத்து திணித்து, வெடி வைத்தும் காண்பித்தார். அம்பு பாயாத தூரம் சென்று பெரும் சத்தத்துடன்

அலிஸ் அப்பு

வெடித்து, இலக்கை வீழ்த்திய அதிசயத்தை அக்கிராம மக்கள் திகிலுடன் பார்த்தனர்.

வில் அம்புக்குப் பதிலாக அதனை உபயோகிக்கலாம் என அலிஸ் அப்பு எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னார். கடைசியில் புஞ்சிறாலா அதனை இருபது சிறுத்தைத் தோல்கள் கொடுத்து வாங்க முன்வந்தார்.

வானத்தில் இறகு அடிக்காமல் பெரியதொரு பறவை பெரும் இரைச் சலுடன் பறந்துசென்றதை அக்கிராம மக்கள் ஒருநாள் திகிலுடன் பார்த்து நின்றனர். அது என்ன என்ற இரகசியம் அடுத்த மாதம் அலிஸ் அப்பு வந்ததன் பின்னர் தெளிவானது. மனிதர்கள் ஏறிப்பறக்கிற விமானமாம்.

வெகுகாலம் அலிஸ் அப்பு முதலாளியிடம் வாங்கிய துப்பாக்கி, எவராலும் உபயோகிக்கப்படாது கிடந்தது. திசுகாமிதான் துணிந்து அதனை முதன்முதல் உபயோகிக்க முன்வந்தான்.

அலிஸ் அப்பு முதலாளி காட்டித் தந்த வித்தையை திசுகாமி சரிவரப் பிடித்துக்கொண்டான். அதன் பின்னர் அவன் வேட்டைக்குச் செல்லும் வேளைகளில் வில் அம்புடன் துப்பாக்கியையும் எடுத்துச் செல்லத் தலைப்பட்டான்.

அவ்வேளை மடுஅப்பு பிறந்திருந்தான்.

திசுகாமிக்கு ஒவ்வொரு நாளும் வேட்டை அதிகம் கிடைத்தது. ஆனால் கிராமத்தில் புதியதொரு பிரச்சினை உருவானது. கிராமத்தவர்கள் பலர் புஞ்சிறாலாவின் முன் ஒருநாள் கூடினர்.

“காட்டில் மிருகங்கள் கலைந்தோடிவிட்டன. துப்பாக்கிச் சத்தம் தான் அதற்குக் காரணம். இப்படியே தொடர்ந்து திசுகாமி வெடி வைத்தால் காட்டில் மிருகங்களே இல்லாமல் போய்விடும். பின்னர் நாங்கள் இவ்விடத்தை விட்டு ஓடத்தான் வேண்டிவரும். சத்தமின்றி ஆடவேண்டிய வேட்டையை இப்படி ஆர்ப்பாட்டத்துடன் செய்வது கிராமத்திற்குத் துயரைக் கொண்டுவரும் காட்டுத் தேவதைகள் இதனை விரும்பமாட்டா” என்று முறையிட்டனர்.

புஞ்சிறாலாவிற்கும் அது சரியாகவே பட்டது. ‘இனிமேல் துப்பாக்கி யுடன் வேட்டைக்குச் செல்லக்கூடாது’ என்று புஞ்சிறாலா, திசுகாமிக்குத் தடைவிதித்தார்.

திசுகாமிக்கு ஏமாற்றமாகத்தான் இருந்தது. எனினும் தந்தையின், அதுவும் கிராமத் தலைவனின் கட்டளையை மீறமுடியாமல் இருந்தான்.

சிலவேளைகளில் தன் ஏமாற்றத்தைத் தன் மனைவியிடம் சொல்லிக் கவலைப்படுவான்.

மடு அப்புவிற்குப் பிறகு பேபிநோனாவும் பிறந்தாள். திசுகாமி மகிழ்ந்து போனான். இரண்டு வருடங்கள் கழிந்தன.

மூலையில் சார்த்தி வைத்திருந்த துப்பாக்கியை மீண்டும் எடுக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் திசுகாமிக்கு வந்தது. ஒரு பருவத்தில் அக்கிராமத் தவர்களின் வயல்வெளியும் சேனைகளும் யானைகளால் மோசமாக

அழிக்கப்பட்டன. அத்துடன் மதம் பிடித்த தனி யானை ஒன்று வேட்டைக்குப் போன மெனிக்வேவக் கிராமத்தவர்கள் மூவரை அடித்துக் கொன்று விட்டது.

கிராமத்தவர்கள் பயந்து தவித்தார்கள். எந்த நேரத்திலும் அலியன் கிராமத்துக்குள் வரலாம் என்ற பயம் நிலவியது. அந்த யானையும் அக்கிராமத்தின் சுற்றாடலில்தான் திரிந்தது. கோறளைக்கு அறிவித்தார்கள் பயனில்லை. ஏஜன்ட் துரைக்கும் அறிவித்தார்கள் பயனில்லை. இந்நிலையில் அந்தத் தனியனை அழிக்கவேண்டிய பொறுப்பு புஞ்சிறாலா வின் தலையில் விழுந்தது. கிராமத்தை அவன் எப்படியாவது காப்பாற்றித் தான் தீரவேண்டும்.

இந்நிலையில்தான் திசகாமிக்குத் துப்பாக்கியை எடுக்கும் அனுமதியைத் தகப்பன் வழங்கினான். திசகாமி மிக்க மகிழ்வுடன் துப்பாக்கியை வாரி எடுத்துக்கொண்டான். மூன்று நாள் அலைந்து கடைசியில் திசகாமியின் வெடிக்கு அந்த யானை பலியானது. அதன் பிறகுதான் கிராமத்தவர்கள் துப்பாக்கியும் தேவை என உணர்ந்தனர்.

அந்நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு திசகாமி துப்பாக்கியுடன் திரியலானான்.

ஒன்பது

மடு அப்புவிற்குப் பன்னிரண்டு வயது நடந்து கொண்டிருந்த வேளையில் தான் அத்துயரம் நடந்தது. ஒருநாள் அதிகாலைப் பொழுதில் திசகாமி காட்டிற்குப் புறப்பட்டான். இன்னும் ஓரிரு தினங்களில் பட்டினத்திலிருந்து அலிஸ் அப்பு முதலாளி வண்டலில் வருவார். அதற்குள் நிறைய இறைச்சி வற்றல் சேகரித்துவிடவேண்டும்.

சிறுத்தையொன்று கண்ணில் பட்டதென்றால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று எண்ணியபடி திசகாமி காட்டிற்குள் சத்தமின்றி நடந்து சென்றான். அவன் பாதங்கள் சருகுகளில் சத்தமின்றிப் படிந்தன. மான் கூட்டம் ஒன்று எதிர்ப்பட்டும் அவன் வெடி வைக்க விரும்பவில்லை.

மாணிக்க கங்கையை அடைந்தான். தாகத்திற்கு தண்ணீர் அள்ளிக் குடித்துவிட்டு கங்கைக்கரையில் ஒரு மரத்துடன் சாய்ந்து இளைப்பாறினான். கண்கள் சற்று அலுப்பில் மூடின. இருந்தாற்போல் நீரில் ஏதோ சலசலப்பு எழுந்தது. திடுக்கிட்டுக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான்.

பதினைந்து அடி தூரத்தில் பெரியதொரு கரடி இரண்டு கால்களில் நிமிர்ந்து நின்றிருந்தது. சடையாக வளர்ந்த அதன் உடல் மயிர்கள்

குத்திட்டு நின்றன. அதன் நகங்கள் வெளியே நீண்டிருந்தன. அதன் பார்வையிலிருந்து அது அவனைத் தாக்கப்போகின்றது என்பதை திசுகாமி கண்டுகொண்டான்.

உள்ளம் ஒருகணம் தயங்கியது. காட்டில் இது சகசம். திசுகாமி துப்பாக்கியை தூக்கியபடி எழுந்தான். கண்டக் கோடரியை எடுக்க நேரமில்லை. துப்பாக்கியைத் தூக்கி கரடியைக் குறிபார்த்தான்.

கரடி அவனை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தது.

திசுகாமி விசையைத் தட்டினான். துப்பாக்கி வெடிக்கவில்லை. அதற்குள் கரடி அவனை நெருங்கிவிட்டது. வேறுவழியில்லை. திசுகாமி துப்பாக்கியைத் திருப்பி குழாயில் பற்றியவாறு, அடிச்சோங்கால் ஒங்கிக் கரடியின் தலையில் அடித்தான். அதேநேரம் துப்பாக்கி வெடித்தது. பெரும் சத்தத்துடன் துப்பாக்கி வெடித்தது. வெடிச்சத்தத்தில் கரடி காட்டிற்குள் தாவி ஓடி மறைந்தது.

திசுகாமி நதிக்கரையில் இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தான். துப்பாக்கிச் சன்னம் அவன் மார்பில் பட்டிருந்தது.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் தான் திசுகாமி மரணமான செய்தியை மெனிக்வெவக் கிராமம் அறிந்தது. அன்னம் உயிரற்ற மரம்போல விழுந்து கதறினாள்.

மெனிக்வெவக் கிராமத்தில் இறப்பும் பிறப்பும் சர்வசாதாரணமானவை. அதிலும் திடீர் என வரும் துர்மரணங்கள் அதிகம்.

சிறந்ததொரு வேட்டைக்காரனை மெனிக்வெவக் கிராமம் இழந்தது.

“நானிருக்கிறேன், அழாதே அம்மே” என்று தாய்க்கு ஆறுதல் கூறினான் மடுஅப்பு. மகனைக் கட்டி அணைத்தபடி அன்னம் வெகு காலம் அழுதாள்.

திசுகாமியின் துர்மரணத்திற்குப் பின்னர், அலிஸ்அப்பு முதலாளிக்கு மெனிக்வெவக் கிராமத்தில் துப்பாக்கி விற்பனை நடைபெறவில்லை.

திசுகாமி வசித்த அந்த இடத்தை இன்று மடுஅப்பு எடுத்துக் கொண்டுள்ளான்.

அத்தியாயம் - 1

கிழக்கு வானில் கருக்கூட்டிய கருமேகத் திரள் ஒன்று மிக்க வேகத்தோடு மேற்குப் பக்கமாகப் படர்ந்து வருவதை மடுஅப்பு கண்டான். இம்முறை பருவமழை வழக்கத்திலும் பார்க்க முந்திப்பொழியப் போகின்றது என்பதனை அவன் உணர்ந்து கொண்டான். இதயத்தில் மகிழ்ச்சி நிறைந்தது. கடந்த ஆண்டு பருவமழை பொய்த்ததால் அவன் கிராமத்தில் வறுமையும் பிணியும் ஆட்சி செலுத்தின. வழக்கத்திலும் பார்க்க அதிகமானோர் இறந்தும் போயினர்

குளம் வரண்டு வெடித்துப் போனது. ஆற்றில் குடிப்பதற்கும் நீர் இல்லாமல் மணல் பறந்தது. சேனைகள் காய்ந்து

சருகாகிப் போயின. காட்டு விலங்குகள் தாகத்தின் கொடுமையால் ஏராளமாக அழிந்து போயின. பல விலங்குகள் நீருள்ள இடம்நாடி இடம்பெயர்ந்தும் போயின.

அக்கிராம மக்களுக்கு வயல் விளையவில்லை. சேனைகள் பயன்தரவில்லை வேட்டை மிருகங்களும் காட்டைவிட்டு ஓடி மறைந்தன.

பசி, வறுமை, நோய், மரணம் இவ்வளவும் பருவமழை பொய்த்ததன் விளைவு.

இவ்வருடம் அப்படி நடந்துவிடக்கூடாது, நடந்துவிடாது என்பதற்கு அறிகுறியாக வடகீழ்ப் பருவக்காற்றின் தொடக்க வீச்சுடன், கிழக்கு வானில் கருமுகில் கருக்கூட்டுகின்றது. மெனிக்வெவக் கிராம மக்கள் இதனை இன்னமும் கண்டிருக்க முடியாது. மடுஅப்புதான் மழைக் குறியை முதன்முதலில் கண்டான்.

யக்கோ கந்தமலைத் தொடரின் உச்சியில் அவன் நின்றிருந்தான். மாணிக்க கங்கைக்கும் கும்புக்கன் ஓயாவிற்கும் இடையில் வடக்குத் தெற்காக ஏழு மைல்கள் நீளமான பாறைத் தொடர் ஒன்று அமைந்திருக்கின்றது. அதுதான் யக்கோகந்த. அடிவாரத்தில் அடர்காட்டு மரங்களையும் உயரே தமனாப் புற்களையும் கொண்டிருக்கிறது.

மாணிக்க கங்கைக் கரையில் ஆங்காங்கு சிதறி அமைந்திருந்தன. சிறு கிராமங்கள். அக்கிராம மக்கள் இம்மலையைக் கடக்கவோ அதில் ஏறவோ விரும்புவதில்லை. பேய்கள் அம்மலையில் இருப்பதாக ஒரு கதை. அதனால் அது யக்கோ (பேய்) மலை என்ற காரணப் பெயரைப் பெற்றுவிட்டது.

அவன் அடிக்கடி யக்கோகந்தவில் ஏறிஅதன் உச்சிக்கு வருவான். அவன் அங்கு வருவதற்கு விசேட காரணங்கள் சிலவுள்ளன. அவன் பாட்டனார் கந்தப்புவை மெனிக் கிராமத்தவர் சந்நியாசியாக இம்மலையில் தான் முதன்முதலில் கண்டார்கள். அவர் இங்குதான் அடக்கமானார். அவர் வணங்கிய காட்டுப் பிள்ளையார் இன்றும் கரும்பாலை மரத்தின் கீழ் ஏகாங்கியாக அமர்ந்திருக்கிறார். கும்புக்கன் ஓயாவின் கிளையருவிகளில் ஒன்றான வள்ளியாறு ஊற்றெடுக்கின்ற ஊற்றின் அருகில் காட்டுப்பிள்ளையார் அமர்ந்திருக்கிறார்.

மடுஅப்பு அடிக்கடி இம்மலைக்கு வருவான். தனிமையின் அமைதியில் அமர்ந்திருக்கும் காட்டுப் பிள்ளையார் முன் அமர்ந்து கொள்வான். தன் பாட்டனார் கந்தப்பு சுவாமியை மனதில் எண்ணிக் கொள்வான். அதில் அவனுக்கு ஒரு நிம்மதி மகிழ்ச்சி பொங்கி வழியும்.

மடுஅப்பு

உண்மையில் அவன் பெயர் மருதப்பு. அது காலகதியில் மறைந்து மடுஅப்பு ஆகிவிட்டது. சிங்களத்தில் சரளமாக அவனால் பேசமுடிவது போல தமிழில் பேசமுடிவதில்லை. யாராவது தமிழில் பேசினால் புரிந்து கொள்ளமுடியும்.

அவன் தாயார் மெனிக் வெவக் கிராமத்திற்கு வந்தபோது நான்கு வயதுச் சிறுமி.

அவர்களது பேச்சு, நடை, உடை, எதிலும் சிங்கள மக்களது பண்புகள் இயல்பாகவே ஊறிவிட்டன.

அவனுக்கும் அவன் தாயாருக்கும் அவன் ஒரேயொரு தங்கைக்கும் கூட தாங்கள் தமிழர் என்ற எண்ணம் ஏற்படுவதில்லை. எப்போதாவது மெனிக் கிராமத்து புஞ்சிஆராச்சி அவர்களைக் கோபத்தில் பேசும் போதுதான் தாங்கள் தமிழர் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு ஏற்படும்.

“தெமில் யக்கோ....”

“தெமில் றொட்டியா....”

மடுஅப்பு அக்கிராமத்தின் முரட்டு இளைஞன் என்று பெயர் எடுத்த பிறகு, எவரும் அவர்களை இனப்பெயரால் சுட்டிக்காட்டிப் பேசுவ தில்லை. பேசினால் மடுஅப்பு வாயால் மறுமொழி சொல்லமாட்டான். கைகள் பேசிவிடும்.

மடுஅப்பு எழுந்து நின்றான். ஆறடி உயரம். முறுக்கேறிய உடல் வாகு, அரையில் ஒரு சாறம். அதனை இறுக்கிக்கட்டிய பெல்ட். தோளில் ஒரு துவாய்த் துண்டு பெல்டின் உட்புறத்தில் மறைவாகச் செருகப் பட்டிருந்த வில்லுக்கத்தி.

காட்டுப்பிள்ளையாருக்குக் கரங்களைக் கூப்பி வணக்கம் தெரிவித் தான். மலையுச்சியிலிருந்து சுற்றிவரப் பார்த்தபோது காட்டுமரங்கள் நிறைந்த காட்டுச் சமுத்திரம். எல்லாத் திசைகளிலும் அடர்ந்த காடே ஆக்கிரமித்திருந்தது. ஆங்காங்கே சிறுசிறு வெட்டவெளிகள் தெரிந்தன கிழக்கே படர்ந்து கிடந்த காட்டின் ஊடாகத்தான் கும்புக்கன் ஓயா பாய்கின்றது. மலைக்கு மேற்கே விரிந்து கிடந்த காட்டின் ஊடாக மாணிக்ககங்கை சலசலப்புடன் தென்திசையில் விரைகின்றது.

மாணிக்ககங்கையின் வலது கரையில் ஒரு கிளையாற்றை அடுத்து அவன் மெனிக்வெவக் கிராமம் அமைந்திருந்தது. நாற்பது ஏக்கர் வயல் வெளியும் சிறுகுளம் கொண்ட ஒரு காட்டுக்கிராமம் அது.

யக்கோகந்த மலையிலிருந்து பார்க்கும்போது அவன் சிறு கிராமம் தூரத்தில் காடுகளின் மத்தியில் அமைதியாக இருப்பது தெரிகின்றது. மெனிக்வெவ (குளம்) சிறு நீர்த் திட்டாகத் தெரிந்தது. மெனிக்வெவவின் வடக்கு மேட்டு நிலப்பரப்பில் பன்னிரண்டு வீடுகள் சிதறி அமைந்திருப் பதும் தெரிந்தது. ஓலைக்குடிசைகள் காட்டுத்தடிகளால் வரிசை

பிடிக்கப்பட்டு, மண் அப்பிய சுவர்கள், காட்டுத் தடிகளால் எல்லையிடப் பட்ட வளவுகள். அக்குடியிருப்பையும் வயல்வெளியையும் சுற்றி ஆங்காங்கு அக்கிராம மக்கள் வெட்டிக் கொளுத்திய சேனை நிலங்கள். விதைப்புக்கு ஆயத்தமாகச் சாம்பல் படர்ந்து கருமை பூத்துக் கிடந்தன. மடுஅப்பு குடும்பத்தினரின் சேனையும் அதில் ஒன்று. இம்முறை அவன் வெட்டிக் கொளுத்திய சேனை இக்கிராமத்தில் எல்லாரினதிலும் பெரியது.

அவன் வானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான். கருமேகத்திரள் மேற்குப் பக்கமாக மெனிக்வெவக் கிராமத்தை நோக்கி விரைவதைக் கண்டான்.

மரத்தில் சார்த்தி வைத்திருந்த துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு மலைச்சரிவில் வேகத்துடன் கீழிறங்கி விரைந்தான். அவன் இறங்கிய வேகம் அப்படி. குன்றுகளில் தாவியும் மரங்களை அணைத்தும் அவன் கீழிறங்கி மாணிக்க கங்கைக்கரையை அடைந்தான்.

கங்கையில் நீர் மெலிந்து சிறுநடை பயின்றது. கங்கையின் படுக்கையில் மணல் பரவிக் கிடந்தது. தண்ணீரை அள்ளிக் குடித்துவிட்டுத் தன் கிராமத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான் மடுஅப்பு.

அத்தியாயம் - 2

காட்டுப் பாதையின் ஊடாக மடுஅப்பு நடந்து சென்றான். மாணிக்க கங்கையின் படுக்கையை விட்டு விலகி அவன் காட்டிற்குள் புகுந்திருந்தான். மெனிக் வெவக் கிராமத்தையடைவதற்கு இது குறுக்குவழி.

அடர்ந்த காடு. வெயில் நிலத்தில் சிறுசிறு திட்டுக்களாகத்தான் நுழைந்து படிய முடிந்தது. மரங்கள் வானளாவி வளர்ந்திருந்தன. கொடிகள் அம்மரங்களில் பின்னிப் பிணைந்து சுற்றியிருந்தன. கீழே புதர்களும் பற்றைகளும் செறிந்து கிடந்தன. கறையான் புற்றுக்கள் ஆறு ஏழு அடி உயரத்திற்கு வளர்ந்திருந்தன.

பழுப்பு நிறக் குரங்குகள் மடுஅப்புவைக் கண்டதும் தம்மை அடர் கிளைகளுக்குள் மறைத்துக் கொண்டன.

வானத்தில் கருமுகில்கள் படர்ந்து செறிந்தன. குளிர்காற்று வீசத் தொடங்கியது. மழை பெய்யப் போகின்றது. முதல் மழைத்துளி மண்ணில் விழுந்ததும் மெனிக்வெவக் கிராமம் சுறுசுறுப்படைந்து விடும். மழையை எதிர்பார்த்து காடு அழித்துக் கொளுத்தி விதைப்பதற்கு ஆயத்தமாகக் காத்திருக்கின்ற சேனை நிலங்கள் யாவும் வேகமாக விதைக்கப்பட்டு விடும். சேனைகள் விதைத்து முடிகின்ற நேரத்தில் அக்கிராமத்தின் சிறிய குளமான மெனிக்வெல நிரம்பி கலிங்கு பாயும். அதன் பின்னர் வயலில் உழுது விதைப்பு நடக்கும்.

அக்கிராமத்தில் மொத்தமாக பன்னிரண்டு குடும்பங்கள் தாம் வாழ்கின்றன. அக்கிராமத்தின் தலைவனாக விளங்கிய புஞ்சிறாலா இறந்துபோன பின்னர் அக்கிராமத்தை நிர்வகிப்பதற்கு அரசாங்க அதிபர் (திசாபதி) புஞ்சி ஆராச்சி ஒருவரை நியமித்தார். அக்கிராமத்தின் புஞ்சிஆராச்சி புஞ்சிறாலாவின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் அல்லன். சிறு வயதில் நகர்ப்புற பன்சலவில் சேர்ந்து, அங்குள்ள பிக்குகளுக்கும் விகாரைக்கும் தொண்டு செய்ததால் அவனை எல்லாருக்கும் தெரிந்திருந்தது. அதனால் அவன் இலகுவில் புஞ்சிஆராச்சி ஆக்கப்பட்டான். எனினும் புஞ்சிறாலாவின் சகோதரன் யசகாமியே அக்கிராமத்தின் தலைவனாகக் கருதப்பட்டார்.

புஞ்சிஆராச்சி நகர்ப்புற பழக்கம் உடையவன். அதனால் கிராம மக்களுடன் ஒத்துப் போகின்ற குணம் சற்றுக் குறைந்தவனாகக் காணப்பட்டான்.

புஞ்சிறாலாவின் குடும்பத்தில் ஏழு பேர் இருந்தார்கள். அவர்களில் மூவர் திடீரென அக்கிராமத்தில் பரவிய காட்டு நோய்க்கு பலியாகினர். இரு ஆண்மக்கள் அயல் கிராமத்தில் மணம் செய்து அங்கேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர் ஒரு பெண் அக்கிராமத்தில் ஜேமிஸ் சிங்கோவின் மனைவியாக வாழ்ந்து வருகிறாள். கடைசி மகன் திசகாமி அன்னத்தை மணஞ்செய்து புஞ்சிறாலாவின் வீட்டில் வாழ்ந்து வந்தான்.

அப்போது அந்த வீட்டில்தான் அன்னம், மடுஅப்பு, பேபிநோனா ஆகிய மூவரும் வசிக்கின்றனர்.

மடுஅப்பு மெனிக்வெவவின் அலைக்கரைக் காட்டைத் தாண்டி கிழக்குப் பக்க பாதையில் அதுவும் ஒற்றையடிப் பாதைதான் ஏறினான் அப்பாதையின் இருமருங்கும் இம்முறை அக்கிராமத்தில் சிலர் சேனை வெட்டிக் கொளுத்தியிருந்தனர். மடுஅப்புவும் அவன் மாமன் ஜேமிஸ் சிங்கோவும் அருகருகே காடழித்திருந்தனர்.

மழைத்துளிகள் ஒன்றிரண்டு விழத்தொடங்கின. இன்றிரவு பெரு மழை பொழியப் போகின்றது.

இருந்தாற்போல் ஓர் எண்ணம். மாமனின் சேனையில் எரிந்து மீந்த கட்டைகள் தூக்கிப் போடப்படாமல் கிடந்தது நினைவு வந்தது. நாளை அவனால் விதைக்க முடியாமல் போகலாம்.

அவன் விரைந்து தான் அழித்த சேனைக்குள் நுழைந்தான். அவன் சேனை அற்புதமாகப் பதப்பட்டுக் கிடந்தது. பெரிய மரங்களின் அடிக் கட்டைகளும் புரட்டித்தள்ள முடியாத கிளைகளையும் தவிர சேனை நிலம் விதைப்பிற்கு ஆயத்தமாகக் கிடந்தது. எரிந்து எஞ்சிய மரக்கிளை களை அவன் அள்ளிக் காட்டு வேலி இட்டிருந்தான்.

அவன் கண்கள் பக்கத்துச் சேனையில் நிலைத்து திகைத்தன. தன்னந் தனியனாக நந்தாவதி எரிந்து அலங்கோலமாகக் கிடக்கும் காட்டுத் தடிகளைத் தூக்கி ஒதுக்குவதில் ஈடுபட்டிருந்தாள். கம்பாயத்தை உயரத் தூக்கி செருகியபடி பெரும் கஷ்டத்துடன் அவள் கிளைகளைத் தூக்கி ஒதுக்காக இட்டுக் கொண்டிருந்தாள். செவ்வானத்தைப் பழிக்கும் அவள் முகத்தில் எரிந்த கட்டைகளில் கிடந்த கரி திட்டுத்திட்டாக அப்பியிருந்தது.

நந்தா அவன் முறைப்பெண். அவன் மாமி மகள். புஞ்சிறாலாவின் பேத்தி.

அவன் இதயத்தில் நந்தாவதி கஷ்டப்படுவதைக் காண வலித்தது. அவன் தன் சேனையிலிருந்து காட்டு வேலியை ஏறிக்கடந்து அடுத்த சேனைக்குள் குதித்தான்.

சத்தம் கேட்டு நந்தாவதி திரும்பிப் பார்த்த அவள் முகம் மலர்ந்தது.

“நந்தா...”

தூக்கிய கட்டையைக் கரத்தில் பிடித்தபடி அவனை அவள் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அவள் முகம் தூக்கிப் பார்த்ததும் முகத்தில் படிந்திருந்த கரித் திட்டுக்கள் அவனுக்கு சிரிப்பை மூட்டின. பெரிதாகச் சிரித்தான்.

அவன் சிரிப்பதைக் காண அவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“என்ன...,” என்று அவள் சிணுங்கினாள்.

“உன் முகத்தைப் பார் நந்தா.... கரி.... கரி” அவன் அவள் முகத்தைச் சுட்டிக்காட்டிச் சிரித்தான். நந்தா கரத்தில் பிடித்திருந்த கட்டையை நிலத்தில் பொத்தெனப் போட்டுவிட்டு, கரங்களால் முகத்தை அழுந்தித் துடைத்தாள். கரத்திலிருந்த முழுக்கரியும் பவுடர் போல முகத்தில் அப்பி முழுநிலவைக் கருமேகம் மூடியது போல....

நந்தா

“ஓ...” என்று மடுஅப்பு, இதனைக் கண்டு மீண்டும் பெரிதாகச் சிரித்தான்.

அவளுக்கு அப்போதுதான் தன் தவறு புரிந்தது. கரங்களால் தன் முகத்தை மூடிக்கொண்டாள்.

மடுஅப்பு அவளை நெருங்கி, “நந்தா, விடு நான் துடைத்து விடுகிறேன்” என்றபடி முகத்தை மூடிய அவள் கரங்களை விலக்க முயன்றான். அவள் வெட்கத்துடன் இன்னமும் இறுக்கமாக மூடிக்கொண்டாள்.

அவன் அவளைத் தன்னுடன் அணைத்தபடி, அவள் கரங்களை விலக்கினான். அவள் பின்னரும் பிடிவாதம் பிடிக்கவில்லை. கண்களை மூடிக்கொண்டு அவன்முன் நின்றாள். மடுஅப்பு துவாயால் அவள் முகத்தில் படிந்திருந்த கரியை அழுத்தித் துடைத்தான். அவன் வலிய கரத்தின் அழுத்தல் அவளுக்கு வலியைக் கொடுத்தது.

“ஆ” என்றாள்.

“சரி நந்தா...”

அவள் கண்களைத் திறந்தாள். அவன் மிக நெருக்கமாக நின்று தன்னை அணைத்தபடி முகத்தில் எதையோ தேடுவதைக் கண்டாள். உணர்வுகள், உணர்ச்சிகள்.

அவன் கரங்கள் இரண்டும் அவள் தோள்களில் படிந்திருந்தன. அவன் விழிகள் ஆவலுடன் அவளை விழுங்கின.

“நந்தா....”

“...ம்...”

அவன் அவள் கன்னத்தில் திடீரென முத்தமிட்டான். முதல் முத்தம் அது. நந்தாவதி சில கணங்கள் நிலை குலைந்து போனாள். குப்பென்று முகம் ஓடிச் சிவந்தது.

“விடுங்கள். அப்போச்சி வந்திடுவார்.”

அவன் கரங்கள் பயத்துடன் அவளை விடுவித்தன. அவள் ஓடிப் போய் மரத்துடன் தன்னை மறைத்துக்கொண்டாள். அவளுக்குத் தனிமை தேவைப்பட்டது. கன்னத்தை வருடிக்கொண்டாள்.

“நந்தா... கோபமா?”

“இல்லை”

“அப்ப வாவென், கட்டைகளைத் தூக்கி ஒதுக்குவோம்”

எரிந்து கிடந்த கட்டைகளை வேகமாகத் தூக்கி ஒதுக்காகப் போடுவதில் மடுஅப்பு ஈடுபட்டான். தலையில் துவாயைச் சுற்றிக்கொண்டு அவன் வேலை செய்த வேகம் அவளுக்குப் பிரமிப்பைத் தந்தது. மடுஅப்பு சிறந்த தொழிலாளி.

அவளும் அவனுடன் கூடவே வேலை செய்தாள்.

அவள் குனிந்து நிமிர்ந்து வேலை செய்யும் அழகை அவன் இரசித்தான்.

“இப்படிச் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், நான் வேலை செய்ய மாட்டேனாம்” என்று அவள் பொய்க்கோபம் காட்டினாள்.

“நந்தா நாங்க இரண்டு பேரும் ஒன்றாக வேலை செய்யும்போது களைப்பே தெரியவில்லை. நீ எனக்கு மனைவியானதும் பாரேன். இம் முறை வெட்டியதைப் போல பத்து மடங்கு அதிகமாகச் சேனை வெட்டு வேன். வருடம் முழுவதும் தானியம் கண்டு நகரத்திலும் விற்பேன்...”

“ஆசைதான்....”

பெரியதொரு கிளையை அவன் தூக்கினான் கஷ்டப்பட்டு.

“அதை விடுங்க, அதை விலக்கிக் கொத்தலாம்....”

“இந்தக் கட்டைக்குக் கீழேதான் நல்ல மண் நிலம், நந்தா” என்றபடி அவன் கிளையைச் சுமந்துகொண்டு நடந்தான். ஒரு யானையின் பலத்துடன் அவன் நடப்பதை அவள் ஆவலுடன் பார்த்தாள்.

அவன் கட்டையை ஒதுக்காகப் போட்டுவிட்டு வந்தான். நந்தா ஒரு கரித்த கிளையில் அமர்ந்திருந்தாள்.

“என்ன நந்தா கட்டை ஏதாவது தைத்துவிட்டதா?”

அவன் குரலில் ஒலித்த கவலை அவளுக்கு மகிழ்வைத் தந்தது ‘இல்லை’ என்பதைப் போலத் தலையை அசைத்தாள். காட்டுத் தேவதை ஒன்று வழிதவறி அமர்ந்திருப்பது போலப்பட்டது.

“அப்போச்சி இம்முறையும் புஞ்சிஆராச்சியிடம் கடன்படுகிறார்”

“புஞ்சி ஆராச்சியிடமா? திரும்புமா?” என்று அவன் கவலையோடு கேட்டான்.

“ஓம்....”

“ஏனாம்?”

நந்தாவதி அவனைப் பார்த்தாள்.

“வேறு என்ன செய்வது, சென்ற வருடம் சேனையில் விதைத்த விதைகூடத் திரும்பி வரவில்லை. வயல் செய்யவில்லை. சென்ற முறைக் கடன் விதையே திருப்பிக் கொடுக்கவில்லை. அப்படியிருந்தும் புஞ்சிஆராச்சி இம்முறையும் அப்போச்சி கேட்டதும் விதை தருகிறார். குரக்கன், சோளம் விதைக்கு வேறு எங்கே போவது? புஞ்சிஆராச்சிதான் கிராமத்துக்கே கதி”

“அவனிடம் வாங்குவது சரியில்லை நந்தா”

“அப்ப உங்களிடம் இருக்கிறதா?”

“என் சேனைக்கு அளவாகத்தான் இருக்கிறது. கூடுதலாக இருந்த குரக்களை நகரத்தில் விற்றுத்தான் பேபி நோனாவிற்கு நகரத்து வெத மாத்தயாவிடம் வைத்தியம் பார்த்தேன் நந்தா”

அவர்களிடம் நீண்ட மௌனம் நிலவியது.

“உன் அப்போச்சி கேட்டால் புஞ்சிஆராச்சி தட்டாமல் கடன் தருவான்”

அவனை அவள் வியப்புடன் பார்த்தாள். அவளைப் பார்த்துவிட்டு, அவன் முகத்தைத் திருப்பிக் காட்டை வெறிக்கப் பார்த்தான். தூரத்தில் நந்தாவின் தகப்பன் தண்ணீருடன் வருவது தெரிந்தது.

“ஏன்...”

“உனக்காகத்தான் நந்தா, மனைவியை இழந்த அவன் உன்னைப் பெண் எடுக்க அப்போச்சியை வளைக்கிறான்...”

நந்தாவதி பெரிதாகச் சிரித்தாள்.

“நந்தா...”

“பிசு மினிகா... உங்களுக்குப் பைத்தியம் புஞ்சி ஆராச்சி கிழவன்...”

“கிழவன் என்றால் என்ன? வீடு நிறைய எப்போதும் அளவிலாத் தானியம் வைத்திருப்பவன். அவன் ஒருவனிடம்தான் சல்லி இருக்கிறது...”

நந்தாவதி அவனை அன்போடு பார்த்தாள்.

“வீணாக நடக்காததைக் கற்பனை செய்யாதீர்கள். இந்த நந்தாவின் மகனுக்கு தந்தை நீங்கள்தான்”

“நந்தா...” என்றான் மடுஅப்பு அடங்காத காதலுடன்.

“அப்போச்சி” என்றபடி அவள் எழுந்திருந்தாள். ஜேமிஸ்சிங்கோ தூரத்தில் வந்துகொண்டிருந்தார்.

“நந்தா உன்னை இன்னொருவன் தன் உடமையாக்குவதை நான் ஒருபோதும் அனுமதிக்க மாட்டேன். நீ என் உரிமைப் பெண். மாமி மகள். உன்னில் ஒருவன் ஆசைப்பட்டால் கூட அவனை வெட்டிச் சரித்து விடுவேன்.....’

அவனை அவள் சிரித்தபடி பார்த்தாள். அப்பார்வையில் அந்த ஆடவனின் வார்த்தைகளால் கட்டுண்ட மயக்கம் இருந்தது.

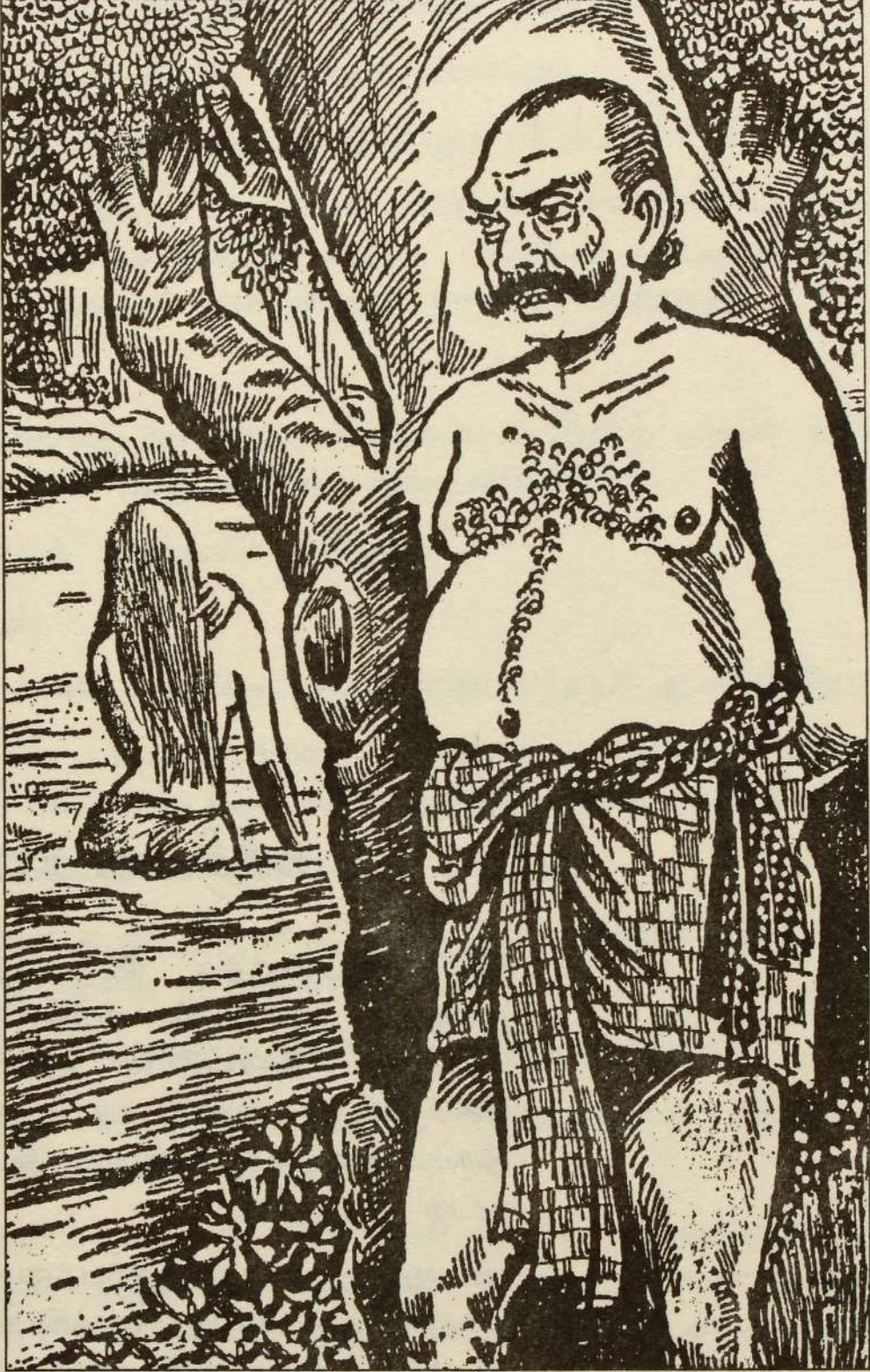
அத்தியாயம் - 3

சேனையிலிருந்து கிராமத்திற்குள் நுழைந்தபோது இருள் பரவத் தொடங்கியிருந்தது. நந்தாவதியின் குடிசைவரை சென்றுவிட்டு மடுஅப்பு தன் குடிசைக்குத் திரும்பி வருவதை புஞ்சிஆராச்சி அதுசையுடன் பார்த்தான்.

அவனுக்கு வயது நாற்பத்தைந்திற்கு மேலிருக்கும். வயிற்றுத்தொந்தியும் பெரிய மீசையும் அவனது தனித்துவம். கருங்காலியின் கடைந்தெடுத்தன போல அவனது கால்களும் கைகளும் இருக்கும். இரகசியமாக அவன் கசிப்பு குடிப்பவன். அதனால் விழிகள் எப்போதும் சிவந்திருக்கும்.

அவனுடைய மனைவி ஒருநாள் நோயில் இறந்து போனாள். அதன் பிறகு கடந்த

புஞ்சிஆராச்சி

இரண்டாண்டுகளாக அவன் மேய்ச்சல் மாடு. நகரத்தில் எவளிடமோ போய்வருவதாக வதந்தி.

“புஞ்சிஆராச்சி, உங்களுக்கு என்ன அப்படி வயதாகி விட்டதா? பேசாமல் ஒருத்தியைப் பார்த்துக் கட்டிக்கொள்ளுங்கோ.... வீட்டிலிருந்து வாய்க்கு ருசியா சமைத்துத் தரவாவது ஒருத்தி வேண்டாமா?”

புஞ்சிஆராச்சியிடம் பலர் இப்படிக்கூறியும் அவன் சிந்திக்கத் தொடங்கினான் குளத்தில் அல்லது மாணிக்கக் கங்கையின் கிளையாற்றில் நந்தாவதி குளிக்கும் அழகு அவன் மனதைக் கொள்ளை கொண்டது.

ஒருவித சலனம்.

நந்தாவதியைக் கட்டினால் என்ன? எண்ணம் மனதில் பலமாக விழுந்ததும், நிறைவேற்றும் வெறி. நந்தாவின் திரண்ட அங்கங்கள் அடிக்கடி அவன் கண்களில் தோன்றி, உருசி கண்ட அப்பூனைக்குக் கிளுகிளுப்பூட்டின.

நந்தாவதிக்கு மடுஅப்புவைத் தான் கலியாணம் செய்து வைப்பார்கள் என்று தெரிந்திருந்தும், அவனால் அவளை மறக்க முடியவில்லை.

தன் வீட்டின் முன் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த புஞ்சிஆராச்சி, நந்தாவின் குடிசைப் பக்கமிருந்து மடுஅப்பு வருவதைக் கண்டு மனதில் கொதிப்படைந்தான். சாதாரணமாகவே மடுஅப்புவை அவனுக்குப் பிடிக்காது.

முரடன், பெரியவர்கள் சொல்வதை அலட்சியப்படுத்துபவன், யாருக்கும் அடங்கான், சண்டியன், என்று பல பெயர்களை மடுஅப்பு அக்கிராமத்தில் எடுத்திருந்தான்.

என்றாலும் நல்லவன், பிறருக்கு உதவுபவன், நேர்மையானவன் என்ற பல பெயர்களும் கூடுவே அவனுக்கிருந்தன. அவன் வலிய எவருடனும் வம்பிற்குப் போனதில்லை. மடுஅப்பு, புஞ்சிஆராச்சியைக் கடந்து நடந்தான். அதிகாரி என்று ஒருவிதமான மதிப்பும் கொடுக்காமல் அவன் செல்வதாக புஞ்சிஆராச்சிக்குப் பட்டது.

“மடுஅப்பு, என்ட.... இங்கே வா...” என்று அவனை அழைத்தான். அவன் அழைத்த தொனி மடுஅப்புவிற்குப் பிடிக்கவில்லை. திரும்பிப் பார்த்தான்.

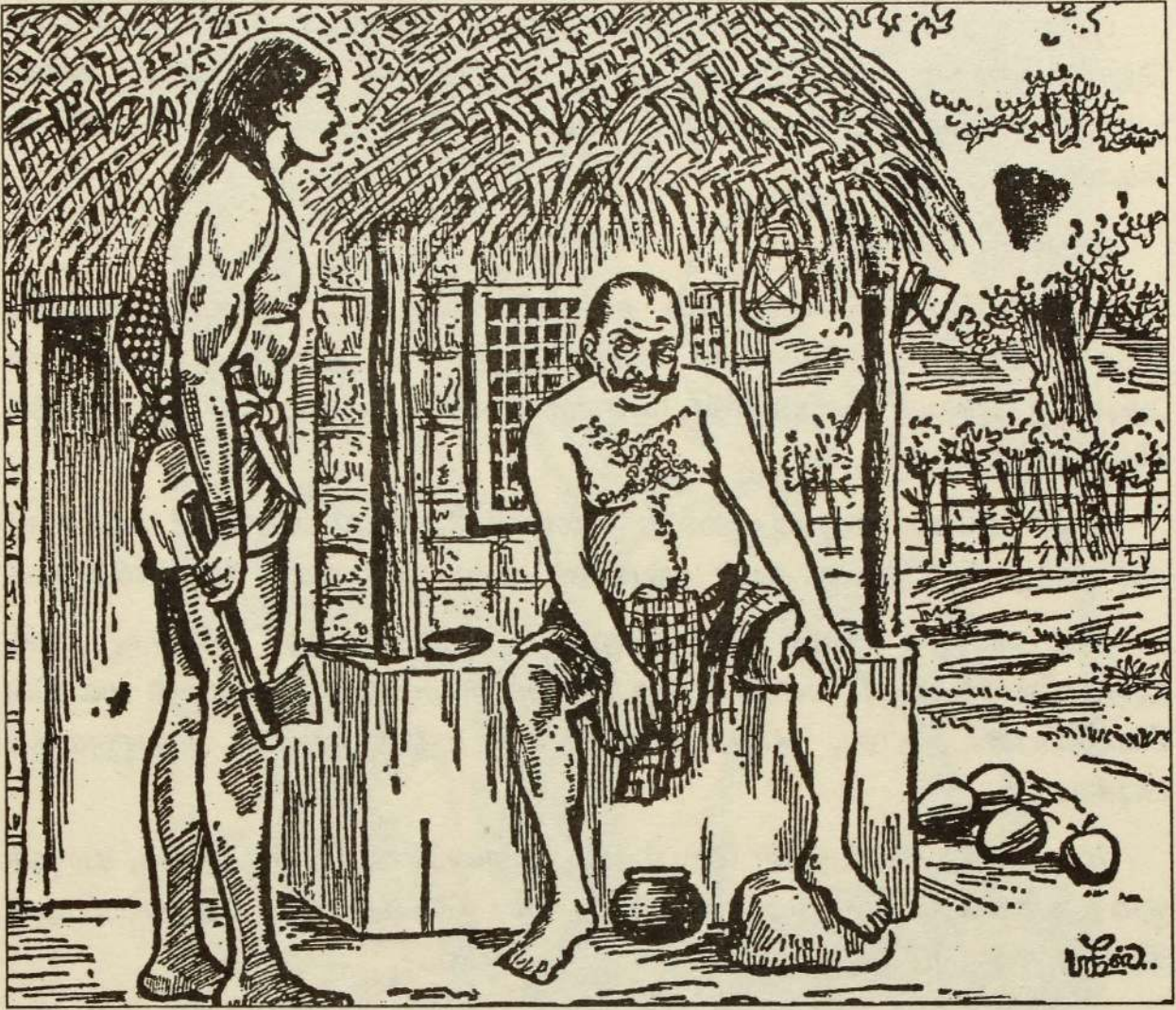
“என்ன...”

“என்னடா கூப்பிட்டாலும் வரமாட்டேன் என்கிறாய்...”

“அலுவல் இருந்தால் வரலாம். இல்லையே...” புஞ்சிஆராச்சி இருக்கையை விட்டு எழுந்தான். முற்றத்தில் நின்றபடி அரைச் சாறத்தை உயர்த்திக் கொண்டான்

“இனிமேல் சேனை வெட்டக்கூடாது. ஏசண்டுத் துரைமாரின் உத்தரவு.”

“சேனை செய்யாவிடில் எல்லாரும் பட்டினி கிடந்து சாவதா? இக்கிராமத்தின் தொழில். எப்படி சேனை வெட்டாமல் சீவிக்க முடியும்?”

“குடியேற்றத் திட்டம் ஒன்றை அமைத்து இக்கிராம மக்களை குடியேற்றப் போகிறார்களாம்”

“ம்....” என்றான் மடுஅப்பு.

“நீ இம்முறை கூடுதலாகச் சேனை வெட்டிவிட்டாய்”

“என்னால் வெட்ட முடிந்தது. என்னால் செய்யவும் முடியும். வெட்டினேன்.”

“என்னிடம் கேட்டு உத்தரவு பெற்று வெட்டியிருக்க வேண்டும்.”

“சட்டம் அப்படியென்றாலும் வழமை அப்படியில்லை.”

புஞ்சிஆராச்சிக்குக் கோபம் வேகமாக ஓடிவந்தது.

“நீ கொஞ்சம்கூட பெரியவர்களை மதிப்பதில்லை.”

“பெரியவர்கள் பெரியவர்களாக இருந்தால் மதித்து நடப்பேன்.”

புஞ்சிஆராச்சியின் கண்கள் சிவந்தன

“தெமிள யக்கோ.... றொட்டியா....” என்று அவனை ஏசினான்.

மடுஅப்பு மெதுவாகப் பொறுமையிழக்கத் தொடங்கினான். காற்று வாக்கில் நந்தாவதியை மணக்கும் எண்ணம் புஞ்சிஆராச்சிக்கு இருக்கிறது என்ற செய்தியும் மாமன் ஜேமிஸ்சிங்கோ புஞ்சிஆராச்சியின் பணத்திற்கும் கசிப்பிற்கும் மயங்கிவிட்டான் என்பதும் இயல்பாகவே ஆத்திரத்தைமூட்டின.

“இன்னொரு தடவை அப்படிப் பேசினால் இங்கே ஒரு கொலை விழும்” என்று மடுஅப்பு இரைந்து கத்தினான். மடுஅப்புவின் கர்ச்சனை, புஞ்சிஆராச்சியை ஒருகணம் நிலைகுலைய வைத்தது. ஓரிருவர் அவ்விடத்தில் கூடியும் விட்டார்கள்.

வந்தவர்கள் இருவரையும் சமாதானப்படுத்தி வைத்தனர். புஞ்சி ஆராச்சி கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டித் தீர்த்தான். மடுஅப்புவும் சளைக்கவில்லை.

அப்போது ஆடுகளை மேய்ச்சலிற்கு அழைத்துச் செல்லும் சிறுவர்கள் இருவர் வேகமாக ஓடிவந்தனர். அவர்கள் சொன்ன செய்தி அக்கிராமத்தைப் பொறுத்தவரையில் முக்கியமானது.

“மேய்ச்சல் முடிந்து ஆடுகள் குளத்தில் நீர் குடித்தன. அப்போது ஒரு பெரிய முதலை ஒரு ஆட்டை கவ்வி குளத்திற்குள் இழுத்துச் சென்றுவிட்டது.”

அவன் முதலையின் பருமனை வர்ணித்தான். முதலை வந்ததை அவர்கள் காணவில்லை. ஆடு இழுத்துச் செல்லப்படும்போதுதான் கண்டார்களாம்.

“குளத்திலா, குளத்திற்கு வரும் ஆற்றிலா?” என்று புஞ்சிஆராச்சி கேட்டான்.

“குளத்தில்தான்”

**யொது சன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.**

இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்னரும் ஒரு முதலை மெனிக்வெவக் குளத்தில் புகுந்துவிட்டது. அது குளத்தில் இருப்பதை ஒரு மனித மரணத்தின் மூலம் தான் கிராமத்தவர்கள் அறிய நேர்ந்தது. குடிப்பது, குளிப்பது யாவற்றிற்கும் அக்குளம் தான் ஆதாரம் இல்லாவிடில் ஒரு மைல் நடந்து மாணிக்க கங்கைக்குச் செல்ல வேண்டும் மாணிக்க கங்கையின் கிளையொன்று குளத்தினூடாகச் சென்றாலும் வருடம் முழுவதும் அதில் நீரிருப்பதில்லை.

அதிகாலையில் குளத்திற்கு நீர் எடுக்கச் சென்ற அலிஸ்காமியின் மனைவியை அவள் அறிவதற்கு முன்னரே காலைப் பற்றி ஒரு முதலை

நடுக்குளத்திற்கு இழுத்துச் சென்றுவிட்டது. கிராமத்தவர்களால் சிதைந்த பிணத்தைத்தான் மீட்க முடிந்தது.

இனி அந்த முதலையை அழிக்கும்வரை அக்கிராமத்தவர்களுக்கு நிம்மதியில்லை.

உடனடியாக அக்கிராமத்தின் 12 வீடுகளுக்கும் செய்தி அறிவிக்கப் பட்டது. 'குளத்திற்குப் போகவேண்டாம். தண்ணீர் அள்ளுவதானால் ஜாக்கிரதையாக அள்ளவேண்டும்' என்ற செய்தியைப் புஞ்சிஆராச்சி அறிவித்தான்.

“மடுஅப்பு, விரைவில் அந்த முதலையைக் கொல்வதற்கு வழி பார்” என்றான் அங்கு நின்றிருந்த அலிஸ்காமி. மெனிக்வெவக் கிராமத்தில் சிறந்த வேட்டைக்காரன் மடுஅப்புதான். குறிதவறாமல் வீழ்த்தக்கூடிய திறன் அவனிடம் இருந்தது. அவன் வேட்டைக்குப் போனால் வெறுங்கையுடன் திரும்பி வருவதில்லை.

புஞ்சிஆராச்சி எதுவும் பேசாமல் வெறுப்புடன் மடுஅப்புவைப் பார்த்தான். மடுஅப்பு தன் வீடு நோக்கி நடந்தான். அக்கிராமத்தில் அவன் வீடுதான் அமைப்பில் பெரியது. காட்டுத்தடிகளால் வரியப்பட்டு, வேல்கொடியால் கட்டி மண் அப்பப்பட்ட சுவர்கள், வைக்கோலால் வேயப்பட்டது. இரண்டு பக்கங்களிலும் திண்ணைக் குந்துகள்.

திண்ணையில் வந்து மடுஅப்பு அமர்ந்தான்.

“சாப்பிடுகிறாயா, அண்ணா?” என்று கேட்டபடி பேபிநோனா வந்தாள்.

“அம்மே எங்கே?”

“படுத்திருக்கிறா, வரச்சொல்லவா?”

“வேண்டாம்....”

தூரத்தில் நரிகள் சேர்ந்து ஊளையிட்டன. கூகையொன்று அவலமாகக் குரல் தந்தது.

தேசிய நாகைப் பிரிவு
நாடுவா நாகை சேனை
மாண்புமிகு

அத்தியாயம் - 4

இரவு முழுவதும் கனத்த மழை பொழிந்தது. மெனிக்வெவக் குளத்தில் ஆறடி ஆழத்திற்கு நீர் நிறைந்துவிட்டது. இது நடுக்குள ஆழம்தான். சோனாவாரியாக இரண்டு தடவைகள் மழை பொழிந்தால் போதும். மெனிக்வெவ நிரம்பி வழியும். இப்பருவ ஆரம்ப மழை எதிர்பார்த்தபடி காலத்திற்கே நிலத்தில் இறங்கியதால் அக்கிராம மக்கள் மகிழ்வடைந்தனர்.

அதிகாலையே குளத்திற்கு மடுஅப்பு வந்தான். குளக்கட்டு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. முதலையின் பயம் மக்களை இன்னமும் வரவிடவில்லை. அக்குளத்தில் உண்மையில் முதலை இருக்கிறதா என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்து கொள்ள மடுஅப்பு விரும்பினான். குளக்கட்டின்

மீதாக, குளத்தையும் கரையையும் அவதானித்தபடி நடந்து சென்றான். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை முதலை இருப்பதற்கான அடையாளம் எதுவும் தெரியவில்லை. கலிங்கைக் கடந்து குளத்தின் அலைகரையில் நடந்து அவதானித்தான். குளநீர் விளிம்போடு சென்று பார்த்தான்.

இரவு பெய்த மழையில் கரையில் எதுவித தடமும் தெரியவில்லை. அலைக்கரை மரவேர்களுக்கிடையில் அது இப்போது வராது. இரவில் முதலைகள் பொதுவாக நீரினுள்தான் அமிழ்ந்திருக்கும். வெயில் எறிக்கும்போதுதான் அது நீரினின்றும் கரைக்கு ஊர்ந்து வந்து கரையில் அல்லது மரக்கட்டைகளில் ஏறி கட்டையோடு கட்டையாக வெயிலில் காய்ந்தபடி கிடக்கும். எப்போது ஆபத்து என்று தெரிந்ததும் நீருக்குள் சரேலென விரைந்து நழுவக்கூடிய நிலையில்தான் படுத்திருக்கும் என்பது மடுஅப்புவிற்கு தெரியும்.

அதனால் அவன் நீருள்தான் முதலையை அவதானிக்க முயன்றான்.

குளத்தில் மரக்கட்டைகள் பல மிதந்தன. இரவு பெய்த மழையுடன் அள்ளப்பட்டு வந்த கட்டைகள் வேறு. முதலையின் செவிப்புலனும் பார்வையும் மிகவும் கூர்மையானவை. தன்னைப் பிறர் அவதானிப்பதை அவை இலகுவில் உணர்ந்துகொள்ளக்கூடியன.

மடுஅப்பு குளத்தினை நன்கு கவனிக்கத்தக்க வசதியான இடமொன்றில் அமர்ந்துகொண்டான் கிழக்கில் சூரியனின் கதிர்கள் விரிந்தன. சாய்கதிர்கள் குளத்தில் பரவின. குளத்தில் நடுவில் ஓரிடத்தில் நீர்க் குமிழிகள் உருவானதை முதலில் மடுஅப்பு கண்டான். அதனைத் தொடர்ந்து மெல்லிய வால் ஒன்று உயர்ந்து விழுந்ததையும் கண்டான்.

முதலைதான் என்பதில் அவனுக்கு ஐயமில்லை.

இன்று அந்த முதலை பெரும்பாலும் இரை தேட முயலாது. சென்ற இரவு விழுங்கிய ஆடு அதற்கு இன்றும் போதுமானது. ஆனால் நிச்சயம் வெயில் ஏற, கரைக்கு வெயில் காய அது வரும் அவ்வேளை அவதானித்துப் பிடிக்கவேண்டும். கலவரப்படுத்தக்கூடாது.

குளத்தில் தண்ணீர் அள்ளிச் செல்ல வந்த கிராமப் பெண்கள் குளக்கரையில் தயங்கி நின்றனர். மடுஅப்பு தண்ணீர் அள்ளும்படி கூறினான். அவர்கள் பயந்தபடி அள்ளிக்கொண்டு விரைந்தனர்.

அவன் வீட்டிற்குச் செல்ல குளக்கட்டில் இறங்கினான். அப்போது நந்தா பானையுடன் வருவது தெரிந்தது. அவன் உடன் ஒரு மரத்தின் பின் மறைந்து கொண்டான். மெல்லிய அவள் உடல் நடைக்கு இணங்க வளைந்து கொடுக்கும் அழகை மடுஅப்பு இரசித்தான். பிடிக்குள் அடங்கிவிடும் இடை நந்தாவிற்கு. கம்பாயத்தின் இறுக்கத்தில் பின்னழகு திரண்டு மயக்கியது.

அவன் நந்தா. அவனுக்குரிய நந்தா.

அவள் குளக்கட்டில் ஏறி அவன் மறைந்திருந்த மரத்தை நெருங்கினாள்.

அவள் விழிகள் பயத்துடன் குளநீரைப் பார்த்தன. 'கூய்' என்றபடி திடீரென அவன் முன் வந்தான். உண்மையில் நந்தாவதி பயந்து போனாள். வீரிட்டபடி அப்படியே குளக்கட்டில் சரிந்து விழப் பார்த்தாள்.

அதற்குள் மடுஅப்பு அவள் இடையில் கரம் வளைத்து இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டான்.

“பயந்திட்டியா, நந்தா.... அது நான்....”

“இப்படியா பயமுறுத்துவது?....” என்று அவள் சிணுங்கினாள்.

“நந்தா....” இடையைச் சுற்றியிருந்த அவன் கரம் அவளைத் தன்னுடன் சேர்த்து இழுத்தது. அவள் வெட்கத்துடன் திமிறித் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டாள்.

“குளத்தில் முதலை என்று தெரியாதா?”

“அதுதான் இப்ப பிடிச்சிட்டுது...” என்று சிரித்தாள் நந்தா.

“தண்ணி அள்ளித் தரவா?”

“முதலைக்கு வாலில்தான் பலம் உங்களுக்கு உடம்பெல்லாம் பலம். என்ன மாட்டுக் கை. இடுப்பெல்லாம் நோகுது”

“நோகுதா நந்தா, வா... வருடி விடுகிறேன்” என்றபடி அவளிடம் அவன் மீண்டும் நெருங்கினான். அவள் விலகி நடந்து குளத்தில் இறங்கினாள்.

அதேவேளை நடுக்குளத்தில் இருந்த முதலை கரையை நோக்கிச் சத்தமின்றி நகர்ந்தது மடுஅப்பு கவனிக்கத் தவறவில்லை. முதலைக்கு இன்னமும் பசியிருக்கிறது. பசி இருந்தால்தான் அதனைக் கரைக்கு கவனமாகக் கவர்ந்திழுக்க முடியும்.

நந்தாவதி தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு நடந்தாள். கூடவே அவனும் நடந்தான்.

“நீங்களா முதலையைக் கொல்லப்போகிறீர்கள்?”

“பின்னே அந்தப் புஞ்சிஆராச்சிக் கிழவனா?”

“தான் பெரிய கெட்டிக்காரன் என்று எண்ணம்...”

“திசகாமியின் மகன் கெட்டிக்காரன்தான் நந்தா, நீ பெறப்போகிற மடுஅப்புவின் மகனும் கெட்டிக்காரன்தான்.”

நந்தாவதி வெட்கத்தால் குமைந்து போனாள். அவள் முகம் ஓடிச் சிவந்தது. அவனைத் திரும்பிப் பார்த்து இளிப்புக் காட்டிவிட்டு விரைந்து சென்றாள்.

மடுஅப்பு தன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தான்.

குழுமாடுகளைப் பிடிப்பதற்கு பயன்படுத்துகிற வேல்கொடிக் கயிற்றை எடுத்துக் கொண்டான். கொடிகளினால் திரிக்கப்பட்ட அக்கயிறு இரண்டு பெருவிரல் மொத்தம் இருந்தது. இரும்புக் கம்பி போலவே வலிமை யானது. நாற்பது பாகத்திற்கும் மேல் நீளமிருந்தது. கண்டக் கோடரி யையும் எடுத்துக் கொண்டான்.

“கவனம் புத்தா...” என்றாள் அன்னம்

குளவெளியில் கிராமத்துச் சிறுவர்கள் பலர் கூடிவிட்டார்கள். மடுஅப்பு முதலை பிடிக்கப் போகின்ற செய்தி பரவிவிட்டது.

“ஒருத்தரும் குளத்தடிக்கு வரக்கூடாது. அங்கு வந்து கலவரப்படுத்தக் கூடாது. முதலை அகப்பட்டதும் வரலாம்.”

அடுத்துக் காரியங்கள் வேகமாக நடந்தன. அவனுக்கு உதவி செய்ய சேனாவும் அலிஸ்காமியும் வந்தனர். அதிஷ்டவசமாக மெனிக்காக் கிழவி வீட்டில் இரவு செத்த ஆடு அவர்களுக்கு உதவியது. அதனையும் தூக்கிக் கொண்டு குளத்தடிக்கு வந்தனர்.

“கலிங்குப் பக்கம் போவோம்” என்றான் சேனா. மடுஅப்புவிற்சும் அதுவே சரியாகப் பட்டது.

ஓர் அங்குல மொத்தமான மூன்றடி இரும்புக் கம்பி ஒன்றை தூண்டில் போல வளைத்து நுனியைக் கூராக்கிக் கொண்டனர். கொடிக் கயிற்றைப் பிணைக்கத்தக்கதாக வளையமும் செய்து கொண்டனர். தூண்டிலில் ஆட்டைக் கொளுவும்போது அலிஸ்காமி தடுத்தான்.

“இதோ பார், மடுஅப்பு. இரை சிறிதாக முதலை உடன் விழுங்கக் கூடிய அளவில் இருப்பதுதான் நல்லது. இது பெரிது. ஒரு குரங்குதான் சரி...”

சேனாவும் அப்படியே அபிப்பிராயப்பட்டான். தானே போய் குரங்கு ஒன்றை அடித்து வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றான்.

அரைமணி நேரத்தில் செத்த ஒரு குரங்குடன் சேனா வந்து சேர்ந்தான். வாலில் பற்றி இழுத்தபடி வந்தான். கொழுத்த கடுவன் குரங்கு அது. அதன் கழுத்தில் வேட்டை நாயின் பற்கள் பதிந்திருந்தன.

குரங்கின் பிடுஷ்டத்திற்கு ஊடாகத் தூண்டில் கம்பியைச் செலுத்தி நீரில் தூக்கி எறிந்தனர். அது மிதந்தபடி சென்றது. அடிக்கயிறு கலிங்கிற்கு அருகில் நின்ற ஒரு மரத்தில் கட்டப்பட்டது.

வெயில் எறிக்கத் தொடங்கியது.

“கயிறு தாங்குமா?”

“விசர் .... குழுமாட்டையே தாங்கும்....”

“பற்களால் கடித்து...”

“கடிக்க முடியாது வயிரம் பாரித்திருக்கிறது.”

செத்த குரங்கு மிதந்தது. முதலை அசைவதாகக் காணோம்.

அது நடுக்குளத்தில் இருக்கின்றது என்பதில் சந்தேகமில்லை. சூரியன் நடுவானில் ஏறி, மேற்கே சாயவும் தொடங்கினான். மூவரும் பொறுமையோடு காத்திருந்தனர். வேட்டைக்காரருக்கு முதலில் தேவை பொறுமை. ஒரு வேட்டைக்காக எத்தனை பகல்கள், இரவுகள் பொறுமையோடு காத்திருக்கிறார்கள். இது பெரிய நேரக்கழிவல்ல.

குளத்தின் மத்தியில் மெல்லிய சலனம் எழுந்தது. நீர்க்குமிழிகள் தோன்றின. வாலின் அசைவும் எழுந்தது. மடுஅப்பு மற்றவர்களுக்கு அறிவித்தான்.

முதலை வேகமாக குரங்கை நோக்கி நீந்தி வந்தது. வந்த வேகத்தில் வாயை அகலத் திறந்து அந்த இரையை ஆவலுடன் கவ்வியது. கவ்விய உடன் விழுங்கி ஏப்பம் விட்டது. மடுஅப்பு கயிற்றைச் சுண்டி இழுத்தான். இழுத்த வேகத்தில் முதலையும் வேகத்துடன் இழுத்தது. மடுஅப்பு அப்படியே நிலத்தில் படாரென விழுந்தான்.

கம்பித் தூண்டில் முதலையின் தொண்டைக்குள் வசதியாக மாட்டிக் கொண்டது. கயிற்றின் வேகமான இழுப்பிலிருந்து தெரிந்தது. முதலை கோபத்துடன் குரைப்பது போல ஒலி செய்தது. உஸ் என்று சீறியது. வாலை ஒங்கி நீரில் அறைந்தது. நீரில் சுழித்துப் புரண்டது. அதனது செய்கைகள் அதனை மேலும் தூண்டலில் இறுக்கமாக மாட்டவே வைத்தன.

சேனா “கூய்...கூய்” என்று குரல் தந்தான் அவன் தந்த குரலிற்குக் கிராமப்புறமிருந்து பதில் குரல் “கூய்” ஒலித்தது. குளக்கட்டில் ஏறி பலர் அவர்களை நோக்கி ஓடி வந்தனர். குளத்தில் முதலை வாலை ஒங்கி அறைந்து செய்யும் அட்டகாசத்தைக் கண்டனர்.

“கயிறு அறுந்துவிடலாம்.... வலி... வலி”

அவர்கள் கயிற்றைப் பற்றி முதலையைக் கரைக்கு இழுக்க முயன்றனர். நீரில் அதன் பலமதிகமாக இருந்தது. ஓடி வந்தவர்களின் உதவியும் தேவைப்பட்டது. எல்லாரும் வலித்து இழுத்தார்கள். முதலில் கோபம் காட்டிய முதலை பயந்துவிட்டது. அதனால் கயிற்றின் இழுப்பிற்கு உட்பட்டு வந்தது. இரத்தம் குளத்தில் பெருகிச் செந்நிறமாக்கியது.

நீரைவிட்டு இழுத்து முதலையைக் கரையில் போட்டார்கள். சிறுவர்கள் அதனருகில் நெருங்கி ஓடினார்கள்.

“கிட்டப் போகாதையுங்கடா....” என்று சேனா எச்சரித்தான்.

முதலை வாலைச் சுழற்றி அடித்தது. பன்னிரண்டு அடி நீளமிருக்கும்.

“அருமையான தோல்..” என மடுஅப்பு எண்ணமிட்டான்.

கிராமமே குளக்கரையில் குழுமிவிட்டது. நந்தாவதி மடுஅப்புவைப் பார்த்து சிரித்தாள்.

“கெட்டிக்காரர்தான்..” என்றாள் சிரித்தபடி.

அவள் மடுஅப்புவைப் பார்த்துச் சிரித்ததையும் கூறியவற்றையும் புஞ்சிஆராச்சி மீண்டும் அதசையுடன் பார்த்தான்.

அத்தியாயம் - 5

1

நந்தாவதி மடுஅப்புவிற்சென்றே வளர் பவள். மெனிக்வெவக் கிராமமே அதனை நன்கு அறிந்திருந்தது. ஆனால் சில நாட்களாக புஞ்சிஆராச்சியின் பேச்சுக்களுக்கு நந்தாவதியின் தகப்பன் வளைந்து கொடுத்து வருவதை அவள் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

மடுஅப்பு சொல்வது போல இருக்குமோ என்றும் சில வேளைகளில் நந்தாவதி எண்ணமிடத் தொடங்கினாள். சேனை விதைத்து முடித்த பிறகு ஜேமிஸ்சிங்கோ புஞ்சிஆராச்சியின் வலையில் நன்கு விழுந்து விட்டான் போலப்பட்டது. புஞ்சிஆராச்சி வழங்கிய விதைகள்

ஜேமிஸ்சிங்கோ

அவனுக்கு உதவியதால், புஞ்சிஆராச்சி சொல்லி அனுப்பினால் உடன் விழுந்தடித்து ஓடிச்சென்று சந்திக்கும் அளவிற்கும் வந்திருந்தான்.

புஞ்சிஆராச்சியைச் சந்தித்துவிட்டு வரும்போது, அவன் நிறை வெறியில் வந்தான். பட்டினத்துச் சாராயம் அவனை மயங்க வைத்தது.

ஆரம்பத்தில் அவற்றைக் கவனிக்காமல் இருந்த நந்தாவதியால் பின்னர் அலட்சியப்படுத்திவிட முடியவில்லை.

மடுஅப்புவிடம் அவள் தன் மனதை இழந்தது எப்போது? அவளுக்கே அது நினைவில்லை அவளுக்கு அறிவு தெரிந்த நாளிலிருந்து அவள் இதயத்தில் மடுஅப்பு இருக்கிறாள். அவன்தான் அவளின் மகனுக்குத் தந்தையாவான் என்று பூரணமாக நம்பியிருக்கிறாள்.

அவனுடன் அவள் தேன் எடுக்கக் காடுகளுக்குச் சென்றிருக்கிறாள். விளாம்பழங்கள் சேகரிக்கச் சென்றிருக்கிறாள். சேனைக் காவலிற்குச் சென்றிருக்கிறாள்.

எவ்வளவு இனிய வேளைகள்? மடுஅப்புதான் அவளில் எவ்வளவு அன்பை வைத்திருக்கிறான்?

அப்போது அவளுக்கு வயது பதினொன்று.

அந்த ஆண்டும் வழமைபோல, பட்டினத்திலிருந்து அலிஸ்அப்பு முதலாளி செய்தி அனுப்பி வைத்திருந்தார். 'பெரிய பட்டினத்திற்கு (கொழும்பு) அனுப்புவதற்கு விளாம்பழம் ஏராளமாகத் தேவை. சேகரித்து வையுங்கள் ஐந்து நாளில் வருகிறேன்.'

அலிஸ்அப்புவின் செய்தி கிடைத்ததும் கிராமம் சுறுசுறுப்படைந்தது. மூடைமூடையாக அலிஸ்அப்பு விளாம்பழங்களை வண்டிலில் ஏற்றிச் செல்வார்...

நான்கு மூடைகளுக்கு ஒரு சாறம் தருவார்.

மெனிக்வெவக் கிராமத்தின் சிறுவர்கள் விளாம்பழங்கள் சேகரிக்கப் புறப்பட்டனர். மடுஅப்புவுடன் நந்தாவதியும், பேபிநோனாவும் சேனாவும் சென்றனர். மடுஅப்புவிற்கு விளாமரங்கள் நிறைந்திருக்கும் பகுதிகள் நன்கு தெரிந்திருந்தன.

“நாங்கள் விளாமரக் காட்டிற்குச் செல்வோம்” என்றான் சிறுவன் மடுஅப்பு.

சேனா அவனைப் பயத்துடன் பார்த்தான்.

‘அது ஆபத்து மடுஅப்பு. யானைகள் அதிகமாக சஞ்சரிக்கிற காடு.’

“அதுவும் விளாம்பழக் காலம் என்றால் அதற்குள்தான் சுற்றிச் சுற்றித் திரிவினம்’ என்றாள் நந்தாவதி

“நானிருக்கிறேன். என்ன பயம்... வாருங்கோ” என்றபடி மடுஅப்பு முன் நடந்தான்.

அடர்ந்த காடு பரவிக்கிடந்தது. ஆங்காங்கே குன்றுகள் கரும் பூதங்களாகக் காடுகளிடையே உயர்ந்து நின்றிருந்தன. அவர்கள் ஒரு

சிற்றாற்றைக் கடந்து ஒரு குன்றில் ஏறினர். குன்றின் உச்சியில் நின்ற பார்த்தபோது சமுத்திரமாகக் காட்டுமரங்கள் குவிந்து கிடந்தன.

“அதோ....” ஓரிடத்தைச் சுட்டிக்காட்டினான் மடுஅப்பு.

ஒரு சிறு வெட்டவெளியும் நீர்த்திட்டும் தெரிந்தன.

“அதற்கு அருகில்தான் விளாமரக்காடு” என்றான் மடுஅப்பு.

எல்லாரும் அங்கு பார்த்தனர். வெகுதூரத்தில் இருந்தாலும் அவர்களின் கூர்மையான பார்வையில் அவ்விடம் தெரிந்தது. ஒரு மரத்தின் வெண்பூக்களாக அமர்ந்திருந்த கொக்குகள் திடீரென விண்ணில் கலவரப்பட்டுக் கிளம்பின.

விளாமரக் காட்டையே கரிய உருவங்கள் அசைவதை அவர்கள் கண்டனர். ஒரு கூட்டம் யானைகளின் நடமாட்டம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. பெரிதும் சிறிதுமாக அவை அசைந்தன.

பயத்துடன் நந்தா அவனைப் பார்த்தாள்.

அவன் சிரித்தான்.

“ஏன் பயப்படுகிறியள்? அவை அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருக்கின்றன, பாருங்கள்” என்றான்.

அவர்கள் சிறிது நேரம் அக்குன்றில் அமர்ந்திருந்தனர். யானைக் கூட்டம் விளாமரக் காட்டை விட்டு நகர்ந்து வெகுதூரம் சென்றதன் பின்னர், குன்றை விட்டு விளாமரக் காட்டிற்குச் சென்றனர்.

அக்காட்டிற்குள் நுழைந்ததும் அவர்களின் பயம் ஓடி மறைந்தது.

முற்றிய விளாங்காய்கள் ஏராளமாகக் அக்காட்டு மரங்களில் காணப்பட்டன. விளாமரங்களின் கீழ் குவிந்திருந்த யானை லத்திக் கும்பங்களில் விளாம்பழ முழு ஓடுகள் கலந்து கிடந்தன.

சேனாவும் மடுஅப்புவும் மரங்களில் ஏறி முற்றிய காய்களைப் பிடுங்கிக் கீழே போட்டனர். நந்தாவும் பேபியும் அவற்றைச் சாக்குகளில் நிரப்பினர்.

அக்கிராமத்தில் அத்தடவை ஏராளமாக விளாம்பழங்கள் சேகரித்தவர்கள் அவர்கள் நால்வர்தான். முதல் மூன்று நாட்களும் ஒருவித கஷ்டமுமின்றிச் சேகரித்தனர்.

நான்காம் நாள்தான் அத்திகில் அனுபவம் ஏற்பட்டது.

பெரியதொரு விளாமரத்தில் மடுஅப்பு ஏற விளாங்காய்களைப் பிடுங்கிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அன்று பேபி நோனா வரவில்லை. சற்றுத் தள்ளி இன்னொரு மரத்தில் சேனா அமர்ந்திருந்தான் அவனும் விளாங்காய்களைத் தட்டி வீழ்த்திக் கொண்டிருந்தான்.

இருந்தாற்போல மடு அப்புவின் செவிகள் எங்கோ ஒரு சத்தத்தைக் கிரகித்தன. தூரத்தில் மரங்கள் முறிகின்ற ஒலியும் நிலத்தில் அதிர்வும் ஏற்பட்டதை அவன் உணர்ந்தான்.

தனி யானை ஒன்று விளாமரக் காட்டை நாடி வருகிறதென்பதை மடுஅப்புவால் உணர முடிந்தது. அவன் தன்னை மறைத்துக் கொள்ளலாம். சேனா மரத்தில் இருக்கிறான் ஆனால், நந்தாவதி.... அவள் நிலத்தில் இருந்தாள்.

மடுஅப்பு மின்னல் வேகத்தில் மரத்திலிருந்து கீழே தாவி இறங்கினான். இறங்கிய வேகத்தில் நந்தாவின் கரத்தைப் பற்றி இழுத்தபடி மரங்களிடையே பாய்ந்து ஓடத் தொடங்கினான். அவளுக்கு முதலில் எதுவும் புரியவில்லை. பின்னர் புரிந்தபோது விக்கித்துப்போனாள்.

மனித வாடை அந்த யானைக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது. அது அவர்கள் ஓடிய பாதையில் தொடரத் தொடங்கியது. வெட்டையைக் கடந்து அவர்கள் காட்டிற்குள் புகுந்தார்கள். மரத்தில் ஏற வேண்டும். அது ஆபத்து யானை துரத்தியபடி வேகமாக வந்தது.

மடுஅப்பு திடீரென ஒரு காரியம் செய்தான். கீழே கிடந்த யானை லத்தியை அள்ளி நந்தாவின் மீது பூசிவிட்டான். தன்மீதும் பூசிக் கொண்டான்.

‘நந்தா, இந்த மரத்தில் ஏறி நல்லா மறைஞ்சுகொள்..’ என்றபடி அவளை மரத்தில் ஏறத் தூக்கிவிட்டான். பின்னர் தானும் ஏறிக் கொண்டான். அவர்கள் உயர்கிளையில் ஏறிக்கொண்டனர். துரத்தி வந்த யானை மரத்தடியில் நின்று தயங்கியது. மனித வாடை அதற்குப் பிடிபடவில்லை. பின்னர் ஒரு புறமாக விரைந்து ஓடிமறைந்தது.

மடுஅப்புவைக் கட்டிப் பிடித்தபடி நந்தா இருந்தாள். அவள் உடல் மெதுவாக நடுங்கியது. மடுஅப்பு அவளை நெருக்கமாகத் தன்னுடன் இறுக்கி அணைத்துக்கொண்டு. “நந்தா....” என்றான். அவன் குரலில் தொனித்த மாற்றத்தை அவளால் உணர முடிந்தது. அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, வெட்கத்துடன் முகத்தைத் தாழ்த்திக்கொண்டாள்.

அவர்கள் மீண்டும் விளாமரக் காட்டிற்கு வந்தபோது, சேனா மரத்தில் பயத்துடன் மறைந்திருந்தான்.

அசாத்திய துணிவும் பயமற்ற தன்மையும் மடுஅப்புவைக் காட்டிற்கு உரியவனாக மாற்றியிருந்தன. அன்றைய அணைப்பிற்குப் பிறகு மடுஅப்பு, பலதடவைகள் நந்தாவதியை தன்னுடன் இறுக அணைத்திருக்கிறான்.

அவளும் அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவில்லை.

முற்றத்தில் வளர்ந்திருந்த புளியமரத்தில் பிஞ்சுகள் பிடிக்கத் தொடங்கியிருந்தன புளிய மரங்களில் காய்கள் பிடிக்கத் தொடங்கி விட்டால் குரங்குகள் ஏராளமாக வரத்தொடங்கி விடும் புளியம் தளிர் களையும் பிஞ்சுகளையும் வாய்க்குள் அதக்கிக் கொள்வதில் அவற்றிற்கு ஒரு தனிச்சுவை.

நாய் ஒன்று மெதுவாகக் குரைத்தது. நந்தா குடிசைக்குள்ளிருந்து வெளியில் வந்து பார்த்தாள் புளியமரத்திற்குக் கீழ் அமர்ந்திருந்து மரத்தின் ஒரு கிளையைப் பார்த்தபடி, அவள் வளர்க்கின்ற நாய்களில் பெரியது அமர்ந்திருந்தது. அதனைச்சுற்றி நான்கு நாய்கள் படுத்திருந்தன.

அவ்வளவும் வேட்டை நாய்கள்.

பெரிய நாய் புளியமரக் கிளையில் அமர்ந்திருந்த குரங்கு ஒன்றின் கவனத்தைத் திருப்புவதற்காக மெதுவாக உறுமியது. நந்தாவிற்கு அடுத்து நடக்கப் போவது புரிந்தது. பெரிய நாய் கண் பார்வையால் மரத்தில் இருக்கும் குரங்கைக் கீழே வீழ்த்திவிடும். ஆனால் குரங்கு அதனைப் பார்த்து மலைக்க வேண்டும்.

பெரிய நாயின் பார்வையில் அக்குரங்கு வசமாகச் சிக்கிக்கொண்டது. பெரிய நாய் மெதுவாகத் தலையை இடம் வலமாக அசைத்து சுழற்ற, அதன் கண்களை விட்டுப் பிரிக்கமுடியாத குரங்கின் கண்களும் இடம் வலமாக அசைந்தன.

குரங்கின் கண்களில் பயம், வெருட்சி. அது அவ்விடத்தை விட்டு கிளை தாவ மறந்து அப்படியே நிலைகுத்தியிருந்தது. நந்தாவதி பார்த்துக் கொண்டிருக்கத்தக்கதாக, அக்குரங்கின் கிளை பற்றிய பிடி தளர்ந்தது. மறுகணம் அது பொத்தெனக் கீழ்நோக்கி விழுந்தது. புளிய மரக் கிளைகள் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்ததால் அக்குரங்கு ஒரு கிளையின் மீது பொத்தென விழுந்தது. அந்த அதிர்ச்சியின் அது விழுந்த கிளையைப் பலமாகப் பற்றிக்கொண்டது. மறுகணம் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு கிளை தாவி மறைந்தது.

நாய்கள் ஏமாற்றத்துடன் துரத்திச் சென்றன.

நந்தா தன்னை அறியாமல் வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

குரங்கு இறைச்சி வற்றலையும் அலிஸ்அப்பு வாங்கிச் செல்வார். தொங்குமான் இறைச்சி என்று பட்டினத்தில் நன்றாக விலை போகுமாம்.

மெனிக்வெவக் கிராமத்தின் சிறுவர்கள் குரங்கு வேட்டையாடுவதில் கெட்டிக்காரர்.

மடுஅப்பு புதுவிதமாகக் குரங்கு வேட்டை ஆடுவான்.

மடுஅப்புவின் நாய்களில் கொட்டியா மட்டும் தான் வாலோ, காதோ கத்தரிக்கப்படாத நாய். மற்றைய நாய்கள் யாவும் வால் வெட்டப்பட்டவை. வேட்டைக்குப் போகும்போது நாய்களை அவர்கள் அழைத்துச் செல்வார்கள். பழகிய வேட்டை நாய்களுடன் புதிய நாய்களையும் கூட்டிச் செல்வர். விலங்கு ஒன்றைக் கண்டதும் பழகிய வேட்டை நாய்கள் துரத்திச் சென்று மறிக்கும். அவ்வேளைகளில் புதிய நாய்களும் ஓடிச் சென்று உதவவேண்டும். பொதுவாகப் புதியநாய்கள் பயத்தில் பதுங்கப் பார்க்கும். அப்போது வேட்டைக்காரர் புதிய நாய்களை அடித்து வேட்டையைத் துரத்தும்படி பணிப்பர். சில நாய்கள் அடிக்குப் பயந்து துரத்தும்.

சில துரத்தாது நிற்கும். அத்தருணத்தில் அந்த நாயின் வால் ஒரு சிறுதுண்டு வெட்டப்பட்டு துரத்தும்படி பணிப்பர். இரத்தம் ஒழுக ஒழுக அதன்பின்னர் நாய் துரத்திச் செல்லும். இப்படி ஒவ்வொரு வேட்டையிலும் வால் முழுவதையும் இழக்கின்ற நாய்கள் உண்டு. புத்திசாலி நாய்கள் விரைவில் வேட்டைக்குப் பழகிவிடும். பழகாமல் அக்கிராமத்தில் ஒரு நாயும் இருக்கமுடியாது. வால் முடிந்தால் காதுநுனி கிள்ளப்பட ஆரம்பிக்கும்.

பொதுவாகத் தண்டனைக்குப் பயந்து அக்கிராம நாய்கள் அற்புதமான வேட்டை நாய்களாக மாறிவிடுகின்றன. கொட்டியா அதற்கு விதிவிலக்கு.

குரங்கு வேட்டைக்கு அவள் மடுஅப்புடன் சென்றிருந்தாள்.

அப்போது அவள் பெரியவளாகவில்லை.

மழை தூறிப் புல் செழித்து வளர்ந்து பூத்திருந்த பருவம். வெட்டைகளில் செழித்திருந்த புற்களில் உருவாகும் விதைகளைத் தின்பதற்காக குரங்குகள் ஆவலுடன் மரங்களிலிருந்து இறங்கிவரும்.

அவர்கள் எதிர்பார்த்தபடியே அந்த வெட்டைவெளியில் ஏராளமான குரங்குகள் நிலத்தில் அமர்ந்திருந்து புற்கொட்டைகளைத் தின்று கொண்டிருந்தன. சிறு குட்டிகள் துள்ளித்திரிந்தன. வெட்டையில் குரங்குகளைக் கண்டதும், கூடவே அழைத்து வந்த நாய்கள் மடுஅப்புவைப் பார்த்தன. மடுஅப்பு அவற்றை அப்படியே நிற்கும்படி கட்டளையிட்டான்.

வெட்டைவெளியின் மத்தியில் பெரியதொரு பாலைமரம் வளர்ந்திருந்தது. அதன் அருகில் வேறு மரங்கள் இருக்கவில்லை. மடுஅப்புவின் திட்டத்தை மற்றவர்கள் புரிந்துகொண்டனர்.

. வெட்டையில் அமர்ந்திருந்து அமைதியாகப் புற்கொட்டைகளைத் தின்று கொண்டிருந்தன குரங்குகள். அவை தம்மைச் சூழ்ந்த ஆபத்தை உணருமுன்னரே சுற்றி வளைத்துத் துரத்தப்பட்டன. வெட்டை வெளியை விட்டு வெளியேறி அடர்காட்டு மரங்களில் அவை ஏறிக்கொள்வதற்கு அவற்றிற்கு வாய்ப்பிருக்கவில்லை. அதனால் எல்லாக் குரங்குகளும் வெட்டை வெளியின் மத்தியில் நின்றிருந்த பாலை மரத்தில் தாவி ஏறித் தம்மை மறைத்துக் கொண்டன.

அம்மரத்தைச் சுற்றி வேட்டை நாய்களும் வேடர்களும் சூழ்ந்து கொண்டனர். மடுஅப்புவும் சேனாவும் மரத்தில் தாவி ஏறினர். சத்தமிட்ட படியே கிளையைப் பற்றி ஏறினர். தங்களைத் துரத்தியபடி இருவர் மரத்தில் ஏறி வருவதை மரத்தில் இருந்த குரங்குகள் கண்டன. அவை மரத்தின் உச்சாணிக் கிளைகளுக்குத் தாவின. இனி அவை தாவி ஏற இடமில்லை. அவை பயத்தால் கிரீச்சிட்டன. உறுமி எச்சரித்தன.

மடுஅப்புவும் சேனாவும் கண்டக் கோடரிகளை ஆட்டியபடி கிளைகளில் ஏறிக் குரங்குகளைத் துரத்தினர். அவை அம்மரத்தின் கிளைகளிடையே மாறிமாறித் தாவிக் களைத்தன. சில பயத்தால் எச்சமிட்டுச் சிறுநீர் சிந்தன.

குரங்குகளுக்கு வேறு வழியில்லை. ஒரு கடுவன் மரத்திலிருந்து கீழே குதித்து வெட்டையில் ஓட முயன்றது. அதனைத் தொடர்ந்து பத்துப் பன்னிரண்டு குரங்குகள் மரத்திலிருந்து 'பொத் பொத்'தெனக் கீழே குதித்தன. குதித்த இடத்திலேயே அவை வேட்டை நாய்களால் குரல்வளையில் கடித்துக் குதறப்பட்டன. மரத்தின் கீழ் ஒலித்த குரங்குகளின் மரண ஓலமும் நாய்களின் அட்டகாசமும் மரத்தில் பயந்துடன் அலைந்த குரங்குகளுக்குப் பயத்தை மூட்டியது. மரத்தில் ஏறியிருந்த மனிதர்கள் வேறு அவற்றைத் துரத்தியடித்தார்கள்.

அருகில் வேறு மரங்களூழில்லை. நிலத்தில் குதித்து ஓடுவதைத் தவிர வேறு வழியூழில்லை.

மடுஅப்புவும் சேனாவும் கூச்சலிட்டபடி கிளைகளைப் பற்றி உலுப்பினர். குரங்குகள் 'பொத்பொத்'தென நிலத்தில் விழுந்தன. அன்று அக் கூட்டத்தில் தப்பி ஓடிய குரங்குகள் பத்துப் பன்னிரண்டு மட்டுமே. யாவும் வேட்டை நாய்களின் கடிக்குப் பலியாகின. அந்த வெட்டையில் ஆங்காங்கு செத்துக் கிடந்த குரங்குகள். அரை உயிரில் துடித்துக் கொண்டிருந்த குரங்குகள் என நிறைந்து கிடந்தன.

நந்தாவதிக்கு இவ்வளவு பெருந்தொகையான இறப்பு இனந்தெரியாத கவலையைத் தந்தது. உயிருக்குப் பயந்து அவை ஓட, நாய்கள் துரத்திக் கவ்விக் குதற... மனதிற்கு வேதனையாக இருந்தது.

அம்முறை அலிஸ் அப்புவிற்ரு இறைச்சி வற்றல் ஏராளமாகக் கிடைத்தது.

“இனிமேல் இப்படி வேண்டாம்...” என்றாள் நந்தா.

“இப்படி ஒரேயடியாகக் கொலை செய்து...? தேவைக்கு வேட்டையாடுவோம். எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை” என்றபடி நந்தா முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டாள்.

அவன் அவள் முகத்தைத் திருப்பிப் பார்த்தான். அவள் கண்கள் கலங்கி இருந்தன.

“சரி, நந்தா...” என்றான் மடுஅப்பு. அவள் நன்றியுடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

அவளுடைய வேண்டுகோளுக்குப் பின்னர் மடுஅப்பு இப்படிப் பெரியளவில் வேட்டையாடவில்லை.

“வாக்குக் கொடுக்கக்கூடாது நந்தா. கொடுத்தால் அதைக் காப்பாற்ற வேண்டும். யாக்கோ கந்தசாதுவின் பேரன் வார்த்தை தவறமாட்டான்.”

அவள் பெருமிதத்துடன் சிரித்தாள்.

3

நந்தாவதி நினைவுகளின் இனிமையில் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தாள். புஞ்சிஆராச்சி வந்ததை அவள் கவனிக்கவில்லை. புஞ்சிஆராச்சி முற்றத்தில் நின்று அவள் இருந்த அழகை வெகுநேரம் இரசித்தான். கம்பாயத்தின் இறுக்கத்தில் அவள் பின்னழகு திரண்டு உருண்டிருந்தது அவள் இடையின் செவ்வண்ணம் அவனை ஒருகணம் பித்துக் கொள்ள வைத்தது.

“நந்தா...”

புஞ்சிஆராச்சியின் முதல் அழைப்புடன் நந்தாவதி திடுக்கிட்டு எழுந்திருந்தாள். முற்றத்தில் தன்னை விழுங்கிவிடுவது போலப் பார்த்தபடி புஞ்சிஆராச்சி நிற்பது தெரிந்தது.

அவளுக்குச் சில கணங்கள் எதுவும் ஓடவில்லை.

“வாருங்கோ மாத்தயா...” என்றாள். தொடர்ந்து, “அப்போச்சி சேனைக்குப் போய்விட்டார் அம்மேயும் அங்கேதான்.”

“ஹொந்தாய், நல்லது...” என்றபடி புஞ்சிஆராச்சி திண்ணையில் அமர்ந்தான். நந்தா குடிசைக் கப்பைப் பற்றியபடி நின்றாள்.

“ஏதாவது அலுவலா, மாத்தயா?”

அவளை அவன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“அப்போச்சியைக் கூட்டிவரவா?” என்றபடி நந்தா முற்றத்தில் இறங்கினாள்.

அங்கிருந்து போய்விடுவது நல்லது போலப்பட்டது.

“வேண்டாம்... வேண்டாம் நந்தா.. உன்னிடம்தான்.”

“என்னிடமா?”

“இந்தக் கிராமத்தில் நான் ஒருத்தன்தான் அரசாங்க உத்தியோகத் தன். கச்சேரியில் புஞ்சிஆராச்சி என்ற பெயரைச் சொன்னால் எவ்வளவு மரியாதை. திசாபதி கூட என்னை இருத்தித்தான் பேசுவார் தெரியுமா, நந்தா...” என்றான் புஞ்சி ஆராச்சி. அவள் மௌனமாக நின்றிருந்தாள்.

“இந்தக் கிராமத்தில் இருக்கிறவர்கள் முன்னேறவில்லை. வெளியுலகம் எவ்வளவு முன்னேறிவிட்டது, தெரியுமா நந்தா? நாங்கள் இன்னமும் சேனையும் வேட்டையும் என்று முன்னேறாமல் இருக்கிறோம். எங்களுக்கு மட்டும் ஒரு குடியேற்றத் திட்டத்தை அமைத்துத்தர திசாபதி ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார். விரைவில் எல்லாரும் இந்தக் கிராமத்தை விட்டுவிட்டு வெளியில் குடியேறப் போகிறோம். இந்தக் கிராமத்தில் உல்லாசப் பிரயாணிகளுக்கான பங்களாக்கள் கட்டி கிராமத்தைச் சுற்றியுள்ள காட்டைத் தேசியவனம் ஆக்கப்போகிறார்கள். பிறகு இக்காட்டில் யாரும் வேட்டை ஆடமுடியாது.”

நந்தாவதிக்கு புஞ்சிஆராச்சி சொன்னவை எதுவும் விளங்கவில்லை.

எதுவும் பேசாமல் அப்படியே நின்றிருந்தாள். புஞ்சிஆராச்சி வெளியுலகம் தெரிந்தவர் என்பதில் அவளுக்குச் சந்தேகமிருக்கவில்லை.

தூரத்தில் ஜெமிஸ்சிங்கோ வருவது தெரிந்தது.

“அப்போச்சி வாறார்...” என்று நந்தாவதி கூறியது புஞ்சிஆராச்சிக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

அத்தியாயம் - 5

1

இரவு ஆரம்பமாகத் தொடங்குகிற
மம்மல் பொழுதில் அலிஸ் அப்பு
முதலாளி வண்டிலில் வந்தார். வண்டில்
நிறைய மெனிக்வெவக் கிராமத்திற்
பண்டமாற்றுச் செய்யக்கூடிய
பொருட்கள் இருந்தன. கிராமத்
தவர்கள் தங்களிடம் இருந்த பொருட்
களைக் கொடுத்துத் தேவையான
வற்றைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

மடுஅப்பு கொடுத்த முதலைத் தோலை
அலிஸ் அப்பு வியப்புடன் பார்த்தார்.

‘நல்லதோல் மடுஅப்பு...’

முதலைத்தோலிற்கு மடுஅப்பு, இரண்டு சாறங்களும் இரண்டு கம்பாயத் துண்டுகளும் பெற்றுக்கொண்டான். கம்பாயத் துண்டுகளை வாங்கும் போது அதில் ஒன்றை நந்தாவதிக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டான்.

ஒரு சாறத்தைத் தன்னுடன் முதலை வேட்டையாடிய சேனாவுக்குக் கொடுத்தான்.

அன்றிரவு அலிஸ்அப்பு முதலாளி பல புதிய செய்திகளை அவர்களுக்குத் தெரிவித்தார். இரவு அவர்கள் எல்லாரும் கிராமத் தலைவர் யசகாமி வீட்டில் கூடியிருந்தார்கள். புஞ்சிறாலாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு அவரின் இடத்தைக் கிராமத்தவர்கள் புஞ்சிறாலாவின் சகோதரர் யசகாமிக்கு அளித்திருந்தார்கள்.

புஞ்சிஆராச்சியின் சொற்களிலும் பார்க்க யசகாமியின் சொற்களுக்கு அவர்கள் மத்தியில் மதிப்பு இருந்தது.

“மெனிக்வெவக் கிராமத்தவர்களை வேறிடத்தில் குடியேற்ற அரசாங்கம் முடிவெடுத்திருக்கிறதாம். முன்னேறாது மிகவும் பிற்போக்கான கிராமமாக இருக்கிற மெனிக்வெவக் கிராமத்தை முன்னேற்றப் போகிறார்களாம்” என்று அலிஸ்அப்பு சொன்னார்.

“உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?....”

“கச்சேரியில் மந்திரி வந்து கூட்டம் நடந்ததாம். அதில் முடிவு செய்திருக்கிறார்களாம்.”

“நாங்கள் ஒன்றும் அவர்களை எதுவும் கேட்கவில்லையே? நாங்கள் பிற்போக்காக இருந்தால் அவர்களுக்கென்ன? நாங்கள் காலம் காலமாக அப்படியே இருந்துவிட்டுப் போகின்றோம்” என்றான் மடுஅப்பு.

“எங்கள் அமைதியான வாழ்வின் இனிமை உங்கள் நாகரிகப் பட்டினத்தில் இருக்கிறதா?” என்று சேனா கேட்டான்.

அலிஸ்அப்பு சிரித்தார்.

“அந்த அமைதிக்காகத்தான் நானே மாதத்தில் சில நாட்கள் இங்கே வருகின்றேன் சேனா. பட்டினங்கள் நாகரிகம் என்ற பெயரில் அழிந்து வருகின்றன. மனிதர்கள் அங்கில்லை. சுயநலம், ஆசை, ஒருத்தனை ஒருத்தன் கெடுக்கின்ற எண்ணம் இவைதான் அங்கே இருக்கின்றன. பணந் தேடுகிறதுதான் நகரத்தின் ஒரேயொரு குறிக்கோள்.”

யசகாமி கேட்டார்.

“புத்தா, எங்களை எங்கு குடியேற்றப் போகிறார்களாம்?....”

“கல்லோயாவில் ஒரு குடியேற்றம் அமைக்கப்படுகிறது. அங்கேயாம் என்று பேச்சு அடிபடுகின்றது.”

“நாங்க குடியேற மறுத்தால்....?”

“உங்கள் விருப்பப்படிதான் குடியேற்றமாம். உங்கள் புஞ்சிஆராச்சி இது சம்பந்தமாக கச்சேரியில் நடந்த கூட்டத்தில் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறாராம்.”

யசகாமி அங்கு அமர்ந்திருந்த எல்லாரையும் பார்த்தார்.

“புஞ்சிஆராச்சி எங்களைக் கேட்காமல் எப்படி முடிவெடுக்கலாம்?” என்று மடுஅப்பு கொதிப்புடன் கத்தினான்: “புஞ்சிஆராச்சி தேவையென்றால் இந்தக் கிராமத்தை விட்டு விரும்பிய இடத்தில் போய் குடியேறட்டும்.”

புஞ்சிஆராச்சி அழைத்து வரப்பட்டான்.

“புத்தா.... அலிஸ்அப்பு முதலாளி சொல்வது உண்மையா?”

“ஆம் அப்போச்சி, இந்தக் காட்டுக் கிராமத்தில் வேட்டையையும் சேனையையும் நம்பி இவர்கள் எவ்வளவு காலம்தான் சீவிக்கிறது? நோய்களுக்கும், வறுமைக்கும், பயத்துக்கும் இடையில் இங்கே சீவிக்கத்தான் வேண்டுமா? வெளியுலகம் எவ்வளவு முன்னேறிவிட்டது? நாங்கள் இப்பவும் வேடர்களாக....”

யசகாமி தன் கரத்தால் தொடர்ந்து பேசவேண்டாம் என்று தடுத்தார். புஞ்சிஆராச்சி பேசாமல் நிறுத்தினான்.

“உன் நோக்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன் புத்தா. உன் கிராமத்தை முன்னேற்ற விரும்பிய நீ மெனிக்வெவக் கிராமத்தை முன்னேற்ற விரும்பாமல் காலம் காலமாக இங்கே வாழ்கிற மக்களை இடமாற்ற விரும்புகிறாயே? மெனிக்வெவ கிராமத்தில் நம் முன்னோர்கள் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் வாழ்ந்த இடத்தில் பேய்கள் குடியேற இந்த இடத்தை விட்டு வெளியேற வழிவகுத்துவிட்டாயே?”

புஞ்சிஆராச்சி யசகாமியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். பின்னர் சொன்னான். “நாங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் நாங்கள் இந்தக் கிராமத்தை விட்டு வெளியேறத்தான் வேண்டிவரும்.”

“ஏன், புத்தா? காலம் காலமாக இங்கே நிலைத்து வாழுகிற மக்களை அவர்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாகத் துரத்தி விடுவதற்குச் சட்டம் இருக்கிறதா?”

“எங்களை இக்கிராமத்தை விட்டுத் துரத்துவதற்கு ஒருத்தராலும் முடியாது. அப்படியொரு நோக்கத்தோடு எவராவது வந்தால் திரும்பிப் போகவிடமாட்டோம்....” என்று மடுஅப்பு கோபமாகச் சொன்னான்.

புஞ்சிஆராச்சி அவனை ஏளனமாகப் பார்த்தான்.

“மெனிக்வெவக் கிராமத்தைச் சுற்றியுள்ள ஐம்பது சதுர மைல் பரப்பைத் தேசியவனமாக்கப் போகிறார்கள்.”

“அப்படியென்றால்...?”

“மிருகங்கள் பாதுகாப்பாக வாழ்வதற்காக ஒதுக்கப்படுகின்ற காடு. அக்காட்டில் எவரும் வேட்டையாட முடியாது. மிருகங்கள் தம் விருப்பப் படி திரிந்து வாழ்வதற்காக இப்பிரதேசம் ஒதுக்கப்பட்டு அதிகாரிகளால் பாதுகாக்கப்படும். இக்கிராமம் இருக்கின்ற இடத்தில் வெளிநாட்டவர்கள் வந்து தங்கி, மிருகங்களைப் பார்த்துச் செல்வதற்காக பங்களாக்கள் கட்டப்படுமாம்...”

மெனிக்வெவக் கிராமத்தவர்கள் உண்மையில் திகைத்துப் போனார்கள்.

“மிருகங்களுக்கு இருக்கிற உரிமைகூடவா மக்களுக்கு இல்லை...” என்றார் யசகாமி.

“அப்போச்சி இதற்கு நாம் இடமளிக்கக்கூடாது. புஞ்சிஆராச்சி ரகசியமாக ஏதோ திட்டமிட்டு நமது கிராமத்தைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டான்.”

மடுஅப்புவின் வார்த்தைகள் தனக்கு எதிராக மக்களைத் திருப்பி விடுவதைப் புஞ்சிஆராச்சி கண்டான். கோபத்துடன், “டேய்... விசர்க்கதை பேசாதே என்னைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாது.... தொலைத்துவிடுவேன்” என்று கத்தினான்.

மடுஅப்பு ஆத்திரத்துடன் திரும்பினான். அடங்காச் சினத்தால் அப்படியே எட்டி புஞ்சிஆராச்சியைப் பற்றினான்.

“மடுஅப்பு... விட்டிடு...” என்றார் யசகாமி. “புஞ்சிஆராச்சியிடம் முதலில் மன்னிப்புக் கேள்”

புஞ்சிஆராச்சியைப் பிடித்தபிடி தளர்ந்தது. மடுஅப்பு ஆத்திரத்துடன் கத்தினான். “அப்போச்சி எங்கள் கிராமத்தில் எவனும் காலடி எடுத்து வைக்க விடமாட்டேன். இந்தப் பிரதேசம் எங்ளுடையது. இந்தக் காடு எங்ளுடையது. யாராவது இந்தக் கிராமத்தைப் பறிப்பதற்குக் காரணமாக இருந்தால் முதலில் அவன் உயிரைக் குடிப்பேன். இந்தக் கிராமத்தில் இருக்க விருப்பமில்லாதவன் பட்டணத்து நாகரிகத்தில் இருக்க விரும்புவன் யாராக இருந்தாலும் இக்கிராமத்தை விட்டுப் போகலாம். இது எங்கள் கிராமம். அபே கம....”

மடுஅப்புவின் வார்த்தைகள் கிராமத்தவர்களுக்குச் சரியாகவே பட்டன. அவர்கள் புஞ்சிஆராச்சியைத் திட்டினார்கள். யசகாமியும் எதுவும் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தார்.

அவர் ஓடித் திரிந்த பூமி அது. அவர் முன்னோர்கள் சுதந்திரமாக அலைந்த ஜன்மபூமி அது.

நோய்கள், வறுமை, பயம் என்பன அவர்களைக் காலத்திற்குக் காலம் தாக்கி இருக்கின்றன. ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அக் கிராமத்தில் அமைதி இருந்தது. ஆத்மா இருந்தது. நிம்மதி இருந்தது. மனிதனுக்கு அவற்றைவிட என்ன வேண்டும்? உணவு, உடை, இருக்க ஒரு குடிசை, இவற்றோடு நிம்மதியான வாழ்வு இவ்வளவுதான் வேண்டும்.

பட்டணத்து மாளிகைகள், பகட்டு ஆடைகள், கல்வி, உத்தியோகம், கார் இவையெல்லாம் ஏன்? நிம்மதி இல்லாத வாழ்விற்கு தேவைப் படலாம்.

மனிதன் என்று இயற்கையிலிருந்து விலகிப் போகத் தலைப் பட்டானோ அன்றே அவன் நிம்மதி அழிந்தது. பூமிக்கும் காலுக்கும் இடையில் செருப்பு, வானத்திற்கும் சிரசிற்கும் இடையில் தொப்பி. ஏன்?

“நான் சொல்லித்தான் ஏதோ அவர்கள் செய்கிறார்கள் என்பதுபோல என்னைக் குற்றம் சொல்கிறீர்கள். அவர்கள் தாங்களாகவே முடிவு எடுத்தார்கள். என்னிடம் அவர்கள் ஏதோ என் கிராமம் லங்காவின்

ஏனைய பகுதிகள் போல முன்னேறவேண்டும் என்று விருப்பம் தெரித்தார்” என்றான் புஞ்சிஆராச்சி.

“புத்தா... இந்தக் கிராமம் எப்படி முன்னேற வேண்டும் என்று ஆசைப் படுகிறாய்?”

“கல்வி கற்று.... உத்தியோகம் பார்த்து... மாளிகைகள், பெரிய வீதிகள், வாகனங்கள்....”

“கல்வி எதற்குப் புத்தா?” என்று யசகாமி கேட்டார்.

“மனிதனாக வாழ....”

“இக்கிராம மக்கள் மனிதர்களாகத் தெரியவில்லையா?”

“உத்தியோகம் பார்க்கலாம்.”

“உத்தியோகம் எதற்கு?”

“காசு உழைக்க அப்போச்சி”

“சல்லி எதற்குப் புத்தா?”

“தேவையானவற்றை வாங்கலாம். அனுபவிக்கலாம்....”

“தேவையான உணவு, உடை... குடிசை.... இவற்றிற்காகக் கல்வி கற்க வேண்டுமா? இக் கிராமத்தவர்கள் சாப்பிடாமல் இருக்கிறார்களா? கலியாணம் செய்யாமலா இருக்கிறார்? குடும்ப சுகம் அனுபவியாமலா இருக்கிறார்கள்? பிள்ளைகள் பெறாமலா இருக்கிறார்கள்? நீ சொல்லுகிற பட்டணத்து மக்களுக்கும் எங்களுக்கும் இவற்றில் வித்தியாசமிருக்கிறதா, புத்தா? அவர்கள் வித்தியாசமாகவா குடும்பம் நடத்துகிறார்கள்? பிள்ளைகள் பெறுகிறார்கள்?”

யசகாமியை அலிஸ்அப்பு முதலாளி வியப்புடன் பார்த்தார். அந்தக் காட்டு மனிதன் வாழ்வின் அர்த்தத்தை எவ்வளவு அற்புதமாகச் சொல்லி விட்டார்?

“புத்தா....” என்றார் யசகாமி “நீ நாளைக்கே அலிஸ்அப்பு முதலாளியுடன் கச்சேரிக்குப் போ. திசாபதியைச் சந்தித்து மெனிக்வெவக் கிராம மக்கள் தங்கள் ஜன்மபூமியை விட்டு எங்கும் செல்லத் தயாராகவில்லை என்று சொல்லிவிடு. அதையும் மீறி அவர் நடவடிக்கை எடுத்தால் எங்கள் கிராமத்தவர்கள் அத்தனை பேரின் மரணத்தின் பின்னர்தான் இங்கு வரமுடியும் என்று சொல்...”

“அவர்கள் சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுத்தால் பிரச்சினை” என்றார் அலிஸ்அப்பு.

யொது சன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

“இக்கிராமத்தில் நாங்கள் வைத்ததுதான் சட்டம் மாத்தயா” என்று சிரித்தான் மடுஅப்பு.

புஞ்சிஆராச்சி மடுஅப்புவை அடங்காச் சினத்துடன் பார்த்துவிட்டு நடந்தான். மடுஅப்புவும் அலிஸ்அப்பு முதலாளியும் யசகாமியிடம் விடைபெற்றனர்.

“மெனிக்வெவப் பிரதேசத்தைப் பாதுகாப்பான தேசிய வனமாக அரசாங்கம் பிரகடனப்படுத்திவிட்டதாம். கசெற்றில் வெளிவந்து விட்டதாம் பேப்பரில் நான் பார்த்தேன்” அலிஸ்அப்பு சொன்னார்.

“கசெற்...? அது என்ன?” என்ற மடுஅப்பு கேட்டான்.

காட்டிற்குள் எங்கோ யானைகள் தொடர்ந்து பிளிறிக் கொண்டிருந்தன.

“மடுஅப்பு, வெளியுலகம் எவ்வளவோ முன்னேறிவிட்டது? ரேடியோ, ரெயில், கார், மின்சாரம்.... சந்திரனுக்கும் போய் வந்துவிட்டார்கள்...” அலிஸ்அப்பு ஒவ்வொன்றாக விளங்கப்படுத்தினார். மடுஅப்பு எல்லா வற்றையும் ஆவலுடன் கேட்டான்.

“மாத்தயா எவ்வளவோ சொன்னீர்கள். மனிதன் எதுவும் சாப்பிடாமல் வாழ்வதற்கு ஏதாவது கண்டுபிடித்திருக்கிறார்களா?”

“உணவின்றி உயிர் வாழ்வதற்கு ஏதாவது வழி கண்டு பிடித்திருக்கிறார்களா?” என்று மடுஅப்பு சர்வசாதாரணமாகக் கேட்டான்.

அலிஸ்அப்பு எதுவும் பேசமுடியாதவராக அவனைப் பார்த்தார். பசி, பட்டினி, வறுமை என்பனவற்றை அவர் நேரில் கண்டிருக்கிறார். அவற்றின் கொடுமைகளைக் கண்டிருக்கிறார். உலகிலேயே இன்றுள்ள பெரும் பிரச்சினை உணவுப் பற்றாக்குறைதான். பசுமைப் புரட்சிகள் செய்ய முயலும் விஞ்ஞானிகள் மடுஅப்பு கேட்பது போல உணவின்றி உயிர் வாழ்வதற்கு ஏதாவது வழி காணக்கூடாதா?

“இன்று எங்கள் கிராமத்தின் மக்களுக்குத் தேவைகள் அதிகரித்து விட்டன. தேவைகள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அவர்கள் கூடுதலாக உழைக்க வேண்டி வருகின்றது. எமது முன்னோர்கள் உணவிற்காகத் தான் உழைத்தார்கள். வேட்டை ஆடினார்கள். சேனை செய்தார்கள் இன்று பலவித ஆடைகள் தேவையாகிவிட்டன. இக்கிராமத்தவர்கள் பலர் இப்போது தேயிலைப் பானம் உபயோகிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். காடு மேடு முள் எல்லாம் வெறுங்காலுடன் எங்கள் முன்னோர் திரிந்தார்கள். அவர்களைக் காடு எதுவும் செய்யவில்லை இன்று கால் களில் நீங்கள் கொண்டு வந்து விற்கின்ற செருப்புகளை மாட்டிக் கொள்ளச் சிலர் தொடங்கி விட்டார்கள். பவுடர் என்றால் என்னவென்றே

தெரியாமல் இருந்த எங்கள் கிராமப் பெண்கள் இப்போது பவுடர் பூசத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இதெல்லாம் ஏன்? தேவைகள் அதிகரிப்பது ஒரு கிராமத்தின் ஒரு மனிதனின் உழைப்பிற்கு, ஆரோக்கியத்திற்கு விடப்படும் சவால் மாத்தயா. இவை மனிதனுக்குத் தேவையா, மாத்தயா? எழுபது வருடங்கள் கூட வாழமுடியாத மனிதனுக்கு இவை தேவையா? வாழ்க்கை என்பது இவையல்ல. சந்தோசம் நிம்மதி இவை இரண்டுந் தான் வாழ்க்கை என்று நான் நினைக்கிறேன்: இந்த இரண்டும் எதனால் வரும்? வயிறார உண்பதில் வரும். உண்பதற்காக உழைப்பதில் வரும். கவலையற்று உறங்குவதில் வரும். மனமொத்த பெண்ணை அணைப் பதில் வரும். அவள் தாங்கிப் பெற்றுத் தந்த பிள்ளைகளைக் கொஞ்சுவதில் வரும்.”

மடுஅப்பு கூறியவற்றை அலிஸ்அப்பு முதலாளி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

அவர்கள் உறங்கும்போது வெகு நேரமாகியிருந்தது.

அத்தியாயம் - 6

1

சேனைகள் நன்கு விளைந்திருந்தன. இரவும் பகலும் காவல் தேவைப்பட்டது. இரவில் மெனிக்வெவக் கிராமத்து ஆண்கள் சேனைகளுக்குக் காவலுக்குச் சென்றனர். வேட்டைக்கு விலங்குகளைத் தேடிச் செல்லவேண்டிய அவசியம் இருக்க வில்லை. பன்றிகளும் மாண்களும் சேனைகளை நாடிவந்தன.

பகல் வேளைகளில் குரங்குகள் சேனைப் பயிர்களை உருவித் தின்றன. கிளிகளும் மயில்களும் கூட்டம் கூட்டமாகத் தானியப் பயிர்களில் இறங்கின அவற்றைக் கலைப் பதற்கு காவல் தேவைப்பட்டது.

மடுஅப்புவின் சேனைக்குப் பகல் பேபிநோனா சென்றிருந்தாள். அவள் அதிகாலையே சென்றிருந்ததால் காலையில் உணவேதும் சாப்பிடாமல் சென்றிருந்தாள். அன்னம், சாப்பாட்டை ஒரு கலத்திலிட்டு எடுத்துப்போய் பேபிநோனாவிற்குக் கொடுத்துவிட்டு வரும்படி, மடுஅப்புவிடம் சொன்னாள்.

அவன் மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தான். நந்தாவதியையும் சந்திக்கலாம்.

அவன் சேனைக்குப் புறப்பட்டான். வழியில் ஜேமிஸ்சிங்கோவைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. புஞ்சிஆராச்சி வீட்டிலிருந்து நிறைவெறியில் அவன் தள்ளாடியபடி வந்தான். கண்கள் சிவந்திருந்தன.

மாமனைக் கண்டதும் மரியாதையாக விலகிப் போக மடுஅப்பு முயன்றான். ஜேமிஸ்சிங்கோ அவனைத் தொட்டு நிறுத்தினார்.

“நீ பெரிய மனிதனாகிவிட்டாய், என்ன? பறை யக்கோ, புஞ்சிஆராச்சி எவ்வளவு பெரிய மனிசன்? இந்தக் கிராமத்தின் ஆராச்சி. அவரை நீ எதிர்க்கத் துணிந்துவிட்டாய்? அடிக்கவும் போயிட்டாய், என்னடா?”

மடுஅப்பு எதுவும் பதில் கூறாமல் நின்றிருந்தான் வார்த்தையாடுவது பிரச்சினையைத் தரும் என்பதை அவன் உணர்ந்தான்.

“டேய், இன்றைக்குச் சொல்லுறன். இனி நீ புஞ்சிஆராச்சியை எதிர்த்தே உன்னை வெட்டிப்போட்டிடுவன். பெரிய மனிசருடன் மரியாதையாக இருக்கப் பழகு தெரியுதா?”

அதற்கும் மடுஅப்பு எதுவும் பதில் கூறவில்லை அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்ல முயன்றான். ஜேமிஸ் சிங்கோவிற்கு அவன் மௌனம் சினத்தை முட்டியது.

“டேய்.... மடுஅப்பு... நந்தாவைக் கட்டிக்கலாம் என்ற எண்ணத்தை மறந்திடு. அவளை நான் புஞ்சிஆராச்சி மாத்தயாவிற்குத் தருவதாக வாக்குக் கொடுத்திட்டேன் அவருக்குத்தான் கொடுப்பேன். உன்னைப் போல பரதேசிக்குக் கொடுக்கமாட்டேன்....”

மடுஅப்பு துடித்துப் போய் மாமனைப் பார்த்தான்.

“நந்தா என் மாமி மகள்.... என் முறைப்பெண்...”

“போடா... அவள் என் மகள். நான் விரும்பியவனுக்குத்தான் அவளைக் கலியாணம் செய்து கொடுப்பேன். பட்டினத்தில் மாளிகையில் என் மகள் இருக்கப்போறா... நீ...”

“மாமா...” என்று வீரிட்டான் மடுஅப்பு: “புஞ்சிஆராச்சிக்கு நீங்கள் உங்களை விற்கலாம். ஆனா என் நந்தாவை விற்க இடம் தரமாட்டேன். கொலைவிழும்....”

ஜேமிஸ்சிங்கோ ஏளனமாக மருமகனைப் பார்த்தார்.

“பயமுறுத்திறியாடா? வேசிகே புத்தா... தெமிளு யக்கோ.... பற கொட்டியா...”

அடிபட்ட பன்றிபோல மடுஅப்பு சிலிர்த்து நின்றான். அவன் கரம் உயர்ந்தது. மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான். அவ்விடத்தை விட்டு அடங்கா ஆத்திரத்துடனும் வேதனையுடனும் விரைந்தான்.

‘நந்தா, உன்னை இன்னொருவன் தன்னுடைமையாக்குவதா? அது இப்பிறவியில் நடக்காது நடக்கவிடமாட்டேன்....’ என்று அவன் இதயம் ஓலமிட்டது.

குளக்கட்டில் ஏறி இறங்கி, சேனைக்காட்டிற்குள் நுழைந்தான். அவன் கால்கள் நந்தாவின் சேனையை நாடி விரைந்தன.

சேனைக்குடிலில் நந்தா இருந்தாள். மரங்கொத்தியொன்று டக் டக் கென்று மரத்தைக் கொத்தி பட்டைக்குள் இருக்கும் பூச்சி புழுக்களை வெளியில் கிளப்பி, பக்பக்கென்று விழுங்குவதைப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் வந்ததை அவள் காணவில்லை.

“நந்தா...” மடுஅப்புவின் குரல் கவலையுடன் ஒலித்தது.

நந்தா திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள். அவள் முகம் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தது.

“நீங்களா...? வருவியள் என்று எதிர்பார்த்தேன்....”

“எப்படி, நந்தா?”

“மனம் சொல்லியது, வருவியள் என்று வந்திருக்கிறீர்கள்” என்று அவள் அழகாகச் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பில் அவன் கரைந்தான்.

“நந்தா, மனம் சொல்வதெல்லாம், நடைபெறுமா?”

“நடக்கும்...”

“நீ என் மகனைத் தாங்கமாட்டாயோ என்று என் மனம் ஐயப் படுகிறது நந்தா?...”

அவன் குரல் மிக்கசோகத்துடன் ஒலித்தது அவள் அவன் வார்த்தை களைக் கேட்டுத் துடித்துப் போனாள்.

“என்ன சொல்லிறியள்?”

“வரும் வழியில் உன் தந்தையைச் சந்தித்தேன்.....”

அவளுக்கு என்ன நடந்திருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

“அவருக்குக் கொஞ்சநாளாக புஞ்சிஆராச்சி விசர்... பெரிதுபடுத்த வேண்டாம். நான் உங்களுக்குரியவள்....”

“நந்தா...” என்றபடி மடுஅப்பு அவளை வேகமாக இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான்: “நீ இல்லாமல் என்னால் வாழமுடியும் என்றே என்னால் நினைக்கவும் முடியவில்லை. என் உயிர் நீ என் செல்வம் நீ... நந்தா... நீ எனக்குக் கிடைக்காமல் போனால் மடுஅப்பு, மடுஅப்புவாக ஒருக்காலும் இருக்கமாட்டான். மதம் பிடித்த யானையாக...”

அவள் கரம் அவன் வாயை மூடியது. அவள் கரங்கள் அவன் கழுத்தில் சுற்றி மாலையாக விழுந்தன.

“நான் என்றும் உங்களுடையவள்” என்றாள்.

2

மெனிக்வெவக் கிராமத்தலைவன் யசகாமி தன் வாழ்நாளில் எத்தனையோ வளமான ஆண்டுகளையும் வறட்சியான ஆண்டுகளையும் சந்தித்திருக்கிறான். கடந்த ஆண்டு ஏற்பட்ட வறட்சியின் கொடுமையில் அக்கிராமம் தவித்துவிட்டது.

பருவமழை பொய்த்தது. வானம் நெருப்பாக எரித்தது. எப்போதாவது திட்டுத்திட்டாக வானில் கூடிய கருமுகில்களும் கூடிய வேகத்தில் கலைந்து சென்றன. சேனைகள் அரைகுறையாக அழிந்தன. எரிந்த சேனைகளில் சாம்பல் அனல் காற்றில் பறந்தது.

குளம் வறண்டது. மாணிக்ககங்கையின் கிளைகளும் வறண்டு மணல் பறந்தது.

காட்டு மரங்கள் பசுமையை இழக்கத் தொடங்கின. வெட்டைகளில் பசும்புல் வளரவில்லை. விலங்குகளும் அக்காட்டுப் பிரதேசத்தை விட்டு விலகிச் செல்லத் தலைப்பட்டன. வறண்ட நீர்க்குட்டைகளின் அருகே காட்டு விலங்குகள் தாகத்தால் இறந்து கிடந்தமையை யசகாமி கண்டார்.

சேனைகள் விளையவில்லை காட்டில் வேட்டைக்கும் விலங்குகள் கிடைக்கவில்லை. மெனிக்வெவக் கிராமத்தவர்களில் சிலர் கிராமத்தை விட்டு இடம்பெயர்ந்தனர்.

ஆற்றுப்படுக்கையில் குழிதோண்டிப் பெற்றுவந்த கலங்கள். நீருக்கும் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற நிலை. பசிக்கொடுமை ஆட்சி செலுத்தத் தொடங்கியது. நோய் வேறு பரவியது. பலர் இறந்தனர். இந் நிலையில்தான் புஞ்சிஆராச்சி அக்கிராமத்தவர்கள் பாராட்டத்தக்க ஒரு செயலைச் செய்தான்.

பட்டினத்திற்குப் போய் திசாபதியைச் சந்தித்தான். மெனிக்வெவக் கிராமத்தவரின் துயரை எடுத்துரைத்தான். உடனடியான நிவாரண உதவி கிடைத்தது. அரசாங்க அதிபர் ஆறு மாதங்களுக்கு மெனிக்வெவக் கிராமத்தவர்களுக்கு நிவாரணமாக உணவுத் தானியம் வழங்க நடவடிக்கை எடுத்தார்.

புஞ்சிஆராச்சியின் அச்செயலால்தான் மெனிக்வெவக் கிராமம் தப்பியது என யசகாமி நம்பினார்.

அந்நிகழ்ச்சியை புஞ்சிஆராச்சி இப்போது நினைவுபடுத்தினான்.

“அப்போச்சி யோசித்துப் பாருங்கள். நாங்கள் இப்படியே காட்டுவாசிகளாகவே இருந்து விடுவதா? பசி, பட்டினி, நோய், நொடி என்பவற்றிற்கு இடையில் இடையறாது போராடிக்கொண்டு எவ்வளவு காலம்தான் சீவிப்பது? இக்கிராமத்துப் பிள்ளைகள் படித்து முன்னேறக் கூடாதா? வெளியுலகத்தை அறியக் கூடாதா? எதையும் அறியாத பாமர ஜனங்களாக நாம் இருக்க வேண்டுமா? வெளியுலகம் எங்களை வேடர்கள் என்று சொல்லி...”

யசகாமி அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

“இதோ பார் புத்தா, முன்னேற்றம் தானாகவே வரும். நாங்கள் அதனைத் தேடிப்போகக்கூடாது. வில், அம்பு கொண்டு முன்னர் வேட்டையாடினோம். இன்று அவற்றுடன் துப்பாக்கியும் ஏந்தவில்லையா? குரக்கன், தினை, சோளம் சாப்பிட்ட நாங்கள் இன்று அரிசியும் கோதுமையும் உபயோகிக்கவில்லையா? தோல்களை அணிந்த நாங்கள் இன்று பட்டுப்புடவை அணியவில்லையா?”

“அப்போச்சி நாங்கள் பின்தங்கி விட்டோம். வெளியுலகத்தைப் பார்த்தால் எங்களுடைய கேவலம் விளங்கும்.”

“இது கேவலமல்ல புத்தா, பிறந்த மண்ணை விட்டு, வளர்த்த பூமியை விட்டு, எங்களை உயிருடன் வாழவைத்த நிலத்தை விட்டு, ஓடுவதுதான் கேவலம். நிலமற்றவர்கள் போல அரசாங்கம் அமைத்துத் தரும் குடியேற்றத் திட்டத்தில் பல கிராம மக்களுடன் கலந்து குடியேறி, மெனிக்வெவக் கிராமத்தின் தனித்துவத்தை இழப்பதுதான் கேவலம்.”

“எந்த நிலையிலும் நாங்கள் இந்தக் கிராமத்தைக் கைவிட்டு வெளியேற நேரும். திசாபதி அதில் திடமாக இருக்கிறார். அரசாங்கத்தின் உத்தரவாம். இப்பிரதேசம் முழுவதும் மிருகங்களுக்குரிய புகலரணாக மாறவேண்டுமாம். அந்த எல்லைக்குள் இருக்கிற கிராம மக்களை இடம்பெயர்த்தி கல்லோயாவில் குடியேற்றும்படி கட்டளையாம். நாங்கள் வெளியேற மறுத்தால் பலாத்காரமாகவாவது வெளியேற்றுவார்களாம்” என்றான் புஞ்சிஆராச்சி..

யசகாமி அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“மெனிக்வெவக் கிராமத்தவர்கள் அடக்குமுறைக்குப் பயந்தவர்கள் என்றா நினைக்கிறாய், புத்தா? இந்த மண்ணைக் காப்பாற்றுவதற்காக உன் முன்னோர்கள், என் முன்னோர்கள் எவ்வளவு தூரம் போராடியிருக்கிறார்கள் தெரியுமா?”

“அது முன்பு, அப்போச்சி. இப்போது அந்த அமைப்பு இல்லை. இப்போது நடப்பது ஜனநாயக அரசு. இலங்கை முழுவதும் மக்களால் ஆளப்படுகின்றது. அரசாங்கம் நினைத்தால் எதுவும் செய்யலாம்.”

“நீ சொல்வது எதுவும் எனக்கு விளங்கவில்லை புத்தா, ஆனால் ஒன்று மட்டும் உண்மை நாம் பிறந்த மண்ணை எவருக்கும் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டோம். நீ ஏதோ முன்னேற்றம் அது இது என்கிறாய்? விரும்பினால் அவற்றை இக்கிராமத்தில் உருவாக்கித் தரட்டும்.....”

“இது விஷப்பரீட்சை அப்போச்சி... பொலீசாரும் இராணுவத்தினரும் ஒரு நாளில் இக்கிராமத்தை இடம்மாற்றி விடுவார்கள்” புஞ்சி ஆராச்சி யின் கண்கள் சிவந்தன.

“அப்படி நிகழாமாயின், அது பெரும் போராட்டத்தின் பின்னர்தான் நிகழும். என் பிணத்தின் மேலாகத்தான் நிகழும்.”

புஞ்சிஆராச்சி எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னான். கிழவன் தன் முடிவில் திடமாக இருந்தார். அக்கிராமத்தில் எவரும் குடியேற்றத் திட்டத்தில் சென்று குடியேற விரும்பவில்லை. இக்காட்டுக் கிராமத் திலேயே முடங்கிக் கிடக்கவே விரும்பினார்கள்.

கல்லோயாக் குடியேற்றத் திட்டத்தில் மெனிக்வெவக் கிராமத்தவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் குடியேற்ற வீடுகளும் காணிகளும் ஒதுக்கப்பட்டு விட்டன. கிராமமக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் அங்கு குடியேறிவிடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் தான் புஞ்சிஆராச்சி திசாபதிக்கு கிராம மக்களின் பெயர் விபரம் கொடுத்திருந்தான் அவர்கள் காணிக் கச்சேரிக்கு வர மாட்டார்கள் வேடர்கள் என்றும் சொல்லியிருந்தான்.

இன்னும் ஓரிரு தினங்களில் மெனிக்வெவக் கிராமத்திற்கு நில அளவையாளர்கள் வரவிருக்கிறார்கள்.

புஞ்சிஆராச்சி சிந்தனையுடன் நடந்தான்.

வீட்டில் ஜேமிஸ்சிங்கோ இருந்தான்.

“மாத்தயா, எப்ப கலியாணத்தை வைத்துக்கொள்ளலாம்...” என்று புஞ்சிஆராச்சியைக் கேட்டான். அவனுக்கு இப்போது சாராயம் தேவைப் பட்டது.

புஞ்சிஆராச்சியின் கண்களில் நந்தாவதி தெரிந்தாள்.

“மடுஅப்பு இங்க இருக்கும்வரை அது சரிவராது....”

“மடுஅப்பு... பொடிப்பயல்.. நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படவேண்டாம். மாத்தயா நான் வழிசெய்யிறன்” என்றான் நந்தாவதியைப் பெற்றவன்.

3

அன்று மாலை மெனிக்வெவக் கிராமத்திற்கு ஒரு செய்தி தெரிய வந்தது. அலிஸ்அப்பு முதலாளியை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்திருக்கிறார்கள். வீதியில் சென்ற மோட்டார் வண்டியொன்று அவரைத் தட்டி விட்டதாம். ஆபத்தான நிலையாம். செய்தி அங்கு வந்து சேர எத்தனை நாட்கள் எடுத்ததோ? பட்டணத்திற்குச் சென்றிருந்த திசகாமிதான் செய்தியைக் கொண்டுவந்தான்.

யசகாமி, புஞ்சிஆராச்சிக்கும் மடுஅப்புவிிற்கும் செய்தி அனுப்பினார். அவர்கள் ஓடிவந்தார்கள்.

“புத்தா, அலிஸ் அப்பு முதலாளி எங்கள் கிராமத்திற்கு எவ்வளவோ செய்திருக்கிறார். அவருக்கு நாங்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். எங்களில் சிலர் அவரைப் போய் பார்க்கத்தான் வேண்டும்.”

“எனக்குச் சுகமில்லை, அப்போச்சி” என்றான் புஞ்சிஆராச்சி.

“நான் வாறன். அப்போச்சி. சேனாவையும் அழைத்துச் செல்வோம்.”

“ஹொந்தாய், புத்தா கினிகாமியையும் கூட்டிச் செல்வோம்” என்றார் யசகாமி.

மடுஅப்பு யசகாமியைப் பார்த்தான்.

“அப்போச்சி, அப்படியே நாங்கள் கச்சேரிக்கும் செல்வோம். திசாபதியையும் சந்திப்போம். எங்கள் கிராம விடயமாகப் பேசுவோம்” என்றான் மடுஅப்பு புஞ்சிஆராச்சிக்குத் திக்கென்றது.

யசகாமி புஞ்சிஆராச்சியைப் பார்த்தார்.

“திசாபதியை உங்களால் சந்திக்க முடியாது அப்போச்சி”

“ஏன் புத்தா...”

“இவர் இங்கிருக்கமாட்டார். கொழும்பில்”

“பரவாயில்லை... காத்திருந்தாவது சந்தித்துவிட்டுத்தான் வரவேண்டும். இது முக்கிய பிரச்சினை” என்றார் யசகாமி.

புஞ்சிஆராச்சி எதுவும் பேசவில்லை.

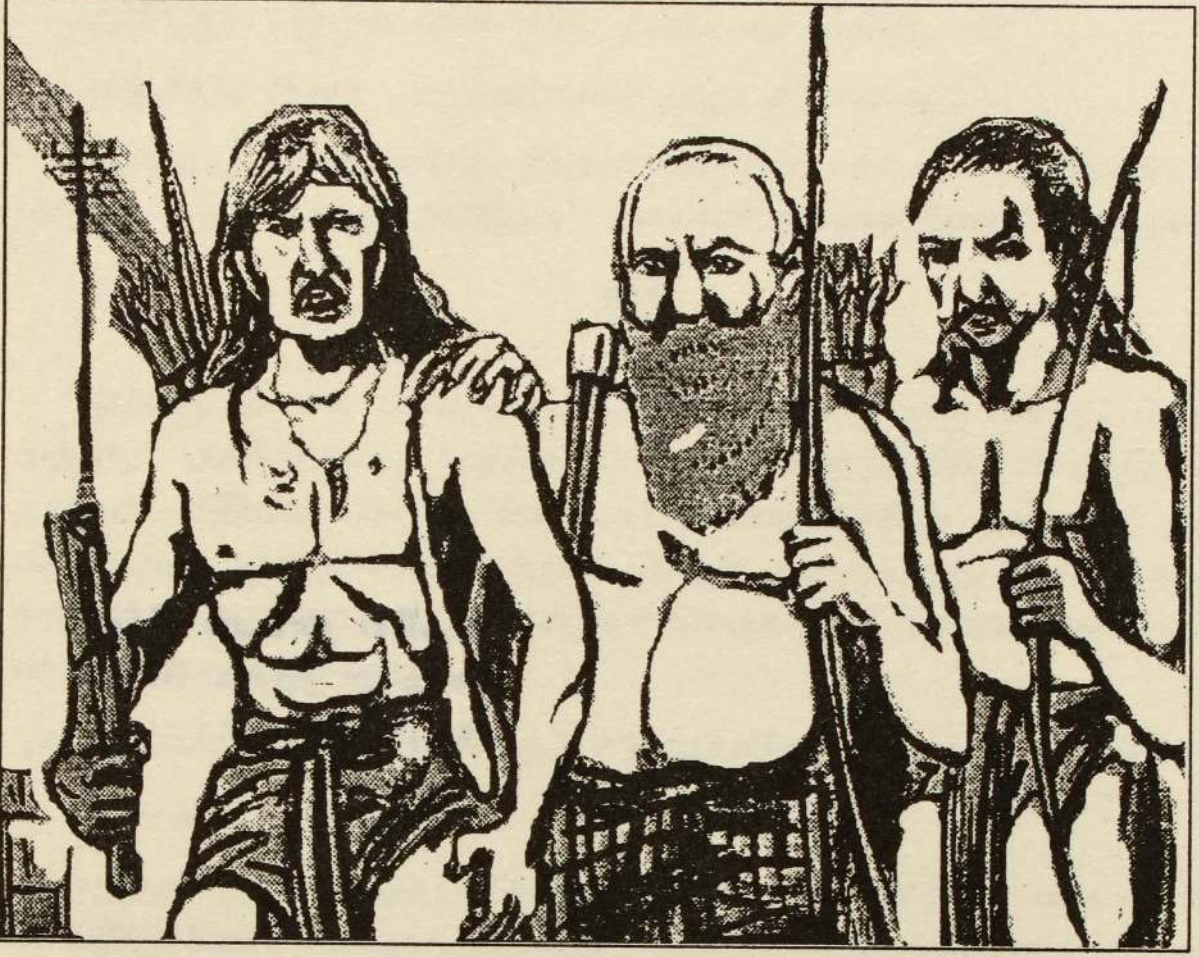
தேசிய நாகைப் பிரிவு
மாநகர நாகை சேவை
பாற்ப்பாணம்.

அத்தியாயம் - 8

1

மெனிக்வெவக் கிராமத்திலிருந்து, மறு நாள் அதிகாலை, யசகாமியும் ஏனைய மூவரும் புறப்பட்டனர். நால்வரின் தோள் களிலும் கண்டக் கோடரிகள், சேனாவின் கரத்தில் வில் அம்பு. மாணிக்க கங்கைக் கரையோரமாக நடந்து அன்று நண்பகலிற் குப் பின்னர் பத்தளவை அடைந்தனர். சுரக்குடுவைகளில் தேன் நிரப்பி எடுத்து வந்திருந்தனர். ஏசென்டுத் துரையை வெறுங்கையுடன் சந்திக்கக் கூடாது.

அங்கிருந்து உடனடியாக நடந்து பிற்பகலில் திசமாறகமவை அடைந்தனர்.

அவர்களை பத்தள மக்கள் ஏதோ அதிசயப் பிராணிகளைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்தனர். அவர்களின் உடைகளும் ஆயுதங்களும் கொண்டைகளும் அவர்களை வேறுபடுத்திக் காட்டின.

அன்றிரவு அங்கு ஓரிடத்தில் தங்கினர். மறுநாள் அவர்கள் மொனராகலைக்கு பஸ்சில் விசாரித்து ஏறிச் சென்றனர். பஸ்சில் அவர்களை மற்றவர்கள் அருவருப்புடன் பார்த்தனர்.

மொனராகலையில் அவர்கள் இறங்கினர். சுரக்குடுவைகளுடன் இறங்கிய அவர்களை, ஒருவன் முற்றுகையிட்டான்.

“இது தேனா? விற்கவா?” என்று அவன் யசகாமியிடம் கேட்டான்.

“இது விற்பதற்கில்லை...” என்றார் யசகாமி

அவன் அவர் சொன்னதைக் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாமல் அவர் கரத்திலிருந்த சுரக்குடுவையைப் பிடுங்க முயன்றான்.

“சல்லி தாறன்... தா எனக்கு...”

யசகாமி அவனை வியப்புடன் பார்த்தார்.

“அது விற்பதற்கில்லை....”

அவன் குடித்திருந்தான். யசகாமி எவ்வளவு சொல்லியும் கேளாமல் சுரக்குடுவையைப் பிடுங்க முயன்றான். பலர் அதனை வேடிக்கை பார்த்தனர்.

மடுஅப்பு இதனைக் கண்டான். ஆத்திரம் எரிந்தது.

மின்னல் வேகத்தில் அவனை அப்படியே பற்றித் தூக்கி வீசி விட்டான். நடுவீதியில் 'பளீர்' என்ற சத்தத்துடன் போய்விழுந்தான்.

“அம்மே...” என்று அவன் ஓலமிட்டான்

அவனுடைய கூட்டாளிகள் பலர் அதனைக் கண்டு ஓடி வந்தனர். ஓடி வந்தவர்கள் தயங்கி நின்றனர். தோள்களில் கண்டக் கோடரியுடன் நிற்கின்ற அந்தக் காட்டு மனிதர்கள், எதிர்ப்பிற்கு ஆயத்தமாக வளைந்து நின்றதைக் கண்டனர். மடுஅப்பு வேகத்துடன் கோடரியைக் கரத்தில் பற்றினான்.

“எப்பா, புத்தா...” என்றார் யசகாமி.

நல்லவேளை, ஒரு பொலிஸ் அதிகாரி அவ்விடத்திற்கு ஓடிவந்தார்.

“எல்லாரும் போங்கோ....” என்று எச்சரித்தார்.

யசகாமி அவரைப் பார்த்தார்.

“நீங்கள் எங்கே போக வேண்டும்?”

‘ஆஸ்பத்திரிக்கு... அலிஸ்அப்பு முதலாளியைக் காண... கச்சேரிக்கும் போகவேணும் புத்தா.’

அந்தப் பொலிஸ் அதிகாரி அவர்களுக்கு வழிகாட்டிவிட்டார். அவர்கள் அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்தனர்.

“இவர்களுடன் சேர்ந்து நாங்கள் வாழமுடியுமா, புத்தா?” என்று யசகாமி போகும்போது கேட்டார்.

“இது பட்டணமா? வீதியில் நடக்க முடியாது. சத்தம்... நெருக்கம்... மோசடி ஏமாற்று... எங்கள் கிராமத்திற்கு இது இணையாகுமா? இரண்டு நாள் இங்கிருந்தால் விசர் வந்திடும்” என்றான் சேனா.

‘எங்களுக்கு இந்த வாழ்வு ஒத்துவராது அப்போச்சி...’

2

அலிஸ் அப்பு முதலாளியின் கட்டிலைச் சுற்றிப் பலர் நின்றிருந்தார்கள். அவர்களின் விழிகள் கலங்கியிருந்தன. தங்கள் கட்டிலை நோக்கி நான்கு காட்டுமனிதர்கள் வருவதைக் கண்டு அவர்கள் விலகி நின்றனர். யசகாமி முன்னால் வந்தார். அலிஸ்அப்பு முதலாளி கட்டிலில் கிடந்தார். அவர் விழிகள் மூடிக்கிடந்தன. உடலெல்லாம் காயங்களைச் சுற்றிக் கட்டிய கட்டுக்கள் இரத்தம் கசிந்திருந்தது.

அலிஸ்அப்பு மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டிருந்தார்.

யசகாமியும் ஏனையவர்களும் கட்டிலிற்கு அருகில் வந்து அவரைப் பார்த்தனர். யசகாமியினதும் மடுஅப்புவினதும் விழிகள் கலங்கி நீரைச் சொரிந்தன.

யசகாமி, அலிஸ்அப்புவின் கரத்தை மெதுவாகத் தொட்டார்.

“மாத்தயா... யசகாமி வந்திருக்கிறேன்.”

வெகுநேரத்தின் பின்னர் அலிஸ்அப்புவின் விழிகள் சிரமப்பட்டுத் திறந்தன. யசகாமியையும் மடுஅப்புவையும் பார்த்தார். முகத்தில் மகிழ்ச்சி பரவியது. உதடுகள் துடித்தன.

“மகே யாலுவா... என் நண்பனே....”

யசகாமி அப்படியே தளர்ந்து போனார். விழிகள் பெருக்கெடுத்தன. அலிஸ்அப்புவின் விழிகள் மூடிக்கொண்டன. நிரந்தரமான மூடல். அவர்களின் வரவிற்காகக் காத்திருந்தது போல அவர் உயிர் பிரிந்தது.

எத்தனையோ சட்ட விசாரணைகளுக்குப் பின்னர், அன்று மாலை அலிஸ்அப்புவின் பிரேதத்தை ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து கொடுத்தார்கள். அதுவரை ஆஸ்பத்திரி வாசலிலேயே யசகாமியும் மற்றவர்களும் அமர்ந்திருந்தனர்.

ஆஸ்பத்திரி வாசலில் அலிஸ்அப்புவின் பிள்ளைகளும் உறவினர்களும் குழுமி நின்றிருந்தனர். அலிஸ்அப்புவின் பிள்ளைகளிடையே சொத்துச் சம்பந்தமாக அங்கேயே வாக்குவாதங்கள் கிளம்பியதை அவர்கள் கண்டனர்.

“வீட்டை ஒருக்காலும் நான் விடமாட்டேன்... நீ வேண்டுமென்றால் கடையை எடுத்துக்கொள்...” என்றான் ஒருவன்.

“அப்படியென்றால் வயல் முழுவதும் எனக்கு. சின்னவீடும் எனக்கு...” என்றான் மற்றவன்.

“வீட்டில் எனக்கும் பங்கு இருக்குது.... நான் ஒருவருக்கும் விட்டுக் கொடுக்கமாட்டேன்...” என்றான் இன்னொருவன்.

“தாத்தா சாகிறதுக்கு முதல் சொத்தில் எனக்கும் சரிபங்கு இருக்கிறது என்றவர்...” என்றாள் ஒருத்தி.

ஆஸ்பத்திரி வாசலில் ஆரம்பித்த சச்சரவுகள் மறுநாள் இழுவவீட்டில் பெரும் சண்டையாக மாறியதை யசகாமி கண்டார். பெற்றவன் செத்துக் கிடக்க, அவன் தேடிய சொத்துக்களுக்காகப் பிள்ளைகள் ஒருவருடன் ஒருவர் சண்டைபோட்டுக் கொண்டார்கள்.

பொலீசார் வந்து சமாளிக்க வேண்டியளவிற்கு நிலைமை வளர்ந்ததையும் கண்டனர். அன்பு, பாசம், உறவு என்பதெல்லாம் பணத்திற்கு முன் தூசாகப் போனதை உணர்ந்தனர்.

யசுகாமி சிரித்துக்கொண்டார்.

“இதுதான் முன்னேற்றமாம்... எங்களுக்கும் இதுதான் வேண்டுமாம்.”

மடுஅப்பு கவலையுடன் பார்த்தான்.

“எப்படியாவது எங்கள் கிராமம் பறிபோவதைத் தடுத்தாக வேண்டும். அப்போச்சி, பட்டணத்தில் மனிதர்கள் இல்லை. ஒருவரையொருவர் தின்னப் பார்க்கிறார்கள். ஒருவரது பார்வையிலும் நேர்மையில்லை. எங்கள் வாழ்வின் அந்நியோன்யம்... உறவு... மகிழ்ச்சி... நிம்மதி... இங்கில்லை, அப்போச்சி. எங்கள் கிராமம் இப்போது இருப்பது போலவே முன்னேறாது இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். எங்களுக்கு இந்த மனிதர்கள் அனுபவிக்கும் எதுவும் வேண்டாம். கார் வேண்டாம். ரேடியோ வேண்டாம்.... லையிற் வேண்டாம்.... எதுவும் வேண்டாம். எங்களிடம் இருக்கிற இவர்களிடம் இல்லாத மகிழ்ச்சி, நிம்மதி இரண்டும் எங்களுக்குப் போதும், அவை இரண்டையும் எங்கள் கிராமம் இழப்பதை நாம் தடுத்தே ஆகவேண்டும்....” என்றான் மடுஅப்பு உணர்ச்சியுடன்.

“நாளைக்கு திசாபதியைச் சந்திப்போம்... நாளைக்குத் தான் கொழும்பிலிருந்து வாறாராம்” என்றான் யசுகாமி.

3

அவர்கள் கச்சேரிக்குள் நுழைந்தனர். திசாபதியின் இடம் எங்கு இருக்கிறது என விசாரித்த அவர்களை வாசலில் நின்றவன் வியப்புடன் பார்த்தான். பின்னர் அவர் அலுவலகத்தைக் காட்டிவிட்டான்.

கச்சேரியில் இருந்தோர் தங்களை வியப்புடன் அதிசயமாகப் பார்ப்பதை அவர்கள் உணர்ந்தனர். அவர்கள் திசாபதியின் அறை வாசலில் போய் நின்றனர்.

“யாரைப் பார்க்கப் போகிறாய்?” என்று வாசலில் நின்ற பியோன் கேட்டான். அவன் கேட்ட தொனி அவர்களை அவமதிப்பது போல இருந்தது. அவர்களை அவன் அருவருப்புடன் பார்த்தான்.

“திசாபதியை...”

“அவரை இன்றைக்குப் பார்க்க முடியாது... இப்போதுதான் வந்தவர். அலுவலக இருக்கிறார். போயிட்டு நாளைக்கு வா.”

“நாங்கள் மெனிக்வெவக் கிராமத்திலிருந்து வந்திருக்கிறோம். அவரைச் சந்திப்பதற்காக மூன்று நாட்களாகக் காத்திருக்கிறோம்...” என்றான் மடுஅப்பு.

அப்போது ஒரு கனவான் வெகு அட்டகாசமாக வந்தார். பியோன் கூழைக் கும்பிடுபோட்டுக் கதவைத் திறந்துவிட்டான்.

“அவர் எம்.பி.... நீங்கள் போயிட்டு நாளைக்கு வாருங்கோ... சரி சரி... போங்கோ வில்லும் அம்பும்... ஆக்களைப் பார்...”

“நாங்கள் இன்றைக்குத் திசாபதியைக் பார்க்க வேண்டும்...”

“முடியாது என்றால்...” என்றபடி அவன் மடுஅப்புவை தள்ளிவிட முயன்றான், மடுஅப்புவிற்குத் தன்னுடலில் ஒருவன் தொட்டால் இயல்பாகவே ஆத்திரம் வந்துவிடும். அவன் கழுத்தில் கையைப் பதித்து அப்படியே தூக்கிச் சவருடன் வீசிவிட்டான். வீசிவிட்டு திசாபதியின் அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். மற்றவர்களும் கூடவே சென்றனர்.

சவருடன் விழுந்து எழும்பிய பியோன் ‘சூய்யோ முறையோ’ எனக் கூக்குரலிட்டான்.

மின்விசிறி மேலே சுழல, அலங்காரமான பெரியதொரு மேசையின் முன் அமர்ந்திருந்த திசாபதி, சத்தம் கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவர் முன் அமர்ந்திருந்த கனவானும் திரும்பிப் பார்த்தார். நான்கு காட்டு மனிதர்கள் - வேடர்கள் ஆயுதங்களுடன் நிற்பதைக் கண்டதும் ஒரு கணம் திடுக்கிட்டுவிட்டார்.

யசகாமி குனிந்து வணக்கம் தெரிவித்தான். மற்றவர்களும் வணக்கம் தெரிவித்தனர். அவர்கள் வணங்கியதும் திசாபதிக்கு முகத்தில் கலவரம் நீங்கியது.

“கம்...கம்” என்றார். அவர்களுக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை.

“வாருங்கள்...” என்றார் சிங்களத்தில். அவர்கள் அவர்முன் சென்றனர். யசகாமி சுரக்குடுவை ஒன்றை மரியாதையாக அவரிடம் நீட்டினான்.

“நோ... நோ... நோ நான் அப்படி வாங்குவதில்லை. வேண்டாம். வேண்டாம். இதெல்லாம் கூடாது...” என்று திசாபதி பதறினார்.

யசகாமியின் முகம் ஓடிக் கறுத்தது. அதனை திசாபதியின் முன் அமர்ந்தவர் கண்டார்.

“இது அவர்களின் வழக்கம். நீங்கள் மறுத்தால் அவர்கள் முகம் வாடுவார்கள்...” என்றார் முன்னால் அமர்ந்திருந்தவர்.

அதன் பின்னர் யசகாமி நீட்டிய சுரக்குடுவையைத் திசாபதி வாங்கிக் கொண்டார்.

“சொல்லுங்கள்... உங்கள் பிரச்சினை என்ன? எம்.பி.யும் இருக்கிறார்.”

“நான் யசகாமி மெனிக்வெவக் கிராமத் தலைவன்...”

“இருங்கள்...” என்று கதிரையைச் சுட்டிக்காட்டினார் திசாபதி.

“வேண்டாம் நாலகாமி. எங்கள் பிரச்சினை நீங்கள் அறியாததல்ல...”

“மெனிக்வெவ மெனிக்வெவ...” என்று திசாபதி இரண்டு தடவைகள் அப்பெயரைத் தனக்குள் உச்சரித்துக் கொண்டார்: “ஓ... அந்தக் கிராமமா? உங்களை முன்னேற்றுவதற்காகத்தான் கல்லோயாவில் இடம் ஒதுக்கி யிருக்கிறோமே?”

“நாலகாமி... எங்களுக்கு வேறு எந்தவிடத்திலும் இடம் வேண்டாம்” என்றார் யசகாமி.

“மெனிக்வெவ காட்டுக் கிராமம். பள்ளிக்கூடம் இல்லை. வீதிகள் இல்லை. ஆஸ்பத்திரி இல்லை. பார்க் இல்லை. எவ்வளவு பிற்போக்கான இடம்? நாங்கள் உங்களுக்குச் சிறந்த இடம் தருகிறோம். வீடு கட்டித் தந்து... வயல் தந்து... மானியம் தந்து... விசரராக இருக்கிறீர்கள்.”

“நாலகாமி.... எங்களுக்கு எதுவும் வேண்டாம். எங்கள் கிராமம் தான் வேண்டும்.”

எம்.பி.க்கு எதுவும் புரியவில்லை.

“அவர்கள் குடியேற்றத்தில் குடியேற விரும்பாவிடில் ஏன் கஸ்டப் படுத்துகிறீர்கள்?” என்று திசாபதியைக் கேட்டார். திசாபதி ஆங்கிலத்தில் சொன்னார்.

“நாங்கள் மெனிக்வெவக் கிராமத்தை யால நாஷனல் பார்க்குடன் இணைக்கப் போகிறோம். யால தேசிய வனத்தைச் சுற்றி வேடர்கள் இருப்பதால் யால நாஷனல் பார்க்கிலுள்ள விலங்குகளும் அழிந்து போகின்றன. அதனால் யால தேசிய வனத்திற்குச் சுற்றாடலிலுள்ள வேடர்களைக் குடிபெயர்த்து வேறிடத்தில் குடியேற்ற அரசாங்கம் விரும்புகின்றது. காட்டின் வளம் இவர்களால் அழிவுறுகின்றது. அதற்குத்தான்....”

“அப்படியா? தற் இஸ் ஏ வெரிசுட் ஐடியா...” என்றார் எம்.பி.

“நீங்கள் அக்கிராமத்தை விட்டுக் குடியேறிப் புதுவாழ்வு தொடங்குவது நல்லது உலகம் எவ்வளவு முன்னேறிவிட்டது...” என்றார் திசாபதி மடுஅப்பு அவரைக் கவலையுடன் பார்த்தான்.

“இது எங்கள் முன்னேற்றத்திற்காக என்று தெரியவில்லை றாலகாமி. மெனிக்வெவக் கிராமத்தில் பெரிய கட்டிடங்கள் கட்டி ஏதோ தேசிய வனமாக்கிக் காட்டு மிருகங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக எங்களை...”

திசாபதியின் முகம் மாறியது.

“உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது.”

“பரம்பரை பரம்பரையாக நாங்கள் வாழ்ந்து வரும் நிலம்.... காடு... றாலகாமி. எப்படி நாங்கள் விட்டு வெளியேற முடியும்....?”

“அரசாங்கம் விரும்புகிறது. எனக்குச் சட்டம்தான் பெரியது. நீங்கள் வெளியேறுவதைத் தவிர வேறுவழியில்லை....”

“றாலகாமி... நீங்கள் தயவுசெய்து பிரச்சினையை நோக்கித் தீர்த்து வைக்க வேண்டும். எங்கள் கிராமத்தவர்கள் வெளியுலகம் அறிய விரும்பாதவர்கள். எங்களுக்குத் தெரிந்தது மாணிக்க கங்கைக்கரையும் அதன் காடும்தான். நாங்கள் இப்போது இருப்பது போலவே இருக்க விரும்புகின்றோம்.... எங்கள் கிராமத்தைப் பறிக்கும் முயற்சியைக் கைவிடுங்கள்...”

“ஐ ஆம் சொரி... தனி மனிதரிலும் எனக்குப் பொது நலம்தான் பெரிது. சட்டம் அப்படி... நீங்கள் வெளியேறிவிடத்தான் வேண்டும்...”

“றாலகாமி... வெளியேறாவிட்டால்...?” என்று மடுஅப்பு சற்றுப் பலமாகக் கேட்டான். மடுஅப்புவைத் திசாபதி ஏறிட்டுப் பார்த்தார். அவர் பார்வையில் ஏளனம் தொனித்தது.

அத்தியாயம் - 9

1

மாணிக்கங்கை நீரையள்ளி ஆவலுடன்
பருகினர். பெரியதொரு சிறையில் இருந்து
விடுபட்ட மகிழ்ச்சி அவர்களுக்கு
ஏற்பட்டது. கங்கையின் மணற்படுக்கையில்
யசுகாமி நிம்மதியாக அமர்ந்தார். மடுஅப்பு
வானத்தைப் பார்த்தான். கடந்த ஐந்து
நாட்களும் அவர்களுக்கு மூச்சு முட்டித்
திணறலாக இருந்தது. இன்றுதான் ஏதோ
ஒரு வகை விடுதலை உணர்வு ஏற்பட்டது.
என்ன பரப்பரப்பான வாழ்க்கை? என்ன
மனிதர்கள்?

காட்டின் அமைதியும் அழகும் பட்டணத்
தில் வருமா?

மயில் ஒன்று படபடவென இறகுகளை
அடித்தபடி வானத்தில் பறந்தது. அது

பறந்தவேகத்தில் வாலிலிருந்து விடுபட்ட மயிலிறகுகள் இரண்டு மூன்று கழன்று கீழே விழுந்தன. அதன் வர்ணக் கலவையில் வெயிலின் ஒளி பட்டுப் பளீரிட்டது. சேனா அவற்றைப் பொறுக்கிக் கொண்டான்.

“மயிலிறகு கொட்டுகிற காலமா?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம்” என்றார் யசகாமி.

“போகும்போது மயில் வெட்டைக்குப் போய்விட்டுப் போவோம்.” என்றான் மடுஅப்பு.

அவர்கள் மாணிக்க கங்கைக் கரையில் சற்று நேரம் இளைப்பாறினர். பின்னர் கிராமத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

குழுமாட்டுக் கூட்டம் ஒன்று நிலம் அதிர விரைந்தோடுவது கேட்டது. அந்த அதிர்வில் காட்டின் அமைதி சற்று அழிந்தது.

அவர்கள் மயில் வெட்டையை நெருங்க, மயில்களின் அகவல் கேட்கத் தொடங்கியது. ஒரு குன்றில் ஏறி இறங்கினர். மூன்று பக்கங்களும் பாறைத் தொடர்கள் சூழ்ந்திருக்க, பெரியதொரு வெட்டைவெளி விரந்து கிடந்தது. அவ்வெட்டையில் ஏராளமான மயிலிறகுகள் உதிர்ந்து கிடந்தன. சாய்கதிரின் தழுவலில் அந்த வெட்டை அதி அற்புதமான வர்ண ஜாலத்தைச் செய்தது.

பாறைத் தொடர்களில் வளர்ந்திருந்த உயர்ந்த மரங்களில் ஏராளமான மயில்கள் தன்னிச்சையாக அமர்ந்திருந்தன. அவற்றில் சில ஒருபக்கமிருந்து மறுபக்கம் பறக்கும்போது இறகுகள் சில உதிர்ந்தன.

அவர்கள் நால்வரும் மயிலிறகுகளைச் சேகரித்தனர். மயிலிறகு களுக்கு வியாபாரிகள் நல்ல விலை கொடுப்பார்கள். பத்துக் காவடி களுக்குக் கட்டக்கூடியளவிற்கு மயிலிறகுகள் கிடைத்தன.

அவர்கள் கிராமத்தை வந்தடைந்த போது இருள் கவியத் தொடங்கி யிருந்தது. நாய்கள் மகிழ்ச்சியில் குரைத்து ஆரவாரம் செய்தன. மடுஅப்புவின் கொட்டியா பாய்ந்து வந்து அவன் கால்களுக்கிடையில் சுற்றியது.

கிராமத்தில் ஒருவிதமான அமைதி நிலவுவதாக மடுஅப்புவிற்குப் பட்டது. அது ஓர் அசாதாரணமான அமைதி.

யசகாமியைச் சுற்றிக் கிராமத்தவர்கள் சிலர் கூடினார்கள். அவர்கள் எதையோ சொல்ல விரும்புவது போலப்பட்டது. அப்போது ஒரு பெண் ‘அப்போச்சி’ என்று அலறியவண்ணம் ஓடிவந்து யசகாமியின் கால் களில் விழுந்தாள்.

கலுகாமியின் மனைவி அவள்.

யசுகாமி அவளைப் பற்றித் தூக்கிவிட்டார். அவள் விம்மி விம்மி அழுதான். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மாலையாகப் பெருகியது.

“அழாதை மகள். விஷயத்தைச் சொல்”

அவர்கள் அக்கிராமத்தை விட்டுச் சென்ற அன்றிரவு, கலுகாமி வழக்கம்போல சேனைக்குக் காவலுக்குப் போனான். சேனாவின் சேனையையும் காவல் காக்கும் பொறுப்பு அவனுக்கு இருந்தது. நள்ளிரவு நேரத்தில் மரப்பரணை விட்டு இறங்கி, சேனாவின் சேனையைப் பார்வையிடுவதற்காக வந்தான். அவ்வேளை புஞ்சிஆராச்சியின் சேனையில் வெடிச்சத்தம் கேட்டது. துடு வாங்கிய பன்றியொன்று, கலுகாமி சென்ற பாதையில் தறிகெட்டுப் பாய்ந்து வந்தது.

கலுகாமியால் விலகிச் செல்ல முடியவில்லை தப்பி ஓடவும் முடியவில்லை. பாய்ந்து வந்த பன்றி அப்படியே அவன் வயிற்றில் மோதி ஆழமாக வெட்டித் தள்ளிவிட்டது.

உடனேயே கலுகாமி மரணமானான்.

யசுகாமி அப்படியே இடிந்துபோய் அமர்ந்துவிட்டார், மடுஅப்பு கவலையுடன் மரத்தைப் பற்றிக்கொண்டான்.

மெனிக்வெவக் கிராமத்தில் இத்தகைய மரணங்கள் சர்வ சாதாரணமானவைதான் எனினும் மரணம் வரவேற்கக்கூடியதல்ல. கொடுமையானது.

“நடக்கக்கூடாத இன்னொரு விஷயம் நடந்துவிட்டது. அப்போச்சி” என்றான் அலிஸ்காமி.

“என்ன, புத்தா...”

அலிஸ்காமி தொடர்ந்து சொல்வதற்குத் தயங்கினான். அவன் கண்கள் கவலையுடன் மடுஅப்புவைப் பார்த்தன. அவனால் பேச முடியவில்லை.

“சொல்லு புத்தா...”

“புஞ்சிஆராச்சிக்கும் நந்தாவதிக்கும் கலியாணம் நடந்துவிட்டது....”

வார்த்தைகள் இவ்வளவு கொடியனவா? மடுஅப்பு எதுவும் புரியாமல் சில கணங்கள் அப்படியே நின்றுவிட்டான். மதயானையொன்று அவனைச் சுழற்றித் தூக்கி வீசிவிட்டது போன்ற உணர்வு. அவனால் அலிஸ்காமி கூறியவற்றைக் கிரகிக்க முடியவில்லை.

உணர்ந்தபோது?

“பொய்...” என அவன் வீரிட்டான். அவன் அலறல் அக்கிராமத்தையே ஒரு கணம் விழிப்படைய வைத்தது: “நீ உண்மையா சொல்கிறாய்?”

“உண்மைதான். மடுஅப்பு... நீங்கள் இக்கிராமத்தைவிட்டுச் சென்ற இரண்டாம் நாள் இரவு அது நடந்துவிட்டது. புஞ்சிஆராச்சி சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தது போல.... அன்றிரவே ஜேமிஸ்சிங்கோ அவனைத் தன் குடிசைக்கு அழைத்து நந்தாவதியை அவன் கையில் பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டான். அவன் நந்தாவதியைப் பலாத்காரமாகத் தன் வீட்டிற்குத் தூக்கிச் சென்றான். மூன்றிரவுகள் கழிந்துவிட்டன.”

“அப்போச்சி...” என்று மடுஅப்பு அலறினான்.

அவன் விழிகள் சிவந்தன. கைகளை முறுக்கிக் கொண்டான்.

“புத்தா...” என்றபடி யசகாமி மடுஅப்புவின் தோள்களில் கரம் பதித்தார். மடுஅப்பு நிலைகுலைந்து அப்படியே தரையில் அமர்ந்துவிட்டான். அவன் உடல் ஆத்திரத்தால் துடிப்பது தெரிந்தது. பன்றியின் சிலிர்ப்பு அவனில் தெரிந்தது.

“நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்?” என்று யசகாமி கேட்டார். அவர் குரலிலும் கோபம் தெரிந்தது.

“நாங்கள் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தோம். ஜேமிஸ்சிங்கோ கேட்கவில்லை. புஞ்சிஆராச்சியும் கேட்கவில்லை. தன் மகளை, தான் யாருக்கும் கொடுப்பேன் என அவன் சத்தமிட்டான். நந்தாவதி அழுதாள்... கதறினாள்... பயனில்லை. புஞ்சிஆராச்சி தன் ஆட்களுடன் அவனைத் தூக்கிச் சென்றான்.”

மடுஅப்பு விழிகளில் கனல்பறக்க ஆவேசத்துடன் எழுந்தான். அவன் இதயம் நொறுங்கிச் சிதைந்தது. ‘நந்தா... நந்தா...’ அவன் இதயத்தில் ஒரு குரல் வீரிட்டது.

“பாவிக்களே... என் செல்வத்தை அநியாயமாகப் பறித்துவிட்டீர்களே?”

“புத்தா.... அமைதி...”

“அப்போச்சி... எனக்கு இனி அமைதியா? இல்லை. அது அழிந்து விட்டது. இனி எதுவும் மடுஅப்புவைக் கட்டுப்படுத்தாது. எனக்கும் என் நந்தாவுக்கும் கொடுமை இழைத்தவர்களை இனி நான் வாழவிட மாட்டேன்.’

மடுஅப்பு தன் தலையில் அறைந்துகொண்டு அலறினான் “நந்தா....”

அன்னமும் பேபிநோனாவும் ஓடிவந்தார்கள்.

“புத்தா...”

“அம்மே...” என்று மடுஅப்பு அழுதான்: “நீயும் பார்த்துக் கொண்டா இருந்தாய்?”

அன்னமும் பேபிநோனாவும் கூடவே அழுதனர்.

“புத்தா... வீட்டிற்கு வா...” என்று அன்னம் அழைத்தாள்.

“இவர்களை வெட்டிச் சரிக்காமல் நான் ஒருபோதும் வரமாட்டேன். எளிய பயல்கள் இருவரையும் சாகடிக்காமல் வரமாட்டேன்.”

மடுஅப்புவின் இதயம் பிளந்துவிட்டது. இப்படியொரு நிலைமையை அவன் எதிர்பார்த்தவனல்லன். அவன் நந்தா அவனுக்கே உரியவள். அவர்கள் கட்டிய மனக்கோட்டைகள் தகர்ந்து போயின. விதி இவ்வளவு கொடுமாக அவர்கள் வாழ்வில் விளையாடி விட்டது.

“டேய் புஞ்சிஆராச்சி...” என்று அவன் கத்தினான். தன்னைப் பிடித்தவர்களை மதயானையின் பலத்துடன் தள்ளிவிட்டு, புஞ்சி ஆராச்சியின் வீட்டை நோக்கிப் பாய்ந்து சென்றான்.

“புத்தா...” என்று யசகாமி அழைத்தார்.

மடுஅப்பு நிற்கவில்லை.

“புஞ்சிஆராச்சி நேற்றே நந்தாவதியையும் அழைத்துக் கொண்டு இக்கிராமத்தைவிட்டு வெளியேறி விட்டான். அப்போச்சி...” என்றாள் பேபி நோனா. அவள் குரல் விம்மியது.

“இது நடந்திருக்கக்கூடாது...?” என்றார் யசகாமி.

“புஞ்சிஆராச்சியின் பின்னால் நந்தா பேய் பிடித்தவள் போலச் சென்றாள் அப்போச்சி. அவன் அவளைப் பலாத்காரமாகத் தனதாக்கி யிருப்பான். பாவம்.... பாவம் மடுஅப்பு...” என்ற அலிஸ்காமி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

“புஞ்சிஆராச்சி நீ எங்கே ஓடப்போகிறாய்? நீ எங்கு சென்றாலும் உன்னைப் பழிவாங்காமல் விடமாட்டேன். என் நந்தாவை மீட்காமல் விடமாட்டேன்” என்று மடுஅப்பு கத்தினான்.

2

வானத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடி மடுஅப்பு திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தான். இரவு கழிந்து பகல் பிறந்தது. அவன் அசையாமல் அப்படியே அமர்ந்திருந்தான். கண்கள் ஓரிடத்தில் நிலைத்திருந்தன.

இதயத்தில் பெரும் பூகம்பமே கொந்தளித்தது. பழிவாங்கும் உணர்வு பெரும் அலைகளாகக் கிளம்பியது. இதயத்தின் ஒரு மூலை, ‘நந்தா... நந்தா.... உன்னை இழந்துவிட்டேனே?’ என்று கண்ணீர் வடித்தது.

அன்னமும் பேபி நோனாவும் அவனை எத்ததனையோ தடவைகள், சாப்பாட்டிற்கு அழைத்தனர். அவன் இருந்த இடத்தைவிட்டு அசைய வில்லை. அவர்களும் திண்ணையில் கவலையுடன் அமர்ந்து கொண்டனர்.

சேனா வந்தான். மடுஅப்பு அமர்ந்திருந்த நிலை அவனுக்குத் துயரைத் தந்தது. மதயானை போலத் திரிந்த அவன் ஒரு பெண்ணின் இழப்பைத் தாங்கமுடியாமல் நிலைகுலைந்து போனதைக் கண்டான்.

“மடு....” என்றபடி அவனருகில் வந்து அமர்ந்துகொண்டான்.

நீண்டநேரத்தின் பின்னர் மடுஅப்பு, சேனாவைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“மடு.... வா வேட்டைக்குப் போவோம்....”

மடு அப்புவின் விழிகள் விரிந்தன.

“போகத்தான் போகிறேன். சேனா, வேட்டைக்கு” என்று கூறிவிட்டுப் பற்களை நெருமினான் மடுஅப்பு.

“உனக்கென்ன விசரா, மடுஅப்பு?”

“சேனா... நந்தா இதற்கு ஒருபோதும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கமாட்டாள். புஞ்சிஆராச்சி பலாத்காரமாக அழைத்துச் சென்றிருக்கிறான். அவளை எப்படியாவது நான் மீட்டே தீரண்டும்.....”

“மடு விரும்பியோ விரும்பாமலோ ஒருத்தி ஒருவனின் மனைவி யானதன் பின்னர், எங்கள் வழக்கப்படி எதுவும் செய்யமுடியாது. தெரியாமலா பேசுகிறாய்? நந்தாவின் விதி...”

“இது விதியல்ல, சேனா எல்லாரும் சேர்ந்து எனக்கும் நந்தாவுக்கும் செய்த சதி... அவர்கள் எங்கு சென்றிருந்தாலும் நான் விடப்போவதில்லை சேனா.”

மடுஅப்புவின் கண்கள் கலங்கின. அவற்றையும் மீறி அக்கண்களில் பழிவாங்கும் உணர்வு கொந்தளித்தது. மடுஅப்பு எழுந்திருந்தான் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

திரும்பி வரும்போது அவன் தோளில் கண்டக் கோடரி கிடந்தது. இடையில் தோட்டாக்கள் நிரம்பிய பட்டி, கையில் துப்பாக்கி.

“புத்தா....” என்று வீரிட்டபடி அன்னம் எழுந்துவந்து மடுஅப்புவின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டாள். “எப்பா, புத்தா வேண்டாம். மகனே, எங்களைத் தவிக்கவிட்டு விட்டுப் போய்விடாதே. உன்னை நம்பித்தான் நாங்கள் இருவரும் இருக்கிறோம். என்னைப் பார், புத்தா.... வயோதிபத் தின் எல்லையில் நிற்கின்றேன். உன் நங்கியைப் பார்... உன்னை இழந்து

என்னடா செய்யப் போகிறோம்.... போகாதே புத்தா... நீ இந்த இடத்தை விட்டுச் சென்ற மறுகணமே நாங்கள் இருவரும் அழிந்துவிடுவோம்.”

பேபி நோனா ஓடிவந்து மடுஅப்புவின கால்களில் விழுந்தாள்.

“ஐயா (அண்ணா) எங்களைத் தனியே தவிக்கவிட்டு விட்டுப் போய் விடாதே, எங்களை யாருமற்ற அநாதையாக்கிவிட்டுப் போய்விடாதே, ஐயா.”

மடுஅப்பு சிலையாக நின்றிருந்தான். பாசத்தின் கட்டு இறுகி விழுந்தது.

‘நந்தா...’ அவன் அவர்களை மீறிக் கால்களை எடுத்து வைக்க முயன்றான்.

“புத்தா...” என அன்னம் வீரிட்டாள். “நீ போ... ஆனால் ஒன்றைச் செய்துவிட்டு உன் எண்ணப்படி போ.”

மடுஅப்பு தாயைப் பார்த்தான்.

“அம்மே?....”

“புத்தா... உன் நங்கிக்கு ஒரு வழியைப் பார்த்து ஒருவனிடம் பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டு.... எனக்கும் கொள்ளி வைத்துவிட்டு இக்கிராமத்தைவிட்டு நீ செல். அதன் பிறகு நீ உன் எண்ணப்படி நட, புத்தா...”

மடுஅப்பு சோர்ந்துபோய் திண்ணையில் வந்து அமர்ந்தான்.

யசுகாமி ஓடிவந்தார். அவர் ஓடிவந்ததைக் கண்ட மடுஅப்பு, “அப்போச்சி” என்றபடி எழுந்திருந்தான்.

அவர் திண்ணைக்குந்தில் அமர்ந்தார்.

“புத்தா... என்ன விசர் வேலை செய்யப் பார்க்கிறாய்? உன்னை நம்பித்தான் இக்கிராமம் இருக்கிறது. நான் கிழவன் இக்கிராமத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டியவன் நீ. இக்கிராமத்தைப் பறித்து எங்களைத் துரத்திவிட முயற்சிகள் நடக்கின்ற இந்த வேளையில் நீ இக்கிராமத்தை விட்டுச் செல்வதா?... பன்னிரண்டு குடும்பங்களில் இரண்டு குடும்பங்கள் ஓடிவிட்டன. புஞ்சிஆராச்சி.... ஜேமிஸ்சிங்கோ... இன்னும் யார் யார் தான் ஓடப்போகின்றார்களோ? எல்லாரும் போகட்டும். ஆனால் என்னுடல் இக்கிராமத்தின் எல்லையை விட்டுப்போகாது..”

வீடு, நாடு... பாசம், கடமை.

மடுஅப்பு சிலையாக அமர்ந்திருந்தான். பின்னர் எழுந்திருந்தான்.

“நான் போகவில்லை... இப்போது போகவில்லை சேனா, வா... வேட்டைக்குப் போவோம்....”

காட்டிற்குள் அவர்கள் புகுந்தார்கள். மடுஅப்புவை வேட்டை வெறி பிடித்துக்கொண்டது. கண்ணில் பட்ட எல்லாவற்றிற்கும் வெடி வைத்தான். ஆவேசத்தைத் தீர்க்க விலங்குகள் பலியாகின. ஒவ்வொரு வெடி தீர்க்கும் போதும் அவன் கண்களின் முன் புஞ்சி ஆராச்சியும் ஜேமிஸ்சிங்கோவும் தான் நின்றனர்.

காட்டிற்குள் வெகுதூரம் அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். ஒரு குன்றில் ஏறி மறுபுறம் இறங்கியபோது, ஒரு சிற்றாற்றின் அருகில் புதிதாக இரண்டு கூடாரங்கள் அடிக்கப்பட்டிருப்பதையும் பலர் நடமாடுவதையும் அவர்கள் கண்டனர்.

மடுஅப்பு, சேனாவை அர்த்தத்துடன் பார்த்தான்.

“சேவயர் பார்ட்டிபோல இருக்குது. அளக்க வந்திருக்கிறார்கள். எங்கள் கிராமம் பறிபோவதற்கான ஆரம்பப்படி இது...” என்றான் மடுஅப்பு. அவன் சில மாதங்கள் ஒரு சேவயர் பார்ட்டியில், தபால் கொண்டோடியாக வேலை பார்த்திருக்கிறான். அலிஸ்அப்பு முதலாளிதான் அவனை வற்புறுத்தி ஒரு சேவயரிடம் வேலைக்குச் சேர்த்து விட்டார். மடுஅப்புவால் அங்கு வேலை செய்யமுடியவில்லை. காட்டின் எல்லைப்புறக் கிராமத்திற்கு ஓடிச்சென்று சேவயர் பார்ட்டியில் உள்ளவர்களுக்கு வருகின்ற கடிதங்களை எடுத்துவந்து காட்டிற்குள் இரண்டு மூன்றிடங்களில் ‘காம்ப்’ பண்ணியிருக்கின்றவர்களுக்கு வழங்கவேண்டும். வேலை கடினமல்ல. மனம் அதில் இலயிக்கவில்லை.

ஒரே ஓட்டம். அத்தகைய ஒரு ‘காம்ப்’ தான் அது என்பதில் அவனுக்குச் சந்தேகமில்லை.

“இது இங்கு இருக்கக்கூடாது” என்றான் மடுஅப்பு.

அன்று நள்ளிரவு இரண்டு கூடாரங்களும் தீப்பிடித்து எரிந்தன. அவற்றிற்குள் உறங்கிக்கொண்டிருந்தவர்கள் துடித்துப் பதைத்து எழுந்து வெளியில் ஓடினர். கூடாரங்களும் அவற்றிற்குள் இருந்த பொருள்களும் முற்றாக எரிந்து போயின.

மடுஅப்புவும் சேனாவும் கிராமத்திற்குத் திரும்பி வந்தபோது விடிந்திருந்தது.

அத்தியாயம் - 10

1

சேனைகள் அறுவடை செய்யப்பட்டன. ஒருநாள் நண்பகல் பட்டினத்தில் இருந்து மாட்டுவண்டில் ஒன்று மெனிக்வெவக் கிராமத்திற்கு வந்தது. அலிஸ் அப்பு முதலாளியின் வண்டில்தான் பொருட்களுடன் அக்கிராமத்திற்கு வந்து, பொருட்களுடன் திரும்பிச் செல்லும். அவர் இறந்த பிறகு அக்கிராமத்திற்கு நீண்ட காலமாக எவரும் வரவில்லை.

அதிசயமாக இன்று ஒரு வண்டில் வந்தது. கிராமத்தவர்கள் வியப்புடன் பார்த்தனர். வண்டிலில் இருவர் இருந்தனர். ஒருவனை அவர்களுக்கு ஏற்கனவே தெரியும்.

அலிஸ் அப்புவுடன் வருபவன். சற்றுக் கால்களை இழுத்திழுத்து நடப்பவன் அதனால் அவனை நொண்டியா என்று அவர்கள் அழைத்தனர். அவனுடைய வந்த மற்றவன் கிராமத்திற்குப் புதியவன். அவனின் தோற்றத்திலிருந்து அவன் ஒரு முதலாளி எனத் தெரிந்தது.

யசகாமி வீட்டின் அருகில் வண்டிவை நொண்டியா நிறுத்தினான்.

‘இவர் பெயர் பீணா. முஸ்லிம் வியாபாரி. இனிமேல் இக்கிராமத்துடன் வியாபாரம் செய்ய விரும்புகிறார்... அலிஸ் அப்பு முதலாளி போல பெரிய சல்லிக்காரர்...’ என்று நொண்டியா பீணாவை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். பீணா யசகாமிக்கு வணக்கம் தெரிவித்தான். அவனுக்கு நாற்பத்தைந்து வயதிருக்கும்.

பீணா அன்று அக்கிராமத்தில் பண்டமாற்றுச் செய்து கொண்டான். அவன் பார்வை பெண்கள் மீது படிந்த விதம் யசகாமிக்குத் திருப்தி தரவில்லை. ஆனால், சேனை விளைந்து ஏராளமாகக் குவிந்து கிடந்த காய்கறிகளையும் இறைச்சி வற்றல்களையும் விற்பதற்கு இவனை விட்டால் வேறு வழியுமில்லை.

அவன் அன்று திரும்பிச் செல்லும்போது யசகாமியிடம் விடை பெற்றான்.

“மெனிக்வெவக் கிராமத்தவர்கள் மிகவும் பயங்கரமானவர்கள் என்று பட்டணத்தில் பேசிக்கொள்கிறார்கள். சேவயர்கள் மூன்று ‘காம்ப்’களுக்கு நெருப்பு வைத்துவிட்டீர்களாம். ஒருவரையும் உங்கள் கிராமத்திற்கு நெருங்க விடமாட்டீர்களாம் என்றெல்லாம் பேசிக்கொள்கின்றார்கள். ஆனால் உங்கள் கிராமத்தைப்பற்றி அலிஸ் அப்பு முதலாளி எவ்வளவோ சொல்லியிருக்கிறார். அதனால்தான் நான் வந்தேன். வந்தபிறகு தான் தெரிகிறது நீங்கள் எவ்வளவு நல்லவர்கள் என்று...” என்று பீணா சிரித்தான்.

யசகாமி மௌனமாக இருந்தார்.

பீணா விடைபெற்றுச் சென்றான். அதன் பின்னர் பீணா மூன்று தடவைகள் மெனிக்வெவக் கிராமத்திற்கு வந்தான்.

2

மெனிக்வெவக் குளத்தின் நீர்மட்டம் குறைந்திருந்தது. குளக்கட்டில் மடு அப்பு அமர்ந்திருந்தான். இக்குளக்கட்டில் அவன் நந்தாவதியை எத்தனை தடவைகள் சந்தித்திருக்கின்றான். அந்த இனிய நினைவுகள்? ‘நந்தா, நந்தா, நீ இப்போது என்ன செய்வாய்? எங்கிருக்கிறாய்... எங்களை

அநியாயமாகப் பிரித்துவிட்டார்களே, நந்தா? நீ என்னை மறந்திருப்பாயோ? நந்தா.... நந்தா'

குளத்தின் நீரில் காட்டெருமைகள் இறங்கியலைந்தன.

புஞ்சி ஆராச்சியின் நினைவு பயங்கரமாக எழுந்தது. அவன் கண்கள் திடீரெனச் சிவந்தன. கைகளை முறுக்கிக்கொண்டான். 'பழிவாங்காமல் விடமாட்டேன். சந்திக்காமலா போகப்போகிறாய்?'

'நந்தா, நீ இருக்கும் இடம்தேடி ஓடி வந்துவிடுவேன். என்னால் முடியவில்லையே? என் கால்களைக் கட்டிப்போட்டுவிட்டார்களே?'

மடுஅப்புவின் விழிகள் கலங்கின.

கலிங்குப் பக்கமிருந்து சேனா வந்தான். அவன் கரத்தில் முயல் ஒன்று தொங்கியது. அவன் வைத்த தடத்தில் அகப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

சேனா அவன் அருகில் அமர்ந்தான்.

"மடு..."

மடுஅப்பு திரும்பிப் பார்த்தான். சேனா அவன் அருகில் அமர்ந்திருந்தான்.

"அவர்கள் இனி இப்பக்கம் வரமாட்டார்கள் என நினைக்கிறேன்...."

“யார்?...”

‘சேவயர்மார்... மூன்று காம்ப்புக் கூடாரங்களுக்கு நாங்கள் தீ வைத்தோம் அந்தப் பயத்தில் வரமாட்டார்கள்....’ என்றபடி சேனா அவனைப் பார்த்தான்.

“சொல்லவியலாது... பக்கத்துக் கிராமங்களில் சில குடியேற்றத் திட்டத்தில் குடியேற ஒப்புக்கொண்டுவிட்டார்களாம். நாங்கள் மட்டுந்தான் மறுக்கிறோம்...”

தூரத்தில் பேபிநோனா குளத்தில் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். பாணையில் தண்ணீரை அள்ளிக்கொண்டு அவள் கட்டில் ஏறி இறங்கிச் சென்றாள். மடுஅப்பு, தங்கையைப் பார்த்தான். அவளுக்கும் வயதாகிவிட்டது.

அவன் திரும்பிச் சேனாவைப் பார்த்தான். அவன் பேபிநோனா செல்வதைப் பார்த்தபடி இருப்பதைக் கண்டான். மனதில் ஒரு சிந்தனைக் கீறல்,

“சேனா...”

“என்ன மடு...”

மடுஅப்புவைத் தயக்கம் குடிகொண்டது.

“சொல்லு, மடு...”

“உன்னிடம் ஒன்று கேட்பேன். தவறாக எண்ண மாட்டாயே?”

“இல்லை...”

“என் நங்கியைக் கலியாணம் செய்துகொள்கிறாயா?”

இப்படிக் கேட்டுவிட்டு மடுஅப்பு குளத்து நீரைப் பார்த்தான். சேனா வியப்புடன், மடுஅப்புவைப் பார்த்தான். அவனால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

‘என்ன சொல்கிறாய், சேனா’

“உண்மையாகத்தான் கேட்கிறாயா, மடு?”

“மெய்யாத்தான்....”

“உன் தங்கையைக் கலியாணம் செய்ய எவருக்காவது கசக்குமா, மடு?”

மடுஅப்பு, திரும்பி சேனாவை நன்றியுடன் பார்த்தான். இருவரும் ஒருவரையொருவர், அன்புடன் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“உனக்கும் நந்தாவுக்கும் கலியாணம் நடந்ததும் நானே உன்னிடம் கேட்க வேண்டும் என்றிருந்தேன் மடு. உன் நங்கியை நான் நேசிக் கிறேன்...” என்றபடி சேனா தலைகுனிந்தான்.

‘நந்தா....’ இதயத்தில் ஓர் இடி. “நீ நங்கியைக் கட்டிக்கொண்டால் நான் என் நந்தாவைத் தேடிச் செல்வேன்.”

“உனக்கு இன்னமும் அந்த நம்பிக்கை இருக்கிறதா, மடு? இன்னொருவன் மனைவியை....”

“நந்தா என் மனைவி. இன்னொருவன் மனைவியல்ல... என் மனம் சொல்கிறது. சேனா நந்தா மகிழ்ச்சியாக இல்லை. அவள் என்னை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறாள்.... என் நந்தா எனக்காகக் காத்திருக்கிறாள். சேனா... எங்கள் அன்பிற்கு இணை எதுவுமில்லை. ஒருவரில் ஒருவர் உயிரையே வைத்திருந்தோம். எவ்வளவு ஆசைக் கோட்டைகள் கட்டினோம். தெரியுமா? ஏன் எங்களுக்கு இப்படி ஓர் அவலநிலை? நான் யாருக்கு என்ன துரோகம் செய்தேன்? யாருக்கு என்ன கெடுதி செய்தேன்?”

நண்பர் இருவரும் வெகுநேரம் குளக்கட்டில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“போவோம், மடு...”

“நீ போ... நான் இருந்துவிட்டு வருகின்றேன்...”

சேனா சென்றதன் பின்னர், மடுஅப்பு குளக்கட்டில் அப்படியே சாய்ந்து படுத்தான். அப்படியே மெல்லக் கண்ணயர்ந்தான்.

குளத்தில் யாரோ குளிக்கும் சத்தம் எழுந்தது. கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். குளத்தில் பீணாவும் நொண்டியாவும் குளித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவன் எழுந்ததைக் கண்டு நொண்டியா கட்டில் ஏறி அவன் அருகில் வந்தான். உடலைத் துடைத்தபடி மடுஅப்பு அருகில் வந்தான். பீணா குளத்து நீரில் அமிழ்ந்து மூழ்கினான்.

“என்ன மடுஅப்பு, கடும் நித்திரை....?” என்று கேட்டான் நொண்டியா. மடுஅப்பு புன்னகைத்தான்.

“புஞ்சி ஆராச்சியைப் பட்டினத்தில் பார்த்தேன்...” என்றான் நொண்டியா, மடுஅப்பு துடித்துப் போய் அவனைப் பார்த்தான்.

“எங்கே?... எங்கே?...” அவன் குரல் அடங்கா ஆவலுடன் ஒலித்தது.

“பட்டினத்தில்.... நந்தாவதியும் அவனுடன்தான் இருக்கிறாள். கலியாணம் கட்டிவிட்டானாமே...”

“நந்தாவதியைப் பார்த்தாயா? எப்படி இருக்கிறாள்?”

“எனக்கு எல்லாம் தெரியும், மடுஅப்பு. அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்க முடியாது.... மெலிந்து கறுத்து... என்ன செய்வது விதி. பட்டினத்தில் வீடு எடுத்து இருக்கிறார்கள். கல்லோயாவிற்குச் செல்லப்போகின்றார்கள். இன்னமும் ஒரு மாதத்தில் குடியேற்றத் திட்டத்தில் அவர்களுக்குரிய வீடுகள் கட்டி முடிந்துவிடுமாம். சொன்னான், புஞ்சிஆராச்சி....”

“பத்தனயிலா? எங்கே...”

“அங்கேதான்...”

மடுஅப்பு பெருமூச்செறிந்தான். காட்டெருமையொன்றின் மூசல் ஒலியாக எழுந்தது.

தெரிந்துவிட்டது. எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று. அவ்வளவும் போதும்.

“மடுஅப்பு நந்தாவிடம் ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமா?” என்று நொண்டியா கேட்டான். மடுஅப்புவின் விழிகள் மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தன. அவன் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டான்.

“உண்மையாக அவளிடம் சொல்வாயா...?”

“நிச்சயமாகச் சொல்வேன், மடுஅப்பு, உனக்கு இல்லாத உதவியா? உன் வீட்டில் நானும் அலிஸ்அப்பு முதலாளியும் சாப்பிட்ட சாப்பாட்டை மறக்கவில்லை, மடுஅப்பு...”

மடுஅப்பு வானத்தைப் பார்த்தான். தனிப் பறவையொன்று வானில் பறந்தது.

“அவளைப் பிரிந்து மடுஅப்பு இங்கே நடைப்பிணமாக இருக்கிறான் என்று சொல். அவளை விரைவில் வந்து மீட்டுச் செல்கிறேன் என்று சொல்...”

“கட்டாயம் சொல்வேன்....”

குளித்துவிட்டு பீணா ஏறி வந்தான்.

“எப்படி, மடுஅப்பு....?” என்று கேட்டான்.

“இருக்கிறேன், மாத்தயா...”

“எனக்கு ஐம்பது அறுபது காட்டு எருமைகள் தேவை. உழவு மாடுகளாக்கி நல்ல விலைக்கு விற்கலாம், மடுஅப்பு...”

‘குழுமாடுகளையோ?....’

“என்ன குழுமாடு... கட்டி வைத்தால் தண்ணீர் சாப்பாடு இல்லாமல் ஐந்தாறு நாள்... அடங்கிவிடும். குழு நீங்கிவிடும். தடம் வைத்துப் பிடித்து

ஒரு மரத்துடன் ஐந்து நாள் கட்டிவைத்தால் தானாக அடங்கிவிடும். சொன்னதெல்லாம் செய்யும்.”

“அது கஷ்டம், மாத்தயா. நாங்கள் அதன் வழிக்கே செல்வதில்லை. தடம் வைத்தாலும் அது திமிறிக் கழுத்தை முறித்துக் கொள்ளும். உயிரோடு பிடிக்க முடியாது...”

“பிடிக்கலாம். மடுஅப்பு நீ நினைத்தால் முடியாததா? உனக்குத் தேவையானவை எதுவாயினும் தருவேன். எனக்கு இளம் கன்றாகப் பிடித்துத் தா... முதலில் ஒரு பத்துப் பிடித்துத் தா, துப்பாக்கி தருகிறேன், தோட்டாக்கள் தருகிறேன்.”

மடுஅப்பு, பீணாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். துப்பாக்கி.... தோட்டாக்கள்.

“முயல்கிறேன்...” என்றான்.

“நீ பிடித்துக் கட்டிவிட்டு அறிவி, நாங்கள் ஆட்களுடன் வந்து பிடித்துச் செல்கின்றோம்.”

அவர்கள் கிராமத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். செல்லும்போது பீணா சொன்னான்.

“கஞ்சா... உனக்கு மட்டும் தருகிறேன் மடுஅப்பு. உன் சேனையில் போடு. ஒரு முறையிலேயே நீ பெரிய சல்லிக்காரன் ஆகிவிடுவாய்.”

மடுஅப்பு சிரித்தான், ஏளனமாக.

“கஞ்சா விளைவிப்பதற்கு எங்களுக்குப் பயமில்லை, மாத்தயா ஆனால், அது எங்கள் கிராமத்தவர்களைப் பழுதாக்கி விடும். அதனால் தான் நாங்கள் எங்கள் சேனையில் விளைவிப்பதில்லை.”

“நீ வேண்டாம் என்றால் இன்னொருவன் சேனையில் விளைவிக்கிறான், மடுஅப்பு”

பீணாவை மடுஅப்பு சினத்துடன் பார்த்தான்.

“வேண்டாம் மாத்தயா, மெனிக்வெவக் கிராமத்தில் எவருக்கும் நீங்கள் கஞ்சா விதை கொடுக்கக்கூடாது. அப்போச்சி அதனை விரும்பமாட்டார்.”

பீணா எதுவும் பேசவில்லை.

அவன் புஞ்சிஆராச்சியின் வீட்டிற்குள் நுழைந்தான். அவன் வண்டில் அவ்வீட்டின் முன் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது.

“புஞ்சிஆராச்சி தன்வீட்டில் தங்கிக்கொள்ளும்படி பீணாவிற்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கிறானாம், மடுஅப்பு” என்றான் சேனா.

இனந்தெரியாத சினம் பீணாமீது மடுஅப்புவிற்கு ஏற்பட்டது.

அன்றிரவு மடுஅப்பு ஓய்வாக வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தான். பேபிநோனாவை வெளியிலேயே காணவில்லை. சேனாவிற்கும் அவளுக்கும் கலியாணம் நடக்கப்போவதாக அவன் தெரிவித்ததிலிருந்து அவள் வெளியிலேயே வரவில்லை. அவள் வெட்கப்பட்ட விதத்திலிருந்து அவளுக்கும் இதில் பூரணமான விருப்பம் இருப்பதாகப்பட்டது.

நல்லதொரு காரியத்தை நிறைவேற்றிய திருப்தி அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

“மடுஅப்பு” என்றபடி நொண்டியா வந்தான். மடுஅப்புவும் நொண்டியாவை நினைத்திருந்தான். நொண்டியாவுடன் பல விடயங்கள் பேச வேண்டும். முக்கியமாக நந்தாவைப் பற்றி விசாரிக்க வேண்டும்.

நொண்டியா குடித்திருந்தான் என்பது தெரிந்திருந்தது.

இந்தப் பட்டினத்து மனிதர்களே இப்படித்தான். கண்ட கெட்ட பழக்கமெல்லாம் பழகியிருப்பார்கள்.

“பீணா சரியில்லை....” என்றான் நொண்டியா: “அலிஸ்அப்பு முதலாளி நல்ல மனிதன். வார்த்தைகளும் நடத்தையும் நேர்மையானவை. பீணா முதலாளி சுத்த மோசம்.”

அவன் திண்ணையில் அமர்ந்தான்.

“இவன் ஒரு முஸ்லிம்.... முசல்மான். ஆனால் நல்லாக் குடிப்பான். யார் வெட்டி ஆக்கிய இறைச்சியையும் சாப்பிடுவான். இவனுக்குத் தெரியாத கெட்ட பழக்கங்களே இல்லை மடுஅப்பு, சல்லிக்காரன்...”

“நானும் பார்த்தேன். எங்கள் கிராமத்தில் கஞ்சா சேனையில் போடுவிக்கப் பார்க்கிறான். நல்ல ஆள்தான்... நான் இருக்கும்வரை அது நடவாது.”

“இவனுக்கு ஊரில் குடும்பம் இருக்கிறது. அதைவிட இப்படிப் போகிற இடங்களிலும் குடும்பம் இருக்கிறது மடுஅப்பு.”

மடுஅப்பு ஏளனமாகச் சிரித்தான்.

“எங்கே இருந்தாலும் இந்த மெனிக்வெவக் கிராமத்தில் இருக்க முடியாது...”

நொண்டியா பெரிதாகச் சிரித்தான். மடுஅப்புவின் வார்த்தைகளைத் தூக்கி எறிவதுபோல இருந்தது.

“இந்தப் பெண்களைப் பற்றி உனக்குத் தெரியவில்லை.”

அவன் நொண்டியாவைக் கோபத்துடன் பார்த்தான். நொண்டியா அவன் அருகில் நெருங்கி வந்தான். அவனிடம் இரகசியம் சொல்வது போல, “மடு அப்பு, நான் சொல்வதை ஒருவருக்கும் சொல்லிப் போடாதே. பன்றி வெட்டிச் செத்தானே கலுகாமி, அவனின் மனைவி மெனிக்கா இப்போது பீணாவுடன் தொடுப்பு. இப்பகூட பீணா அவள் குடிசைக்குத் தான் மறைந்து மறைந்து போனான். இந்நேரம் ...ஓ...” எனப் பெரிதாகச் சிரித்தான் நொண்டியா.

மடுஅப்பு திகைத்துப்போய் இருந்தான்.

மெனிக்வெவக் கிராமத்தில் நடக்காதவையெல்லாம் நடக்கின்றன.

அத்தியாயம் - 11

1

ஒரு திங்கள் கழிந்தது. மடுஅப்புவின் மனம் பல தடவைகள், பட்டினத்திற்குச் செல்ல விரும்பியது. ஆனால், தாய்க்கும் யசகாமிக்கும் கொடுத்த வாக்குறுதிகள் குறுக்கே நின்று தடுத்தன. நிம்மதி அழிந்து அவன் தவித்தான்.

‘நந்தா... நந்தா’

இன்னும் பதினைந்து நாட்களில் சேனா விற்கும் பேபி நோனாவிற்கும் திருமணம் நடந்தேறிவிடும். அதன்பின்னர் அவனுக்குச் சுதந்திரம். அவனுடைய வீட்டிற்குக் காவல னாகச் சேனா வந்து விடுவான்.

ஐந்து நாட்களுக்குப் பின்னர் அவன் வேட்டைக்குப் போனான். அன்று விடியற்பொழுதில் நீர்க்குட்டை ஒன்றிற்கு அருகில் கலைமான் ஒன்று அகப்பட்டது. அதனைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு முக்கிமுனகி அவன் கிராமத்திற்கு வந்தபோது, கிராமத்தில் பல புதிய மனிதர்கள் காணப்பட்டனர். ஆயுதந் தாங்கிய பொலிசாருடன் சில அதிகாரிகள் அக்கிராமத்திற்கு வந்திருந்தனர். பெரியதொரு கலைமானைத் தோளில் சுமந்து வரும் அவனை அவர்கள் அதிசயத்துடன் பார்த்தனர்.

“ஃ... திஸ்... யால வனத்தின் செல்வம் இப்படித்தான் இந்த வேடர் களால் அழிந்துபோகின்றது..” என்று ஆங்கிலத்தில் ஓர் அதிகாரி அருகில் நின்றவர்களிடம் கூறினான்.

மடுஅப்புவிற்கு அவர்களது வருகையின் காரணம் புரிந்தது. அலட்சியமாகத் தோளில் கிடந்த மானை நிலத்தில் தள்ளிவிட்டான். இடையில் கட்டியிருந்த தோட்டாப் பட்டியையும் துப்பாக்கியையும் ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டு, வந்தவர்களை அலட்சியமாகப் பார்த்தான்.

“புத்தா...” என்றார் யசகாமி, “இவர்கள் ஏன் வந்திருக்கின்றார்கள், தெரியுமா?”

“தெரிகிறது, அப்போச்சி...”

கிராமத்தவர்கள் அவர்களைச் சுற்றிக் கூடிவிட்டனர். சுழல் துப்பாக்கி களுடன் நிற்கின்ற பொலீசாரைக் கண்டதும் இயல்பாக ஏற்படும் கலக்கம் அவர்களில் பலருக்குத் தோன்றியது.

அதிகாரி அக்கிராமத்தவர்களிடம் தாங்கள் வந்ததன் நோக்கத்தை எடுத்து விபரித்தான். கல்லோயாவில் அவர்களுக்குச் செய்யப்பட்டிருக்கும் புதிய வாழ்வின் வசதிகளை எடுத்துச் சொன்னான் 'இனியும் வேட்டையாடத் தேவையில்லை. ஓரிடத்தில் 'லைற்'றின் கீழ் இருந்து கமம் செய்து வாழலாம்' என்று எடுத்துரைத்தான்.

கல்வி, மருத்துவ வசதிகள் அவர்களுக்கென அமைக்கப்பட்டிருப்பதை விவரித்தான். இக்காட்டில் இருந்த பல கிராமத்தவர்கள் குடி பெயர்ந்து குடியேறி நல்வாழ்வு வாழ்வதை எடுத்துரைத்தான்.

“நீங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் இந்த இடத்தைவிட்டு வெளியேறியே தீரவேண்டும். தேசிய வனமாக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தப் பிரதேசத்தில் நீங்கள் இருப்பதை ஒருபோதும் அரசாங்கம் அனுமதிக்காது. உங்களுக்குப் பத்து நாட்கள் தவணை தருகின்றோம். நீங்கள் இப்போது ஒப்புக்கொண்டாலும் உங்களுக்குத் தேவையான மானிய வசதிகள் தந்து, உங்களை எங்கள் வாகனங்களில் ஏற்றிச் சென்று கல்லோயாவில் உங்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட குடியேற்றத்தில் குடியமர்த்தத் தயாராக இருக்கின்றோம். அங்கு நிம்மதியாக வாழலாம்...” என்றான் ஓர் அதிகாரி.

“நாங்கள் வெளியேற மறுத்தால்...?” என்று யசகாமி கேட்டார்.

“அப்படியொரு நிலைமை ஏற்படக்கூடாது. தவிர்க்கவே விரும்புகின்றோம். அப்படி ஏற்பட்டால் நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் பலாத்காரமாக வெளியேற்றப்படுவீர்கள். அப்படி வெளியேற்றப்படும் பட்சத்தில் உங்களுக்கு அரசாங்கம் கல்லோயாவில் குடியிருக்க இடம்தராது. மானியமும் தராது.”

“உங்கள் பலாத்காரம் பலிக்காவிட்டால்...?” என்று மடுஅப்பு கேட்டான்.

“அவ்வளவு பேரும் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் தள்ளப்படுவீர்கள்...”

மடுஅப்பு துடித்து எழுந்தான். அவன் விழிகள் சிவந்தன.

“புத்தா...” என்று அவனை விழித்தார் யசகாமி. மடுஅப்பு தன் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டான்.

“எங்களுக்கு அவகாசம் வேண்டும் யோசித்து முடிவு சொல்கிறோம்” என்றார் யசகாமி.

“இதில் யோசிப்பதற்கு எதுவுமில்லை. யசகாமி, முடிவான முடிவு. நீங்கள் உடன்பட்டே ஆகவேண்டும். நாங்கள் போய்ப் பத்தாம் நாள் வருகின்றோம். வரும்போது உங்கள் எல்லோரையும் அழைத்துச் செல்ல ஆயத்தமாக வருகின்றோம். ஆயத்தமாக இருங்கள்” என்றபடி அதிகாரி நடந்தார்.

“சேவயர்மாரின் காம்புகளுக்கு நெருப்பு வைத்த மாதிரி ஏதாவது செய்யப் பார்க்காதீர்கள். பிறகு இக்கிராமத்தில் ஒருவர்கூட உயிரோடு இருக்கமாட்டீர்கள்...” என்று பொலீஸ் அதிகாரி ஒருவன் எச்சரித்தான்.

அவர்கள் ஜீப் வண்டிகளில் ஏறிச் சென்றனர்.

யசகாமி தன்னைச் சூழ்ந்து நின்றவர்களைப் பார்த்தார். இரண்டு மூன்று பெயரைத் தவிர மற்றவர்களின் முகத்தில் பயம் அப்பியிருந்தது.

“நாங்கள் எல்லோரும் அழிந்தாலும், எங்கள் பிறந்த பூமியைப் பறி கொடுக்கக் கூடாது” என்றான் மடுஅப்பு.

“உனக்கென்ன விசரா, மடுஅப்பு. அவர்களுடன் எதிர்த்து வெற்றிகாண முடியுமா? அவர்களில் ஒருவனிடம் இருக்கும் துவக்கே எங்கள் பன்றி ரண்டு குடும்பங்களையும் அழிக்கப்போதும்” என்றான் அலிஸ்காமி.

“அலிஸ்காமி சொல்வது சரிதான். நாங்கள் விசர்த்தனமாக நடந்து கொள்ளக்கூடாது. இக்கிராமத்தைவிட்டு, கல்லோயாவில் குடியேறி விடுவோம்” என்றான் இன்னொருவன்.

“வீணாக எல்லாரும் அழியமுடியாது. நானும் என் குடும்பத்தினரும் இக்கிராமத்தை விட்டுச் செல்வதாக முடிவு செய்திட்டோம்.”

“நாங்கள் எவ்வளவு காலம்தான் இப்படியே இருப்பது? வலிய வருகிற நல்ல காலத்தை ஏன் தவற விடுவான்.”

யசகாமி எதிர்பார்த்ததுபோல அக்கிராமத்தவர்கள் இல்லை. தன் குரல் தோல்வியுற்றதை யசகாமி கண்டார். மடுஅப்பு, சேனா ஆகிய இரு குடும்பங்கள் தவிர ஏனையவர்கள் ஒன்று பயத்தால் வெளியேறி விட விரும்பினர். அல்லது புதியதொரு வாழ்வின் மயக்கத்தில் வெளியேறி விட விரும்பினர். அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியாது என்பதை அவர் கண்டார்.

“எல்லோரும் போங்கள், எல்லோரும் இந்த ஜன்ம பூமியை விட்டு ஓடிப்போங்கள். ஆனால் நான் வரமாட்டேன். என்னுடல் இங்கேதான் அழியவேண்டும்” என்று யசகாமி கண்ணீருடன் கத்தினார்.

“அப்போச்சி... யார் சென்றாலும் நானிருக்கிறேன். என் உயிர் இருக்கும் வரை இக்கிராமம் பறிபோவதைத் தடுப்பேன்” என்றான் மடுஅப்பு.

அவ்வேளை-

மடுஅப்புவின் வீட்டிலிருந்து பேபிநோனா ஓடிவந்தாள், அலறியபடி.

“அண்ணா, ஐயோ... அம்மேயைச் சர்ப்பம் தீண்டிவிட்டது....”

மடுஅப்பு பாய்ந்து ஓடிச்சென்றாள்.

பட்டியில் ஆடுகள் கத்திக் கேட்டது. அன்னம் எழுந்துசென்று பார்த்தாள், ஒரு ஆடு காட்டோரத்தில் முற்பற்றைக்குள் மாட்டிக்கொண்டு கத்துவது தெரிந்தது. அவள் குனிந்து அதனை விடுவிக்க முயன்றபோது, அவள் நெற்றியில் நாகம் தீண்டிவிட்டது. விஷம் வேகமாகப் பரவி, உடலெல்லாம் நீலம் பாரித்த பின்னரே பேபி நோனா கண்டாள்.

அன்னத்தை அவர்களால் காப்பாற்ற முடியவில்லை. பேபி நோனா கதறி அழுதாள். மடுஅப்பு தாயின் பிரேதத்தை வெறித்துப் பார்த்தான்.

“அம்மே....”

யசகாமியும் மற்றவர்களும் கூடிவிட்டனர்.

‘இக்கிராமத்தில் நடக்கக்கூடாததெல்லாம் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டன. துர்ச்சகுனங்கள் தெரிகின்றன. காட்டில் இருந்த யக்கோ யக்கினிகள் கிராமத்திற்குள் புகுந்துவிட்டன. இனி இங்கு இருப்பது நல்லதல்ல’ என்றான் அலிஸ்காமி. அவன் மனம் கிராமத்தை விட்டே ஓடிவிட முடிவுசெய்து விட்டது.

“கலுகாமி பன்னி வெட்டிச் செத்தான். புஞ்சிஆராச்சியும் ஜேமிஸ் சிங்கோவும் ஊரைவிட்டே ஓடினார்கள். ஓடும்போது பேய்களை ஏவி விட்டுத் தான் சென்றிருக்க வேண்டும். சர்ப்பவேர் இருந்தும் பாம்பு தீண்டுவதோ?”

யசகாமி அவர்கள் கூறியவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். இக் கிராமத்தைக் கைவிட்டு வெளியேறுவது என்ற அவர்களின் எண்ணத்தின் வித்து வேகமாக வளர்வதைக் கண்டார்.

கிராமத்திற்கு அழிவு நெருங்குவது போன்ற ஓர் உள்ளுணர்வு. அவர் ஓடி விளையாடிய கிராமம். அவர் வளர்ந்த கிராமம். அதன் அமைதி, அழகு, நிம்மதி வேறு எங்கு வரும்?

‘இல்லாவிட்டால் எக்காலத்திலும் இல்லாத மாதிரி, ஆற்றோரச் சேனையில் பொடிசுத்தா கஞ்சா வளர்ப்பானா? பீணா முதலாளி கொடுத்ததை வளர்க்கிறானாம்’ யாரோ பேசியவை மடுஅப்புவின் காதுகளில் விழுந்தன. பீணா அவன் கூறியவற்றை மீறிவிட்டான்.

“புத்தா... நடக்கவேண்டியவை நடக்கும், கவலையை விட்டிட்டு ஆக வேண்டியதைக் கவனி” என்றபடி மடுஅப்புவின் அருகில் வந்தார் யசகாமி.

“அப்போச்சி...”

“புத்தா, நீயும் இக்கிராமத்தை விட்டுச் சென்றுவிடு.”

“அப்போச்சி, அது மட்டும் நடக்கப்போவதில்லை. வாழ்வோ அழிவோ அது இக்கிராமத்தில் தான் எவர்தான் வெளியேறி ஓடினாலும் நான் உங்கள் அருகில் நிற்பேன், அப்போச்சி”

“புத்தா...” என நெகிழ்ந்தார் யசகாமி. “என்று மெனிக்வெவவின் பெண் ஒருத்தி வாழ்கின்ற குடிசைக்குள், அந்நியன் ஒருவன் புகுந்தானோ அன்றே கேடுவந்துவிட்டது. பிற மதத்தவனை அப்பெண் என்று விரும்பி அணைத்தானோ அன்றே எங்கள் கிராமத்தின் ஆத்மா அழிந்துவிட்டது, புத்தா.”

மடுஅப்பு வியப்புடன் பார்த்தான் யசகாமியை

“உங்களுக்கும் தெரியுமா, அப்போச்சி?” என்று கவலையுடன் கேட்டான்.

யசகாமி தலையை அசைத்தார்.

அத்தியாயம் - 12

1

நந்தாவதி பிரமை பிடித்தவள் போல
அமர்ந்திருந்தாள். அவள் உள்ளம் மெனிக்
வெவக் கிராமத்தில் நிலைத்திருந்தது.
நினைக்கும்போது அடி ஆழத்திலிருந்து
பெரும் பிரளயமாக வேதனை கிளம்பியது.
அவளுக்கு ஏன் இப்படியொரு வாழ்வு.

அவளுக்கு நிகழ்ந்த அத்துயரச் சம்பவங்
கள் இதயத்தில் கீறிவிட்ட வடுக்கள் இலகு
வில் அழியக்கூடியனதாமா? அமுதமுது
கண்ணீர்கூட வற்றிவிட்ட நிலையில் விரக்தி
குடிகொண்ட நெஞ்சினளாக அவள்
உருமாறி விட்டாள். காட்டுப் பூவாக மலர்ந்
திருந்த அவளைக் கசக்கி முகர்ந்து

வீதியில் வீசிவிட்டார்கள். காட்டெருமை ஒன்றின் கால்களில் அகப்பட்ட சிறு முயலாக அவள் சீரழிந்து சிதைந்து போனாள்.

அவள் தூய்மையான காதலின் இதழ்கள் மலர்ந்து மணம் வீச முதல், பறித்து வீசிவிட்டார்கள்.

ஆனால், அவள் உள்ளத்தின் நினைவுகளை ஒருவராலும் அழித்து விட முடியாது. அவள் இதயத்தில் வீற்றிருக்கும் அந்த உருவத்தை எவராலும் தூக்கிவீசிவிட முடியாது.

அன்று இரவு அவளால் மறக்க முடியவில்லை புஞ்சிஆராச்சி அவள் குடிசைக்கு வந்தான். அவளுடைய தந்தை அவளுக்கும் அவனுக்கும் அன்றிரவு கலியாணம் என்றார். அவர்கள் திட்டமிட்டே செய்தார்கள். மடுஅப்பு இல்லாதவேளையில், புஞ்சிஆராச்சி தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டான்.

அவள் அமுதாள். கதறினாள். பயனில்லை. புஞ்சிஆராச்சி அவளை, அவள் விருப்பமின்றியே தனதாக்கிக் கொண்டான். மிருகம். பயங்கரமான கிழட்டு மிருகம். அவள் கதறக் கதற, அவளைத் தன் உரிமையாக்கிக் கொண்டான்.

அவள் ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்த ஓர் இனிய இரவு, இப்படி அவலமான பயங்கர இரவாக விடிந்தது. புஞ்சி ஆராச்சி அவளுக்கு எதையோ வற்புறுத்திக் குடிக்கக் கொடுத்தான். ஒரே மயக்கமாக இருந்தது.

அந்த மயக்கம் தெளிந்த பிறகு அவள் பட்டினத்தில் இக்குடிசையில் இருப்பதைக் கண்டாள்.

புஞ்சி ஆராச்சியுடன் அவள் முகம் கொடுத்துப் பேசியதுமில்லை. மலர்ச்சியுடன் பார்த்ததுமில்லை. புஞ்சிஆராச்சிக்கு அவள் அன்பு தேவைப்படவில்லை. அவள் அழகிய உடல்தான் தேவைப்பட்டது.

நந்தாவதிக்கு, மடுஅப்பு எப்போதாவது வருவான். தன்னை இச்சிறையிலிருந்து காப்பாற்றுவான் என்பதில் நம்பிக்கை இருந்தது.

காட்டின் இனிமையில் இருந்தவளுக்குப் பட்டினத்தின் பரபரப்பு பயத்தையும் வெறுப்பையும் கொடுத்தது. அழுவதைத் தவிர வேறு வழி எதுவும் அவளுக்குத் தெரியவில்லை. இங்கிருந்து மெனிக்வேவக் கிராமத்திற்குத் திரும்பி ஓடிவிட அவள் ஒவ்வொரு கணமும் விரும்பினாள். ஆனால் வழி தெரியவில்லை. எப்படிப் போவது? யாரைக் கேட்பது?

இந்நிலையில்தான் அவள் நொண்டியாவைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவன் அவளைக் குளத்தில் சந்தித்தான். பின்னர் அவள் வீட்டிற்கும்

வந்தான். மடுஅப்புவைப் பற்றிச் சொன்னான். அவள் நினைவில் அவன் தவிப்பதைச் சொன்னான். இங்கு விரைவில் வருவான் என்றும் சொன்னான்.

“என்னை என் கிராமத்திற்கு அழைத்துச் செல்லமாட்டீர்களா?” என்று நந்தாவதி ஒருநாள் அவனிடம் யாசித்தாள். அவள் விழிகள் அவனிடம் கெஞ்சின. நந்தாவதியின் அழகு நொண்டியாவிற்கு ஒருவித மயக்கத்தைக் கொடுத்தது. அவன் செல்லாத இடங்களில்லை. சந்திக்காத பெண்களில்லை. இப்படியோர் அழகினை அவன் எங்கும் கண்டதில்லை.

மெனிக்வெவக் கிராமத்தில் அவளைச் சந்திக்க நேர்ந்த போதெல்லாம் அவன் இதயம் துடித்திருக்கின்றது.

“நந்தா, உன்னை உன் மடுஅப்புவிடம் சேர்க்கிறேன் நீ எனக்கு என்ன தருவாய்?” என்று கேட்டான். நந்தாவிற்கு அவன் கேட்டவை விளங்கவில்லை. மடுஅப்புவிடம் சேர்க்கிறேன் என்ற வார்த்தைகள்தான் கேட்டன.

“என்னை என் கிராமத்தில் சேருங்கள், நீங்கள் எது கேட்டாலும் தருகின்றேன்....”

நொண்டியா திட்டம் வகுத்தான். மூன்றாம் நாள் வருகின்ற போயா அன்று, மாலை அவள் குளிக்க வருவதுபோலக் குளத்திற்கு வர வேண்டும். குளத்திற்கு வருவது போல வந்து வீதியை விட்டுக் காட்டிற்குள் இறங்கிவிடவேண்டும். அங்கு அவன் அவளுக்காகக் காத்திருப்பான். அங்கிருந்து அவளை அழைத்துச் சென்று மெனிக் வெவக் கிராமத்தில் விடுவான்.

நந்தா மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொண்டாள். மெனிக்வெவக் கிராமத்திற்கு வருவதென்றால் அவன் இன்றும் புறப்படத் தயார்.

2

புஞ்சிஆராச்சியுடன் பீணா எப்படிச் சிநேகிதமானான் என்பது அவளுக்குப் புரியவில்லை. புஞ்சிஆராச்சியுடன் பீணா அடிக்கடி அவள் வீட்டிற்கு வந்தான். மாலை வேளைகளில் இருவரும் கசிப்பு ஒன்றாகக் குடித்தனர். இரவு நன்றாகக் கவிந்த பின்னர்தான் பீணா அங்கிருந்து செல்வான்.

மெனிக் வெவக் கிராமத்திற்கு வியாபாரத்திற்காக பீணா செல்பவன் என்பது நந்தாவதிக்குப் புரிந்தது. அவன், அவளைப் பார்க்கின்ற பார்வையும் சிரிப்பும் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

புஞ்சிஆராச்சி பீணாவிடம் ஏராளமாகக் கடன்பட்டிருக்கிறான் என்பதும் தெரிந்தது.

புஞ்சிஆராச்சி இல்லாத வேளைகளிலும் இவளைத் தேடி பீணா வரத் தொடங்கினான்.

அவள் அறைக்குள் புகுந்துகொள்வாள்.

போயாவுக்கு முதல்நாள் புஞ்சிஆராச்சியும் பீணாவும் வந்தனர் வரும்போதே அவர்கள் நன்கு குடித்திருந்தனர். கையிலும் குடிப்பதற்குப் போத்தலில் கசிப்புக் கொண்டு வந்தனர். அவர்களைக் கண்டதும் நந்தாவதி அறைக்குள் புகுந்துகொண்டாள்.

அவள் இதயம் குமுறியது. மடுஅப்புவுடன் அவள் கழித்த நாட்கள்....

அவன் பேசிய இனிய வார்த்தைகள் இப்போதும் அவள் காதுகளில் ஒலித்தன. அழகை முட்டிமோதிக்கொண்டு வந்தது. பாயில் குப்புறக் கிடந்து அழுதாள்.

வெளியில் புஞ்சிஆராச்சியும் பீணாவும் சிரிப்பிற்கும் களைப்பிற்கு மிடையில் குடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அறையில் இருள் கவிந்தது. விளக்குக் கொளுத்த விருப்பமில்லாமல் அவள் கிடந்தாள்.

அவள் அறையின் கதவு திறக்கப்பட்டது. பின்னர் மூடப்பட்டது. புஞ்சிஆராச்சி மிருகம் வருகின்றது. வழக்கம்போல அவளை நுகர வருகின்றது. குடி, பின்னர் அவள் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டாள்.

அவள் அருகில் அமர்ந்து அவளை அணைத்தான் அவன். அவள் விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் அருவியாக வழிந்தது. வெறிபிடித்த மிருகம். அவள் விம்மியபடி கிடந்தாள்.

வெறியோடு அவள் கம்பாயத்தைக் கழற்றி எறிந்தான் அவன். அவள் அசையவில்லை.

அவள் சாக விரும்பவில்லை. மடு அப்புவைக் கண்டு, அவன் கால் களில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டபின்னர் தான் அவள் சாவாள்.

அவளுக்கு மூச்சு முட்டியது. அவன் பலமாக முனகினான்.

“ஓ... மகே... நந்தா...”

அந்தக் குரல்...?

“பலமாகக் கட்டிப்பிடி நந்தா...”

அந்தக் குரல்... அவள் மோசம் போனாள். நந்தாவதி அவளை உதறிவிட்டு எழுந்தாள். பீணா எழுந்து சாறத்தைக் கட்டினான்.

ஐயோ...?’

அவன் பலமாகச் சிரித்தான். அவள் கம்பாயத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியில் பாய்ந்து வந்தாள். வெளியில் திண்ணையில் புஞ்சிஆராச்சி பீடி பற்றிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

“புஞ்சி... உன் மனிசி கடைசி நேரத்தில் கோபித்துக் கொண்டாள்” என்றபடி பீணா வெளியில் வந்தாள்.

நந்தாவிற்கு யாவும் புரிந்தன. அற்பப் புழுவைப் பார்க்குமாப் போல புஞ்சிஆராச்சியைப் பார்த்தாள். ‘தூ’ என்று காறித் துப்பினாள். பின்னர் அவ்விடத்தை விட்டுப் பாய்ந்து ஓடத் தொடங்கினாள். வெளிக் கதவைத் திறந்துகொண்டு அவள் வீதியில் ஓடத் தொடங்கிய பின்னர்தான் புஞ்சிஆராச்சிக்குப் புரிந்தது.

“நந்தா நில்....” என்றபடி தள்ளாடினான்.

“புஞ்சி... நந்தா ஓடுகிறாள்...” என்றபடி பீணா முற்றத்தில் இறங்கினான்.

புஞ்சிஆராச்சி தள்ளாடியபடி எழுந்தான். அவர்கள் இருவரும் வீதியில் ஏறி வேகமாக வந்தனர்.

நந்தாவதி ஓரிடமும் நிற்கவில்லை. வீதியில் ஓரத்தில் நின்றிருந்த சிலர் அவளை வேடிக்கை பார்த்தனர். இரவு நள்ளிரவு.

அவள் எதையும் கவனியாது ஓடிவந்தாள். ஓரிடத்தில் விழுந்து எழுந்து ஓடி வந்தாள். பெட்டிக்கடை ஒன்றில் அமர்ந்து குடித்துக் கொண்டிருந்த நொண்டியா, அவள் அவ்விடத்தைக் கடந்து ஓடியதும் தான் நந்தாவதி என்பதைக் கண்டான்.

அவன் கிளாசை அப்படியே மேசையில் வைத்துவிட்டு, வீதியில் நந்தாவதி ஓடிய பக்கமாக விரைந்து நடந்து, பின்னர் அவளைத் தொடர்ந்து ஓடினான்.

தூரத்தில் அவள் ஓடுவது தெரிந்தது.

“நந்தா நில்... நான் நொண்டியா...” என்று அவன் குரல் தந்தான்.

நொண்டியாவின் குரல் அவளுக்குக் கேட்டது. அவள் பதற்றத்துடன் நின்றாள்.

அவன் அவள் அருகில் ஓடி வந்தான்.

“என்னை இப்போதே என் கிராமத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள். என் மடுஅப்புவிடம் சேர்த்துவிடுங்கள்...” என்று அவள் அழுதாள். நொண்டியா அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“அவர்கள் துரத்தி வருகிறார்கள், ஐயா... உதவி செய்யுங்கள்...”
என்றபடி நந்தாவதி அவனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்.

“சரி வா...” என்றபடி அவளைக் காட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றான்.

அதேவேளை,

புஞ்சிஆராச்சியும் பீணாவும் பெட்டிக்கடைக்கு வந்தார்கள்.

“பண்டா, இதாலை ஒரு பெண் ஓடியதா?” என்று பீணா கேட்டாள்.

“ஓம் மாத்தயா... நொண்டியாவுடன் ஓடியதைக் கண்டேன்” என்றான்
பண்டா. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்.

“விடக்கூடாது புஞ்சி” என்றான் பீணா: “இரண்டு பேருக்கும் வெடி
வைக்க வேண்டும்.”

3

இரவுப் பறவைகள் வானத்தில் சஞ்சரித்தன. நிலவின் ஒளியில்
காடு தோய்ந்து கிடந்தது. இரவிற்கேயுரிய காட்டரவங்கள் எழுந்து
கொண்டிருந்தன. தூரத்தில் ஒரு கூட்டம் மான்கள் பாய்ந்து ஓடுகின்ற
காலடி அதிர்வு எழுந்தது.

அவற்றைக் கவனிக்கும் நிலையில் நந்தாவதி இல்லை. அவள்
நொண்டியாவின் பின் நடந்தாள். மெனிக்வெவக் கிராமத்தை எவ்வளவு
விரைவில் அடைய முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் அடைந்துவிட
வேண்டும்.

அவளுக்கு ஏற்பட்ட நிலை எவருக்கும் ஏற்பட்டிருக்காது. புஞ்சிஆராச்சி
இவ்வளவு கேவலமாக நடந்துகொள்ளுவான் என அவள் எதிர்பார்க்க
வில்லை. அவள் கண்கள் ஓயாது கண்ணீர் வடித்தன இதயம் குமுறியது.

அவள் நல்வாழ்வை எல்லாரும் சேர்ந்து நாசமாக்கிவிட்டார்கள்.

அவளுக்கு இப்போது ஒரேயோர் ஆசைதான். மடுஅப்புவைக் காண
வேண்டும். அவன் காலடியில் கிடந்து கண்ணீர் விட்டுக் கதறவேண்டும்.
அவன் காலடியில் அவள் உயிர் பிரிந்துவிட வேண்டும்.

அவள் இனி இருக்கத்தான் வேண்டுமா?

அவள் இதயம் குலுங்கி அழுதது.

“நந்தா, வேகமாக நடந்து வா அவர்கள் தொடர்ந்து வரலாம்” என்று
நொண்டியா அவசரப்படுத்தினான். மெனிக்வெவக் கிராமத்திற்குச்

செல்வதற்கு அவனுக்கு தெரிந்த வழிதான் பீணாவிற்கும் தெரிந்தது. ஆகவே ஆபத்து தொடரத்தான் போகின்றது.

அவன் அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பி நந்தாவைப் பார்த்தான். இரவின் தனிமையில் அவள் அழகு அவனுக்குச் சங்கடத்தைக் கொடுத்தது. நள்ளிரவு தாண்டி பகலைப் பிறப்பிக்க முயறும் நேரம்வரை நடந்தார்கள். கால்கள் வலி கண்டன. நொண்டியா ஓரிடத்தில் அமர்ந்தான். நந்தாவும் சற்று விலகி அமர்ந்து அழுதாள்.

“ஏன் நந்தா, ஓயாமல் அழுகிறாய்?”

“இல்லை ஐயா, என் அவல வாழ்வை எண்ணிக் கொண்டேன். என் வாழ்வு நாசமாகிவிட்டது. என் கனவுகள் ஆசைகள் எல்லாம் வீணாகப் போய்விட்டன.”

“அதுதான் மடுஅப்புவிடம் போகப்போகிறாயே?”

அவள் நன்றியுடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

“அந்த உதவிக்காக ஒருபோதும் உங்களை மறக்கமாட்டேன்....”

“நன்றி மட்டும் போதுமா நந்தா, நான் எது கேட்டாலும் தருவதாகச் சொன்னாயே...?”

அவள் அவனை வியப்புடன் பார்த்தாள். அவன் முகம் இருண்டு கிடந்தது. அவன் நீண்ட பெருமூச்சுக்கள் விட்டான்.

“நந்தா... நான் உனக்குச் செய்யிற உதவிக்குப் பிரதி உபகாரமாக, ஒருக்கா ஒரு தடவை...” என்றபடி நொண்டியா எழுந்தான். நந்தாவிற்கு இப்போது புரிந்தது.

ஆண்கள் இவ்வளவு பயங்கரமானவர்களா? எந்த ஓர் ஆணின் பார்வையிலும் நேர்மையில்லை. பார்க்கின்ற பெண்களையெல்லாம் கற்பழிக்கின்ற வெறிப் பார்வைதான் இருக்கின்றது. நொண்டியா அவனை நெருங்கி வந்தான்.

“என் தெய்வமே....” என்று நந்தாவதி அலறினாள்.

அவள் உடல் நடுங்கியது. நொண்டியா தயங்கி நின்றான்.

“பயப்படாதே, நந்தா நான் உன்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டேன். உன்னை மடுஅப்புவிடம் சேர்த்து விடுகிறேன்.”

நந்தாவதியின் நடுக்கம் மெதுவாக நீங்கியது. நன்றியுடன் அவனைப் பார்த்தாள். நொண்டியா தலைகுனிந்து கொண்டான். அவனை அறியாமல் அவன் விழிகள் கலங்கின.

“உன் விருப்பமில்லாமல் ஒருபோதும் உன்னை...” என்றான் நொண்டியா.

“அதோ....” என விரிட்டாள் நந்தாவதி. நொண்டியா திரும்பிப் பார்த்தான். புஞ்சிஆராச்சியும் பீணாவும் வேகமாக வருவது தெரிந்தது. அவர்களைப் புஞ்சிஆராச்சி கண்டான். பீணா துப்பாக்கியை உயர்த்தி நொண்டியாவைக் குறிவைத்தான். துப்பாக்கி வெடித்தது. அந்தக் காட்டின் அமைதி குலைந்தது.

குறிதவறிவிட்டது. நொண்டியா ஒருபக்கமாகப் பயத்தில் பாய்ந்தோடத் தொடங்கினான். நந்தாவதி இன்னொரு திக்கில் கால்போன போக்கில் ஓடினாள்.

“என் தெய்வமே...” என்று அலறினாள் நந்தா. அவள் விளாமரக் காட்டிற்குள் புகுந்து ஓடியபோது, தூரத்தில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த யானைக்கூட்டம் அவளை வியப்புடன் பார்த்தது.

வேரிடறிப் பொத்தென அவள் விழுந்தாள். எழுந்தபோது அவளுக்குப் புரிந்தது. அவளுக்கு இனி வழி தெரியும். விளாமரக்காடு... அதனைக் கடந்ததும் யக்கோகந்த.... அதற்குப் பிறகு மயில்வெட்டை.... அதன்பிறகு ஓ... அக்கிராமம் மெனிக்வெவ.

எழுந்தாள். மூச்சிரைக்க இரைக்க ஓடினாள்.

யோது சன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

அத்தியாயம் - 13

1

திண்ணையில் படுத்து அயர்ந்து தூங்கிக்
கொண்டிருந்த மடுஅப்பு துடித்துப்
பதைத்து எழுந்தான். அவன் தூக்கத்தைக்
கலைத்தது என்ன?

சென்ற இரவு தான் அவன் தங்கை பேபி
நோனாவிற்கும் சேனாவிற்கும் கலியாணம்
முடிந்தது. அவள் சேனாவின் வீட்டிற்குச்
சென்றுவிட்டாள். வீட்டில் அவன் மட்டும்
தான்.

கொட்டியா அவக் அவக்கென்று குரைத்
தது. மடுஅப்பு அது குரைத்த பக்கமாகப்
பார்த்தான். ஒரு உருவம் ஓடிவந்து தயங்கி
நின்றதைக் கண்டான்.

“மடுஅப்பு... மடுஅப்பு...” அவனை அந்த உருவம் அழைத்தது.

“யார் அது?”

“அது நான் நொண்டியா...”

மடுஅப்பு துடித்துப் பதைத்து எழுந்தான். கொட்டியாவை அடக்கினான். நொண்டியா ஓடிவந்தான் அவன் உடலில் முட்கள் கீறிக் கிழித்திருந்தன. மூச்சு இரைத்தது.

“என்ன.... என்ன....?”

மடுஅப்பு பதற்றத்துடன் கேட்டான். நொண்டியாவால் எதுவும் பேச முயவில்லை. பின்னர் சங்கடத்துடன் நடந்தவற்றைச் சொன்னான். நந்தாவதியை புஞ்சிஆராச்சியும் பீணாவும் துரத்திச் செல்வதையும் அவள் யக்கோகந்தப் பக்கமாக ஓடியதையும் சொன்னான்.

“விரைந்து செல், மடுஅப்பு... உலகத்தில் எந்தவொரு பெண்ணும் அனுபவிக்காத துயரத்தை அந்தப் பெண் அனுபவித்துவிட்டாள். அவளைக் காப்பாற்று. அந்த வெறியர்களிடமிருந்து அவளைக் காப்பாற்று, மடுஅப்பு.”

“நந்தா...” என்று மடுஅப்பு அலறினான் வீட்டிற்குள் பாய்ந்தோடி துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டான். தோட்டாப்பட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் பாய்ந்தான்.

“கொட்டியா வா...” என்றபடி காட்டிற்குள் பாய்ந்து ஓடினான் மடுஅப்பு, அவனை கொட்டியா பின்தொடர்ந்தது. அதனைப் பின்தொடர்ந்து நொண்டியா நடந்தான்.

மடுஅப்புவை வெறிபிடித்துக் கொண்டது. “புஞ்சிஆராச்சி இம்முறை நீ தப்பமுடியாது. பீணா நீயும் வருகிறாயா?... வா... நான் மிருகங்களைத்தான் வேட்டையாடினேன். இன்றும் மிருகங்களைத்தான் வேட்டையாடப் போகிறேன். என் நல்வாழ்வை நாசமாக்கிய பாவிகளே... என் நந்தாவை என்னிடம் இருந்து பிரித்து எடுத்துச் சென்ற கொடிய ரொட்டியா... உன்னைப் பழிவாங்கப் போகிறேன்.”

அவன் செடி கொடி புதர்களைத் துவம்சம் செய்துகொண்டு காட்டிடையே தாவிச் சென்றான். அவன் கால்களுக்கு இப்படியொரு வேகம் என்றும் இருந்ததில்லை. கொட்டியா அவனைத் தொடர முடியாமல் சங்கடப்பட்டது.

பாதையில் குறுக்கிட்ட சிறிய விலங்குகள் பயந்து வெருண்டு ஓடின.

“நந்தா.... மகே நந்தா...” என்று பெருங் குரலில் மடுஅப்பு சத்த மிட்டான். அவன் பெருங்குரல் காடு எங்கும் எதிரொலித்தது. காட்டில் நிலவிய அமைதியை அவன் குரல் தவிடாக்கியது.

“நந்தா.... நந்தா....”

குரல் தந்தபடி மடுஅப்பு விரைந்து ஓடினான். கால்களில் குற்றிய முட்கள் முறிந்தன அவன் உடலைச் செடிகளின் முட்கள் கீறிக்கிழித்தன. அவற்றையெல்லாம் உணரும் நிலையில் அவன் இல்லை. புதர்களைத் தாண்டியும், குறுக்கிட்ட மரக்கிளைகளைத் தாவிப் பாய்ந்தும் மடுஅப்பு ஓடினான்.

‘நந்தா.... நந்தா...’

‘பாவிக்களே, என் நந்தாவிற்கு ஏதாவது நடந்திருந்தால் உங்களைச் சும்மா விடமாட்டேன். நார் நாராகக் கீறிப் பிழிந்துவிடுவேன்.’

“நந்தா...”

யக்கோகந்த மலையைக் கடந்து, மயில்வெட்டையை நெருக்கிக் கொண்டிருந்த நந்தாவதிக்கு மடுஅப்புவின் குரல் கேட்டது. மிகச் சன்னமாகக் கேட்டது. அவள் தெய்வம்தான். அவன் மடுஅப்புதான். அவன் குரல்தான். அவன் வருகிறான். தன்னைத்தேடி வருகிறான். எவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு அவன் குரலை அவள் கேட்கிறாள்.

“நந்தா... மகே நந்தா....”

அவள் உடல், உள்ளம் எல்லாம் புத்துணர்ச்சி பரவியது.

“மடு...” என்று கத்தினாள். அவள் கால்கள் வேகமாக ஓடின. மூச்சு இரைத்தது அது நின்று விடுவதற்குள் அவன் கரங்களுக்கிடையில் விழுந்துவிடவேண்டும்.

மயில்வெட்டையில் அவள் இறங்கினாள். அவளால் நடக்க முடிய வில்லை. கால்கள் கெஞ்சின. உடல் தள்ளாடியது.

காலைக் கதிர்கள் அடிவானில் எழுந்தன.

“நந்தா....” மிகஅருகில் மடுஅப்புவின் குரல் ஒலித்தது.

“மடு....”

மயில்வெட்டையில் மடுஅப்பு ஏறினான். அதோ அதோ... அவன் நந்தா.

“நந்தா...” என்று கத்தியபடி மடுஅப்பு அசுரவேகத்தில் ஓடிச்சென்றான்.

நந்தாவும் அவனைக் கண்டாள். அவள் விழிகள் கண்ணீரைப் பொழிந்தன. அவளால் ஓடிவர முடியவில்லை. அவன் ஓடிவந்தான்.

அவள் துயரமெல்லாம் அழிந்தது.

“நந்தா... என் நந்தா” என்றபடி மடுஅப்பு அவளைத் தன் நெஞ்சோடு ஆரத் தழுவினான். அவள் விம்மியபடி அவன் மார்புள் விழுந்தாள்.

“நந்தா... நந்தா... என் உயிரே....”

மயில்வெட்டையில் திடீரென ஏற்பட்ட சத்தத்தைக் கேட்டு, குன்றுக் காடுகளில் அமர்ந்திருந்த மயில்கள் சிறகடித்து அகவின.

“நந்தா....”

அதேநேரத்தில் புஞ்சிஆராச்சியும் பீணாவும் அவ்வெட்டையில் ஏறினர். அவர்களின் கண்முன் நந்தாவும் மடுஅப்புவும் ஆரத்தழுவியபடி நிற்பது தெரிந்தது. புஞ்சிஆராச்சி கோபத்தால் துடித்தான்.

பீணாவிடமிருந்து துப்பாக்கியைப் பறித்துக் கொண்டான். அவர்களைக் குறிவைத்து விசையைத் தட்டினான். அவசரக்குறி, பதற்றம், குறி தவறியது. காற்றில் சன்னங்கள் சிதறின.

துப்பாக்கி வேட்டு அவர்களுக்குக் கேட்டது. மடுஅப்பு நந்தாவை நிலத்தில் விழத் தள்ளிவிட்டுப் பார்த்தான். வெடி தைக்கக்கூடிய தூரம் தான். புஞ்சிஆராச்சி தீர்ந்த தோட்டாவை தள்ளிவிட்டு, புதுத்தோட்டா போட முயல்வது தெரிந்தது.

மடுஅப்பு தன் துப்பாக்கியை உயர்த்தினான். தோளுடன் அணைத்தான்.

துப்பாக்கி வெடித்தது. மடுஅப்புவின் குறி தவறவில்லை.

புஞ்சிஆராச்சியின் மார்பில் சன்னங்கள் ஏறின. துப்பாக்கியுடன் அவன் “அம்மே” என்றலறியபடி பின்னால் சரிந்தான். பீணா ஓடத் தொடங்கினான். அதற்குள் மடுஅப்பு துப்பாக்கியை முறித்து மற்றத் தோட்டாவைப் போட்டு வெடிக்க வைத்தான். சன்னங்கள் பீணாவின் கால்களில் ஏறின.

“சுடாதே, மடுஅப்பு” என்றலறியபடி பீணா சரிந்தான்.

“வேண்டாம்...” என்று நந்தா அலறினாள். அவள் அப்படியே மயங்கிப் போனாள்.

2

மாணிக்கக் கங்கையில் மிகக் குறைந்த அளவில் நீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அதன் மணல் படுக்கையில் மடுஅப்புவின மடியில் நந்தாவதி படுத்திருந்தாள். நீண்டநேரம் அப்படியே படுத்திருந்தாள். தூரியன் உச்சியில் ஏறி மேற்கே இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் மடியில் தலைவைத்துப் படுத்திருந்த நந்தாவிற்கு, தன் துயர மெல்லாம் தீர்ந்துவிட்டது போன்றதோர் உணர்வு. இப்படியே அவள் சாக விரும்பினாள். அவள் தலைமயிரைக் கோதிவிட்ட மடுஅப்பு, “நந்தா....” என்றான்.

“என்ன...”

“கிராமத்திற்குப் போவோமா?”

“வேண்டாம்... இப்படியே இருப்போம். இப்படியே நான் உங்கள் மடியில் சாகவிரும்புகிறேன்.”

“நந்தா....”

“நான் எவ்விதத்திலும் உங்களுக்குத் தகுதியானவள் அல்ல. புஞ்சிஆராச்சி என்னைக் கெடுத்தான், பீணா என்னைக் கெடுத்தான்.... நான் கூடாதவள்” என்றபடி நந்தா மறுபடியும் அழுதாள்.

அவன் அவளை வாரி அணைத்துக்கொண்டாள்.

“நந்தா... அவற்றிற்காகக் கவலைப்படாதே. நீ எனக்குரியவள். உன் உள்ளத்தில் எனக்குத்தான் இடம் என்பது எனக்குத் தெரியும்...”

நந்தா அவன் அணைப்பில் கட்டுண்டு கிடந்தாள். அந்த மணல் படுக்கையில் மாலை கழியும்வரை அவர்கள் இருந்தனர். இருள் கவிந்தது. காட்டுமர விளிம்பிலிருந்து பூரண சந்திரன் எழுந்தது. நிலவு! பெளர்ணமி முழுநிலவு.

“வா... நந்தா.... இனிக் கிராமத்திற்குப் போவோம்.”

அவர்கள் எழுந்திருந்தார்கள். தூரத்தில் நரிகள் ஊளையிட்டன. இரத்த வாடைக்கு நரிகள் மயில்வெட்டையில் கூடிவிடும். பீணாவையும் புஞ்சிஆராச்சியையும் அவை சூழ்ந்துகொள்ளும். புஞ்சிஆராச்சி இறந்து விட்டான். பீணா இறக்கவில்லை. உயிருடன் அவளை நரிகள் குதறப் போகின்றன.

பீணாவிற்கு அது வேண்டும்.

அவர்கள் வேறு வழியில் மெனிக்வெவக் கிராமத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மெனிக்வெவக் கிராமத்தை நெருங்கிய போது கிராமப் பக்கமிருந்து தீச்சுவாலைகள் வானளாவ எழுவதைக் கண்டனர். மடுஅப்பு திகைப்புடன் நந்தாவைப் பார்த்தான். பின்னர் அவர்கள் கிராமத்தை நோக்கி ஓடிவந்தார்கள்.

அத்தியாயம் - 14

1

கிராமத்தில் எவரையும் காணோம். கிராமத்திலிருந்த குடிசைகள் யாவும் தீயின் கரங்களில் சிக்கி எரிந்து கொண்டிருந்தன. மடுஅப்பு வெறிகொண்டவனாகக் கிராமத்திற்குள் புகுந்தான். எவரையும் காணோம். அவன் கிராமத்திற்குத் தீ வைத்தது யார்?

“தெய்வமே... அப்போச்சி...” என்று மடுஅப்பு கத்தினான்.

“புத்தா”

நந்தாவிற்குத்தான் அக்குரல் கேட்டது. அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். ஒரு மரத்தின் அடியில் கால்களை நன்கு நீட்டி தன்

உடலை மரத்தில் சாய்த்தபடி எரிந்துகொண்டிருக்கும் கிராமக் குடிசைகளைக் கண்ணீருடன் பார்த்தபடி யசகாமி இருந்தார்.

“அப்போச்சி....” என்று அலறியபடி நந்தா அவரிடம் ஓடிச்சென்றாள். மடுஅப்புவும் அவரைக் கண்டான். அவரிடம் ஓடிவந்தான்.

அவர் முன் அவர்கள் பொத்தென இருந்தனர்.

“அப்போச்சி... இதை யார் செய்தது? யார் தீ வைத்தார்கள்? மற்றவர்கள் எங்கே?”

யசகாமி, மடுஅப்புவின் கரத்தைப் பாசத்துடன் பற்றிக்கொண்டார். அவர் குரல் நடுங்கியது.

“அவர்கள் இன்று மத்தியானம் வந்தார்கள் புத்தா. அதிகாரிகள்.... அவர்கள்தான், கிராமத்தவர்களில் சேனாவையும் உன் நங்கியையும் தவிர மற்றவர்கள் யாவரும் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் அவர்கள் கொண்டு வந்த வண்டிகளில் ஏறிக்கொண்டனர். பொலீசார், இராணுவம்... துப்பாக்கிகளுடன் வந்தனர். கிராமத்தவர்கள் ஏறிக்கொண்டனர்.”

“அவர்கள் உங்கள் சொல் மீறிக்கொண்டு குடியேற்றத்திற்குச் சென்றார்களா, அப்போச்சி”

“நான்தான் அவர்களைப் போகும்படி சொன்னேன். காலத்தின் ஓட்டத்தை, அது கொண்டுவரும் மாற்றத்தைத் தடுக்க எங்களால் முடியுமா, புத்தா? எல்லாரையும் போகும்படி நான்தான் சொன்னேன். சேனாவும் பேபிநோனாவும் தயங்கினர். நான்தான் அவர்களை வற்புறுத்தி அனுப்பிவைத்தேன். என்னை வரும்படி அழைத்தனர். மடுஅப்பு காட்டிற்குப் போய்விட்டான். அவனுடன் வருகிறேன். நீங்கள் முன்னால் போங்கள் என்று அனுப்பி வைத்தேன்.”

மடுஅப்பு யசகாமியைக் கலக்கத்துடன் பார்த்தான்.

“நீங்களும் போகிறதென்று முடிவுசெய்துவிட்டீர்களா அப்போச்சி?”

யசகாமி, அவனை அழமாகப் பார்த்தார். உதடுகளில் புன்னகை பிரிந்தது.

“நானா? புத்தா இந்த ஜன்மபூமியைவிட்டு என்னுடல் செல்வதா? ஒருக்காலுமில்லை....”

“அப்போச்சி....”

“அதோ பார், புத்தா.... அந்த இரக்கமற்றவர்கள், எல்லாரையும் வண்டிகளில் ஏற்றிவிட்டு குடிசைகளுக்குத் தீயிட்டார்கள். என் ஜன்ம பூமியையே அழித்துவிட்டார்கள்....”

“அப்போச்சி.... நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டா இருந்தீர்கள்?”

“வேறுவழி, புத்தா....? புதுவாழ்வை எதிர்பார்த்துக் கிராம மக்கள் செல்ல விரும்பும்போது நான் கட்டுப்படுத்த முடியுமா?”

“அவர்களைக் கூட்டிவருவோம்... இந்த இடத்திலேயே புதுக் கிராமத்தை அமைப்போம்...”

யசகாமி சிரித்தார்.

“எப்பா, புத்தா.... அது நடக்கமுடியாதது...”

யசகாமியின் விழிகள் சோர்வதை அவர்கள் கண்டனர்.

மடுஅப்பு கவலையுடன், “அப்போச்சி” என்று அவரை உலுக்கினான். அவர் கஷ்டத்துடன் விழிகளைத் திறந்தார்.

“புத்தா... நந்தாவுடன் நீ சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டும்.”

“அப்போச்சி”

“புத்தா... என்னை இங்கேயே புதைத்துவிட்டுத்தான் நீங்கள் போக வேண்டும்.”

யசகாமியின் இதயம் உடைந்து விட்டது. அவர் கண்களின் முன் அவர் கிராமத்தவர்கள் அவரைக் கைவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள். அவர் முன்னிலையில் அவர் கிராமம் எரிந்து சாம்பலாகிக் கொண்டிருந்தது.

மடுஅப்புவின் விழிகள் அழுதன.

அன்றிரவு யசகாமி மரணமானார். பிறந்த பூமியில் அவர் உடல் விழுந்தது.

2

மீணிக்ககங்கைக் கரையோரமாக அவர்கள் நடந்தனர். தூரத்தில் கந்தப்பு சுவாமி அடங்கிய யக்கோகந்த தெரிந்தது. மடுஅப்பு அம் மலையை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“நந்தா...”

“என்ன...?”

“அதுதான் என் பாட்டனார் அடங்கிய மலை” என்றான் மடுஅப்பு. அவள் சிரித்தாள்.

அவர்கள் முன்னால் காடு விரிந்து கடலாகக் கிடந்தது.

(முற்றும்)

தேசிய நூலைப் பிரிவு
பொது நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

கலாநிதி செங்கை ஆழியான் க. குணராசா 1941 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து 1957 களில் எழுத்துலகில் புகுந்தார். நாற்பது வரையிலான நாவல்களையும் நூற்றிஎழுபதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் ஆக்கித் தந்துள்ளார். சாகித்திய மண்டலம் உட்பட பல்வேறு பரிசில்களையும் விருதுகளையும் பெற்றவர். ஈழத்து ஏடுகளிலும் தமிழக ஏடுகளிலும் கனேடிய, பிரித்தானிய தமிழ் ஏடுகளிலும் எழுதி வருபவர். ஈழத்தின் மூத்த படைப்பாளி. ஆறிற்கு மேற்பட்ட புனைகதைசாரா நாவல்களைப் படைத்தவர். ஈழத்தின் படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்துப் பல தொகுதிகளை வெளியிட்டவர். ஈழத்துச் சிறுகதையாளர்களை இவரது 'ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு' விளக்கமிட்டுக் காட்டியுள்ளது. இவரது 'யானை' என்ற நாவல் ஆங்கிலத்தில் 'The Beast' என வெளிவந்துள்ளது. இவரது புகழ்பூத்த நாவலான 'கட்டாறு' 'வன மெத கங்க' எனச் சிங்களத்திலும் 'இரவுநேரப் பயணிகள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி 'ராத்திரய நொநசய்' எனச் சிங்களத்திலும் வெளிவந்துள்ளன. இவரது நாவலான 'வாடைக்காற்று' தமிழ்த் திரைப்படமாக வெளிவந்து வெற்றி பெற்றது. இலங்கையின் மூத்த நிர்வாக சேவை அதிகாரியான இவர் பல்வேறு பதவிகளை வகித்துள்ளார். பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர், பதிவாளர், காரியாதிகாரி, உதவி அரசாங்க அதிபர், மேலதிக அரசாங்க அதிபர், இன்று யாழ்ப்பாண மாநகரசபை ஆணையாளர் என இவரது பதவிகள் விரியும். அன்னாரின் இன்னொரு படைப்பு 'ஜன்மபூமி'.

எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி